ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Saberhagen_Fred-Druha_kniha_mecu.PDB

PDB Name: SaberhagenFred-Druhá kniha mečů
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.9.2007
Modification Date: 19.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DRUHÁ KNIHA MEČŮ

Fred Saberhagen

Publishing © Forma, 1996

Second book of Swords
First published by
TOR BOOK
Tom Roberty Associates
New York, 1984

Copyright © 1984 by Fred Saberhagen
Translation © 1996 by Lenka Marková
Cover © by Howard Chaykin
Layout © 1996 by Blanka Kroupová
Ilustrace © 1996 by Jana Šouflová

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any means without the prior written consent of the Publisher, excepting brief quotes ušed in reviews.

Printed in Czech Republic
ISBN 80-902106-9-4

Fred Saberhagen

DRUHÁ KNIHA
MEČŮ

Kapitola 1

Oheň z nebe rozčísl tmu. Zářivé kopí bílého světla žilo jen kratičký okamžik, který však stačil k rozštípnutí osamělého stromu na vyčnívajícím přímořském útesu. Pod bezútěšností temné oblohy blesk oslepoval oči a ohlušoval.
Ben se od jeho oslnivé záře odvrátil a zadíval se na zem. Snažil se rozpoznat, kudy vede cesta, a najít místa, kam by mohl bezpečně šlápnout.
V temné, větrné a deštivé noci bylo těžké odhadnout, jak daleko od nich blesk uhodil. Těšil se však nadějí, že příští úder bude o něco dál.
Benova silná pravice byla natažená přes záda jednoho mohutně naloženého tahouna, ruka svírala provaz, kterým byly připevněny sedlové brašny.
Levou rukou táhl za uzdu dalšího, který se za ním ploužil jen velmi neochotně.
Jejich malá karavana se skládala ze šesti tahounů a šesti mužů, kteří zvířata vedli a poháněli kupředu.
Několik metrů za nimi je následovalo sedmé zvíře, štíhlejší a vznosnější, než byla ostatní. Na hřbetě neslo posledního z mužů, zahaleného do pláště s kápí. V ruce třímal pochodeň Starého Světa, jejíž studené světlo pronikalo větrem a deštěm. Jeho paprsky dosahovaly daleko dopředu, až k pěším průvodcům, jimž dodávaly trochu naděje a jistoty.
Karavana se plazila uzounkou pěšinkou, protínající divokou krajinu, Benovi připadala jako podivný tvor s třemi tucty

nohou.
Ben vedl dvě zvířata - první před sebou postrkoval, druhé víceméně táhl za sebou, a obě se snažil utišit a zklidnit. Před několika hodinami, ještě než se vydali na cestu, dostali varování, že by se jinak flegmatická zvířata mohla dnes v noci plašit.
Bude tu cítit dračí pach, řekl jim důstojník. Z nebe sjel další blesk, naštěstí ne tak blízko jako ten před ním. Na malý okamžik se jim před očima objevilo několik metrů stezky a skalnatá a nehostinná divočina kolem. Pak se tma nad nimi znovu zavřela, temnější než kdy předtím, a déšť zesílil.
Zvíře s třikrát dvanácti nohama postupovalo pomalu vpřed, s neúmornou vytrvalostí se sunulo přes zrádné kluzké kameny a měkký poddajný písek. Divoký vítr ani na okamžik neustal, déšť zuřivě bičoval do všeho kolem.
Voják, který šel před Benem a vedl prvního tahouna, byl podobně jako Ben zahalen do promočeného, zlatavě modrého pláště uniformy. Helmice na hlavě byla zbytečná, odrážela mu déšť přímo do očí.
Ben na situaci, ve které se nalézali, nahlas přivolával prokletí démonů a hněv bohů. Proklínal zejména vysoké funkcionáře, kteří to určitě všechno vymysleli a sami si teď sedí někde v suchu a v teple. Téměř křičel, nebál se, že by ho kněžský důstojník Radulesku, který jel až docela vzadu, mohl v tom větru zaslechnout.
Chladné světlo pochodně naznačovalo, že úzká stezka, kterou se průvod plahočil, bude teď prudce zahýbat doleva. Hradba okolních útesů před nimi byla přerušená a jedna strana cesty tak zůstala otevřená a nechráněná.
Benovi se náhlá blízkost propasti ani trochu nelíbila. Ze všech sil se tiskl na zvíře po pravici a značnou váhou svého těla je přinutil, aby se posunulo ještě více doprava. Malá karavana se teď pohybovala v tak těsné blízkosti okraje útesu, že když jim světlo dalšího blesku ozářilo okolí, mohli v hloubce pod sebou spatřit rozbouřený mořský příboj. Ben odhadoval, že jsou nyní asi sto metrů nad přílivem.
Věděl moc dobře, že život obyčejného vojáka v jakékoliv armádě není příliš radostný. Svědčila o tom mnohá stará přísloví, která mezi vojáky kolovala, a Ben měl spoustu možností se o jejich pravdivosti přesvědčit na vlastní kůži.
S tím si ale dnes v noci příliš starostí nedělal. Nezabýval se ani obvyklými ukřivděnými pocity vojáka, který se cítí být tupě zneužíván a vystavován zbytečnému nebezpečí.
Nebál se ani bouřky, ani toho, že spadne z útesu. Toto nebezpečí měl přímo před sebou, a tudíž se mu mohl vyhnout.
Neměl strach ani ze strážného draka, před kterým byli vojáci varováni, protože by mohl poplašit tahouny.
Benovi teď dělalo starosti něco úplně jiného. Bylo to jisté podezření, které v něm poslední dobou narůstalo. Jestli je správné, pak je tu dnes něco víc než jen draci, čeho by se měl bát. Ostatní průvodci samozřejmě také, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by si některý z nich tuto skutečnost uvědomoval.
Zauvažoval, jestli si s nimi o tom bude moci vůbec promluvit, aniž by je důstojník slyšel.
Usoudil, že zřejmě ne…
U Ardneha, jak by taky nějaký člověk mohl uprostřed takovéhle bouře o něčem uvažovat s jasnou hlavou? Ben nemohl ani uvolnit ruku, aby si vytřel déšť z očí, nebo aby pevněji sevřel plášť.
Ten se mu teď uvolnil z dolní spony a vítr ho rozevlál do stran. Ani v oslnivém světle blesku už plášť nevypadal zlatě a modře. Byl tak promočený a omšelý, jako by byl utkán z šedého předivа samotné noci.
A další blesky, vítr a déšť. Dvanáct propojených těl nevrlých mužů a přetížených zvířat se tím vším probojovávalo dál a dál. Za normálních podmínek by šest naložených tahounů dokázali zvládnout jeden nebo dva muži. Ale Ben musel uznat, že ať už tento úkol připravoval kdokoliv, věděl, co dělá, když jich na něj přidělil šest. Dnes večer by to dva ani tři určitě nezvládli.
Zvláště ne pod tímto nebem, protínaným blesky a vzduchem, jenž byl obtěžkán dračím pachem.
Radulesku své muže na začátku cesty uklidňoval a přesvědčoval je, že svými zaklínadly draka dokáže udržet v bezpečné vzdálenosti. Ben mu věřil. Vyšší důstojníci Modrého Chrámu, jak se během své roční služby už nejednou přesvědčil, byli v záležitostech, které považovali za důležité, dosti kompetentní.
A tato noční cesta musí být zatraceně důležitá… což Bena přivedlo zpět ke svým obavám. Pokoušel se je sám sobě nějak vymluvit, ale místo toho se stávaly tím reálnějšími, čím více na ně myslel.
A čím méně času zbývalo, aby se s tím dalo něco dělat.
O tom, co obsahuje náklad, který tak dokonale zabalený, kompaktní a těžký této noci převážejí, jim neřekl nikdo nic. Jiné ruce ho balily a jiné zase nakládaly do sedlových brašen na hřbetech zvířat. Soudě podle jeho váhy a podle toho, jak vypadal, to nemohlo být nic jiného než těžké kameny nebo kov.
Ben ale nevěřil, že by to byl kámen. Podle pohybů zvířat usoudil, že to musí být něco tak těžkého jako olovo. Ale v Modrém Chrámu - v tom příslovečném doupěti modloslužebníků a hrabivců - se asi sotva budou zabývat převážením olova.
Tím se zbylé možnosti značně zúžily. Ale bylo tu ještě něco navíc.
Když karavana několik hodin před setměním opustila místní Chrám, doprovázely je asi tři tucty dobře vyzbrojených jezdců. Pocházeli ze sboru dobrovolníků, hovořících jen jakýmsi podivným dialektem.
Ben si pomyslel, že je museli naverbovat až odněkud z druhé půlky světa.
Zpočátku postupovali snadno. Obloha sice vypadala hrozivě, ale bouře ještě nepropukla. Ozbrojenci průvod doprovázeli po většinu jejich cesty. Tahouni byli poslušní, a šesti průvodcům, usazeným na šesti volných jezdounech, se cestovalo docela pohodlně.
Vydali se po postranních silnicích, a pak po stále se zužujících stezkách až do vzdálených částí země. Ben se domníval, že jsou stále ještě na území Chrámu, ale jistý si tím moc nebyl. Tak velký doprovod by se mohl na chrámovém území zdát až trochu přehnaný. Pokud ovšem není jejich náklad velmi, velmi cenný.
A tahle myšlenka mu jeho obavy nijak neulehčila.
Těsně před soumrakem průvod zastavil na malém prostranství, uprostřed balvanů a trnitých keřů. Podle předem

připraveného plánu se tady skupina šesti naložených zvířat se šesti průvodci od ozbrojené skupiny oddělila. Dál pokračovala pod Raduleskuovým vedením.
Ozbrojený průvod měl údajně na mýtině čekat na jejich návrat. Během loučení však Ben a ostatní průvodci dostali příkaz, aby jízdnímu doprovodu odevzdali do opatrování své zbraně. Meče a dýky by jim prý při vykládání nákladu jenom překážely a při cestě je stejně nebudou potřebovat.
Toto nařízení přišlo od Raduleskua, jehož příkrý hlas přehlušil i sílící vítr, zvedající se nad jejich hlavami. Když všichni průvodci odevzdali zbraně a vrátili zapůjčené jezdouny, vydal Radulesku povel k další cestě. Sám je následoval na svém jezdounovi.
Ben nikdy předtím tohoto kněžského důstojníka nespatřil a soudil, že jeho společníci také ne. Neznali ho stejně tak, jako se neznali mezi sebou navzájem.
Radulesku určitě nebyl členem normálního důstojnického sboru jízdního vojska ani pěšáků. Ben tušil, že pochází z hodně vysokých míst, snad až z nejvyšších vrstev vládců Modrého Chrámu. Možná měl spojení i s Vnitřním Výborem, který veškerá chrámová odvětví řídil.
Všichni důstojníci se mu podrobovali, ačkoliv na jeho modrozlaté uniformě žádný z běžných odznaků hodnosti vidět nebyl. To tedy znamená, pomyslel si Ben, že musí být knězem. Přesto mu však, jak se zdálo, nečinila obtíže ani jízda na vojenském jezdounovi, ani vydávání rozkazů v poli.
Průvod mužů a zvířat se se svým těžkým nákladem pomalu sunul vpřed. Možná to nebude jen zlato, co převážejí, pomyslel si Ben. Dokázal si dost dobře představit, že uvnitř proutěných košů, vyplněných beztvarými vypolstrovanými balíky, by mohl být i slušný díl třeba šperků, drahých kamenů, možná i nějaké umělecké dílo…
S každou další minutou se jeho obavy stupňovaly. A vítr i déšť bičovaly jejich průvod tak, že i čtyřnohá zvířata klopýtala a sklouzávala po mokrých, zaoblených kamenech, které tu a tam jejich chabou stezku dláždily.
Ben se znovu opřel o zadek tahouna po své pravici. Vší silou ho odstrčil doprava, dál od zlověstného útesu, který se k jejich cestě zase nebezpečně přiblížil.
K Benově překvapení je teď důstojník začal zprava předjíždět a změna jeho pozice kolem nich rozehrála mozaiku světel a stínů.
Raduleskuova pochodeň vypadala jako tlustá tyč a její skleněná hlavice zářila i v silném větru a dešti jasným bílým světlem. Ben už předtím podobná světla několikrát viděl, ale rozhodně nebyla příliš běžnou záležitostí.
V jejím světle se Raduleskův důstojnický plášť leskl, jako by byl vyroben z nepromokavého materiálu. Hlavu pod kápí měl suchou, ne jako ostatní vojáci v zpropadených přílbách, do kterých zatékalo. Po levém boku mu z pláště vyčníval meč, zastrčený v pochvě.
Jakmile je Radulesku předjel, vrátil se zpět na stezku a dal svému jezdounovi povel k zastavení. Pohybem pochodně průvodcům naznačil, že nebezpečnou stezku brzy opustí a zamíří do vnitrozemí, kam, jak Ben věděl, žádná cesta nevedla.
Muž před Benem znovu zaklel.
Důstojník teď jel v čele průvodu a vztyčenou pochodní udával směr na západ, do vnitrozemí.
Pomalu se sunuli napříč terénem, který byl ještě o mnoho horší než předchozí stezka. Podle toho mála, co Ben okolo sebe dokázal rozeznat, byla tato krajina zcela opuštěná a bezútěšná.
Všech šest mužů tiše klelo. Ben si tím byl úplně jistý, přestože se mu nepodařilo zaslechnout jiné nadávky než své vlastní.
Okraj útesu nechali daleko za sebou, ale lidé i zvířata se teď museli plahočit přes písčité vyvýšeniny, prodírat se trnitým houštím a přecházet skaliska, kluzká deštěm.
Tahle země, pomyslel si Ben, je dobrá akorát tak pro démoní reje. Jestli je tu opravdu někde drak - a tím si byl téměř jistý - pak bylo těžké si představit, čím se tu asi může živit.
Tou dobou už o sobě drak začínal dávat vědět. Čím více se blížili k jihozápadu, tím byli tahouni vzpurnější. A Ben, který měl s hledáním draků své zkušenosti, už dokázal ve vlhkém vzduchu jeho podivný štiplavý zápach vycítit. Přicházel a odcházel, a jeho variace se ve větru měnily. Bylo v něm něco nečistého, jakoby kovového, a pak ještě cosi navíc, co Ben nedokázal k ničemu přirovnat.
Malá karavana se najednou zastavila. Radulesku, který byl několik metrů před nimi, už slézal ze sedla. Postavil se vedle jezdouna, jednou rukou pevně svíral otěže, v druhé měl zdviženou pochodeň. Začal prozpěvovat zaříkadlo. Ben jeho slova sice neslyšel, ale pravidelné pohyby důstojníkovy krátké bradky viděl z profilu celkem dobře.
Nad zahalenou hlavou důstojníka se objevilo něco, kvůli čemu se otočil. Stál teď k Benovi zády.
Z temna noci se vynořily dračí oči, zelenavě fosforeskující ve světle pochodně. Výška, v jaké se tyto oči vznášely nad zemí, a vzdálenost mezi nimi by dokázaly ohromit i zkušeného lovce draků. Když se pak netvor pomalu nadechoval, objevil se mu pod očima náznak rudé záře, probleskující kůží a šupinami. Byl to vnitřní oheň v nose a v tlamě, jemné světlo, které by za dne bylo téměř neviditelné. Zahřímání, které za výdechem následovalo, připomínalo zvuk hudebního nástroje či dutých kovových koulí, převalujících se v obrovské mosazné míse.
Benův smysl pro magii nebyl vyvinut příliš silně, ale v této chvíli dokázal dokonce i on sám cítit sílu zaříkadla a jeho uklidňující účinky. Kouzlo už draka zadrželo, a teď ho obracelo zpátky. Drak zakoulel očima, znovu zahřímal, a pak se odplazil pryč, do bouře a tmy.
S drakovým odchodem Benovy tajné obavy ještě zesílily. Teď už se mu honily hlavou neustále - vlastně už od chvíle, kdy sledoval Raduleskua, jak dokončuje zaříkávání. Bylo tak účinné, že Benovův strach z toho, jak mocnými silami Modrý Chrám disponuje, jen potvrdilo.
Obava, která Bena neustále trápila, však nepocházela z žádného varovného signálu a neprobudilo ji nic z toho, co mohl vidět nebo slyšet. Vykrystalizovala najednou, probudila se jako živelná síla, složená z velkého množství nepatrných

detailů.
Jedním z těchto detailů byla skutečnost, že všech šest mužů, kteří tu spolu dnes v noci putují, jsou v chrámové posádce nováčky. To tedy znamenalo, že ani jeden z nich si tam pravděpodobně ještě nestačil najít přátele. Všichni byli do posádky převeleni během posledních pěti dnů z Chrámů v nejrůznějších částech země.
Tolik se Benovi podařilo vydedukovat z několika vět, které mezi sebou prohodili během čekání před začátkem cesty. Benovi nikdo důvod jeho převelení nesdělil a nepředpokládal, že v případě ostatních by tomu bylo jinak. Zatím ale neměl možnost se jich na to zeptat.
Tehdy to Benovi připadalo jen jako další z nepochopitelných vojenských rozmarů. Během své roční služby v Modrém Chrámu si už dávno zvykl na nejrůznější nevysvětlitelné záškuby v jeho organismu. Ale teď…
V Benově paměti se teď ve sbírce nesčetných starých písní vynořila jedna, která mu neodbytně zněla v uších jako doprovod k jeho myšlenkám. Už si nedokázal vzpomenout, kde a kdy ji poprvé zaslechl. Zřejmě ji neslyšel už celé roky. Teď se však najednou přihlásila a ironicky podmalovávala pozadí jeho strachu.
Kdyby se mu tak alespoň podařilo promluvit si s ostatními. Několik slov by na sebe i přes vítr zakřičet mohli, ale Ben potřeboval víc než to. Potřeboval se jich vyptat na spoustu věcí, chtěl je přinutit, aby uvažovali…
Tušil, že k tomu nedostane příležitost…
Zbývalo mu už jen velmi málo času, během něhož se musel rozhodnout, jestli bude nebo nebude jednat úplně sám. A když se rozhodne špatně, ať tak či onak, velice brzy už nebude mezi živými…
Kněžský důstojník právě skončil zaříkání a kuželem světla udělal za mizejícím drakem dlouhé, pomalé gesto. Pak pochodeň vzpřímil, a ještě chvíli draka doprovázel očima. Snad se i pokoušel v bouři zaslechnout zvuky jeho mizejících kroků.
Znovu se usadil do sedla, obrátil se k čekajícím mužům a vybídl je k pokračování v cestě.
Průvodci se vydávali na další pouť jen velmi neochotně. Tahouni se dali po drakově odchodu přesvědčit mnohem snadněji než jejich pánové.
Teď, když se dračí pach ve větru rychle ztrácel, začala se zvířata pohybovat s daleko větší ochotou, než jakou ukazovala během posledních několika hodin. Také déšť polevil, jako by chtěl k tomuto vylepšení atmosféry nějak přispět.
Následovalo dalších sto metrů klopýtání po nerovném povrchu, rozdírání šatů i kůže o trní hustých křovin.
Pak důstojník karavanu opět zastavil. Další drak? Ben netušil. Neviděl žádný důvod, proč by měli zastavovat.
Radulesku jim svým světlem přesně označil místo, kde mají zastavit zvířata. Bylo to blízko mohyly kamení, která se nijak nelišila od stovky podobných mohyl, které je obklopovaly.
Nic zvláštního tady není, pomyslel si Ben… a pak mu došlo, že přesně tohle by si podle nich měl o tomto místě člověk myslet.
Radulesku seskočil z jezdouna. S pochodní v ruce přistoupil ke spodní straně obrovské kamenné desky, která sama o sobě tvořila většinu boční strany celé mohyly. S rukou na desce se k nim obrátil a jeho hlas přehlušil hukot větru.
"Teď pořádně zajistěte zvířata. Pak se tu shromáždíte a zvednete tenhle kámen. Ano, říkám zvednete."
Balvan, na nějž ukazoval, vypadal tak těžký, že by ho nezvedlo ani dvacet mužů. Ale rozkaz je rozkaz.
Průvodci uvázali zvířata a přešli ke kamenné desce. Někteří byli hodně silní, jiní méně, ale nakonec se ukázalo, že rozkaz vůbec šílený nebyl. Jakmile se do něj zapřeli, kámen vyjel nahoru a s překvapivou lehkostí se odsunul do strany. V místě, kde bývala jeho spodní část, se objevil trojúhelníkový vchod. Benovi černý otvor připadal až příliš pravidelný na to, aby mohl vzniknout přirozenou cestou. Byl dost velký, takže jím bez obtíží mohl projít dospělý člověk.
První šel dovnitř důstojník. Pohyboval se sebevědomě, na cestu dolů si svítil svou chladnou pochodní. Její světlo rozptýlilo temnotu a odhalilo jeskyni, jejíž rovná podlaha byla zapuštěna tři až čtyři metry pod úrovní okolní krajiny. Prostor byl tak velký, že by se tam pohodlně vešlo asi dvanáct lidí. Od trojúhelníkového vchodu, kde stál Ben, vedlo dolů k podlaze úzké schodiště. Ben si všiml, že uprostřed podlahy, mezi dvěma okraji kamenů, je další otvor, vedoucí do ještě větší tmy.
Když se Radulesku k tomuto otvoru dostal, zastavil se a opřel pochodeň o zeď. Z vnitřní kapsy vytáhl dvě tlusté svíčky a zapálil je tak rychle, že nikdo nepostřehl jak. Umístil je po obou stranách otvoru v zemi.
Radulesku zvedl hlavu a zadíval se na tváře mužů, kteří se tlačili u vchodu.
"Začněte vykládat," ozval se jeho příkrý rozkaz. "Přineste pytle s nákladem sem dolů. Ale opatrně! A pak je spustíte do tohoto otvoru."
Lehkým pohybem nohy ukázal směr. Poslední větu pronesl se zvláštním důrazem a tak jasně, jako by chtěl naznačit, že rozkaz nehodlá opakovat, pokud by mu snad někdo napoprvé nerozuměl.
U jeho nohou hořely svíčky a na hladkých kamenech, na kterých stály, viděl Ben ztvrdé zbytky starého vosku. Zřejmě to tedy nebylo poprvé, ani podruhé či potřetí, co sem byl dopraven náklad.
Když opouštěli vchod, aby splnili rozkaz, všech šest mužů se na sebe na okamžik podívalo.
Na rozhovor však nebyl čas. Ben v jejich obličejích viděl překvapení, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by s ním některý z nich sdílel jeho obavy.
Přijde to hned, pomyslel si, jakmile náklad vyložíme? A jestli ano, tak jak? Nebo mám čas až do té doby, než se dostaneme zpátky k jízdnímu oddílu?
"Tak pohyb! Rychle! Vykládat!"
Radulesku vystupoval po schodech vzhůru, v ruce vztyčenou pochodeň. Nehodlal jim nechat žádný čas na rozmyšlenou.
Muži měli za sebou tvrdou školu poslušnosti. Okamžitě se dali do práce. Ben šel s nimi, jednal stejně automaticky jako všichni ostatní. Teprve v okamžiku, kdy vytahoval první balík ze sedlové brašny si uvědomil, jak účinného tréninku se

jim v Modrém Chrámu dostalo.
Balík, který vytáhl, byl malý, ale velmi těžký. Byl zabalen do jakési olejnaté kůže, ze všech stran pevně sešité, chránící ho před vlivy počasí. Pod vnějším obalem Ben nahmatal tlusté polstrování, znemožňující mu určit, jaký tvar jeho obsah ve skutečnosti má. Benovi to připadalo jako několik kovových předmětů, těžkých, tvrdých a relativně malých.
Přes značnou váhu každého balíku by však Ben klidně unesl i dva najednou. Neudělal to, protože se za každou cenu snažil dobu vykládání co nejvíce prodloužit. Možná mu zbývá už jen doba, po kterou budou vykládat. Během ní se musí nějak přinutit k přemýšlení, k tomu, aby se vzchopil a jednal…
Když poprvé procházel otvorem do jeskyně, zadíval se pozorně na velký kámen, který teď spočíval kousek od něj. Ben s úžasem přemýšlel, jak pečlivě vyvážený asi musí být. To, co pouhým zvednutím otevřelo šest mužů, by se jistě dalo lehce zavřít silou jediného.
Po křivolakých schodech sestupoval dolů a ve světle svíček pečlivě sledoval, kam dává nohy. Všiml si, že schody jsou už značně opotřebované, jako kdyby sem nosilo náklady celé procesí dělníků…
Přemýšlej, přikazoval si. Přemýšlej! S tichým zděšením ale zjišťoval, že jeho mysl je úplně ochromená.
Dole v jeskyni, když svůj první balík poslušně dával do tmavého otvoru v zemi, si najednou uvědomil ještě něco jiného. Ten těžký balík nevydal při spuštění vůbec žádný hluk. Buď pořád ještě padal - nebo byl nějakým způsobem zachycen.
V pomalém průvodu se jeden za druhým pomalu vynořovali z jeskyně, aby odnesli svůj druhý náklad.
Ben si všiml, že Radulesku opřel svou pochodeň Starého Světa o kámen, tentokrát z vnější strany vchodu, a stojí u sedla svého jezdouna. Odvazoval jakýsi dlouhý balík, který předtím Benovi zcela unikl. Balík měl přibližně stejný tvar a rozměry jako meč, který Raduleskuovi visel po boku, a byl zabalený se stejnou důkladností jako ostatní náklad.
Ben sice Raduleskua bedlivě sledoval, ale nezastavoval se. Naložil si na záda další balík a znovu ho udivila jeho tíha. Ne, Modrý Chrám pod zem určitě neukládá olovo.
Poklady Chrámu a místa, kde jsou ukrývaný, byly stálým předmětem vyprávění a nejrůznějších spekulací. A nejméně v jedné písni se o jejich hlavním pokladu zpívalo - v písni, která teď Benovi bez přestání zněla v uších.
Ostatních pět mužů na sobě nijak nedávalo znát, že by o obsahu balíků něco vytušili. Podle výrazu jejich tváří Ben usuzoval, že si vůbec neuvědomují, do jaké situace se dostali.
V obličejích měli tupé výrazy, uzavřené a neproniknutelné. Uzavírali se před deštěm a zřejmě i před skutečností. Těžko může očekávat, že s nimi bude schopen nějak rozumně promluvit ještě před tím, než bude nucen jednat.
Schodiště i vchod do jeskyně byly tak úzké, že celý proces přenášení nákladu byl nutně pomalý a málo efektivní. Muži, kteří chtěli sejít s nákladem dolů, museli počkat, až vyjdou ti, co už náklad složili. Ale i tak bylo jasné, že celé vykládání příliš času nezabere.
Šest mužů, uvažoval Ben, kteří nyní vědí, kde je ukryto Benambrovo zlato. Jestlipak někde žijí i jiní, kteří mají podobné znalosti?
Vykládání pokračovalo a Benovi se zdálo až příliš rychlé. Venku jim svítilo chladné světlo pochodně a uvnitř se teple mihotaly plamínky dvou modrých svíček. "Dávej pozor!"
Ben právě do tmavé díry upustil další balík. Ve chvíli, kdy se narovnával, zavadil o důstojníka, který šel v patách za ním. Špička Raduleskuova balíku se přitom dotkla jeho paže. Dokonce i přes rukáv a důkladný obal předmětu Ben ucítil jakýsi závan magické síly. Na jeho paměť to zapůsobilo jako starý parfém, jako by najednou ucítil vůni, již znal kdysi v dětství, a teď se s ní znovu setkává. Tímto incidentem ještě zesílily jeho obavy.
Vyšplhal se nahoru a právě si na záda nakládal další balík, když se z jeskyně vynořil Radulesku.
Důstojník na něj upřel ostrý, zkoumavý pohled. Ben ho tupě opětoval. Za svých třiadvacet let života se Ben naučil, že si lidé na jeho vzhledu většinou všimnou hlavně dvou věcí.
Jednou z nich byla jeho přisražená, rozložitá postava. Neměřil sice méně, než byla průměrná výška, ale byl stavěný tak naširoko, že dojem malého vyvolával.
Druhá věc byla jeho zdánlivá tupost. Jeho plochý, kulatý obličej sváděl lidi k domnění, že je poněkud pomalejší v úsudku. Alespoň do chvíle, než ho poznali. Jeho silné a rozložité tělo tento dojem ještě umocňovalo.
Patrně si nikdo nedokázal představit, že by v jednom jediném muži mohla existovat inteligence společně s hrubou silou. Ben sám sebe přesvědčil, že zas tak úplně hloupý není, ale zkušenost ho už také naučila, že je někdy užitečné, když si to druzí o něm myslí. Nechal trochu poklesnout spodní čelist, pootevřel pusu a upřel na důstojníka prázdný pohled.
Radulesku k němu přistoupil.
"Tak dělej, pohni sebou. Chceš tady zapustit kořeny? To tady v tý bouřce míníš stát celou noc?"
Ben, kterému ta představa nepřipadala vůbec tak špatná, pomalu zavrtěl hlavou, poslušně se zařadil k ostatním a naložil si na záda další balík.
U vchodu do jeskyně si znovu důkladně prohlédl velký balvan. Byl obdivuhodně vyvážený.
Ben předpokládal, že by ho zvenku jeden jediný člověk dokázal pohybem jediné ruky převrátit zpátky na vchod. Uvnitř by se ale ani šest mužů nedokázalo zkroutit do takové pozice, aby na kámen dosáhli a zvedli ho. Jistě, pokud by měli dostatek času, tak by zřejmě nějaký únik vymysleli. Pokud by měli dost času.
Při této cestě se za ním ale kámen určitě nezavře. Všechen poklad ještě nebyl vyložen. Když do díry v zemi skládal další balík, najednou sebou trhl a zacouval zpět. Asi tak půl metru pod úrovní podlahy se objevil pár rukou, až nelidsky obrovských a bílých, které balík uchopily. Tak rychle, jako se objevily, zase zmizely. A to vše v naprostém tichu.
Ben se beze slova obrátil. Když procházel podél řady mužů, čekajících, až budou moci do díry složit náklad, uvědomil si, že vykládání už musí být téměř u konce. Rychle zamířil ke schodišti.
U vchodu stál jeden z mužů a chystal se sejít dolů s nákladem, pravděpodobně s posledním z balíků. Důstojník ho zarazil.

"Počkej na mě tam dole," řekl. "Chci si s vámi všemi promluvit."
Poslední muž vešel s nákladem do jeskyně. Ben se s ním těsně u vchodu srazil a protlačil se kolem něj ven. Za sebou uslyšel polohlasné nadávky a protesty proti takové neomalenosti.
Důstojník měl už zase v ruce svou pochodeň, a když Bena uviděl, mihl se mu obličejem výraz znechucení, ale i něčeho nebezpečnějšího. Radulesku tiše zaklel. Nebyla to naštěstí žádná opravdová kletba, jen jedna z těch prázdných formulek, které se užívají, když si chce člověk ulevit nebo vynadat podřízeným.
"Pane?" zatvářil se tupě Ben.
Teď, říkal si sám pro sebe. Teď musím jednat, než bude příliš pozdě, než…
"Vykládání je u konce," oznámil mu důstojník. Mluvil pomalu a prostě, jako kdyby měl co do činění s obecným hňupem.
"Chci, abyste se všichni shromáždili v jeskyni. Jdi dolů a počkej tam na mě."
Šest tahounů zbavených nákladu trpělivě čekalo vzadu, za Raduleskuovými zády. A dole v jeskyni, se stejnou dávkou trpělivosti, stálo pět zbývajících mužů.
Ben se nedokázal pohnout z místa. Zmocnil se ho pocit, že bude muset skočit z vysoké věže do neznámé temnoty.
V jeho tváři se muselo něco z jeho myšlenek promítnout, protože důstojníkův výraz se začal měnit - vypadal nebezpečně.
"Dovnitř!" zařval Radulesku. Odhodil pochodeň a sáhl po meči.
Ben na sobě ucítil těžké závaží výcviku, a také tíhu strachu.
Udělal krok směrem k jeskyni, současně se však zhrozil vlastní poslušnosti. Když se ale podíval dolů do jeskyně, na hořící svíce, na starý vosk, který ztvrdl na kamenech, a na tupé, zvířecí pohledy svých druhů, viděl najednou s hrůznou a strašlivou jistotou, že se chystá vstoupit do vlastního hrobu.
Prudce vystřelil pravou rukou a chytil důstojníka za levé rameno. Radulesku vykřikl a snažil se vytáhnout svůj meč, ale Benova obrovská síla ho ohnula, tlačila dopředu a nedovolila mu získat rovnováhu. Těsně u vchodu Ben zatlačil ze všech sil a shodil důstojníka dolů.
Než se Radulesku stačil nadechnout, aby znovu zařval, Ben se otočil a vrhl se na obrovský vchodový balvan. Celý okamžik děsu mu hmota balvanu odolávala. Pak se dal obrovský kolos do pohybu.
V prvním zlomku vteřiny jen docela pomalu, pak čím dál tím rychleji, až nakonec s temným zaduněním vchod do jeskyně uzavřel. Ben jen tak tak stačil vytáhnout nohu, aby mu ji balvan nerozmačkal.
Světla svíček teď zmizela pod balvanem spolu s výkřiky a nadávkami, ale studená pochodeň, ležící na zemi, kolem sebe dál šířila jasné bílé světlo. Ben ji tam nechal, protože hodlal použít tmy jako ochranného pláště.
Otočil se a běžel do noci. Na chvíli zauvažoval o tom, že by si vzal Raduleskuova jezdouna, ale pak tu myšlenku zavrhl. Tam, kam teď míří, mu jeho vlastní nohy poslouží mnohem lépe.
Cestování pěšky ale mělo své nevýhody. Téměř okamžitě zakopl o kameny ukryté ve tmě, nohy si rozdíral o trní. Musel zvolnit tempo, protože jinak hrozilo nebezpečí, že si buď zlomí nohu, nebo se poraní nějak jinak.
Pohyboval se, jak doufal, směrem na jihovýchod. Chtěl dorazit k pobřeží s útesy, které odsud nemohlo být příliš daleko. Měl v hlavě jistý plán. Nebyl nijak dokonalý, protože za tak krátkou dobu se dokonalý plán ani vypracovat nedal, ale snad bude prozatím stačit.
Další věc, které se obával, přišla v mžiku. Nocí se znovu ozvalo dračí zasupění, tentokrát za zády - a nebezpečně blízko. Raduleskuovi, uvězněnému v jeskyni, se nejspíš podařilo provést magické kouzlo.
Ben slyšel, jak ho netvor pronásleduje, jeho supění přehlušovalo i hukot větru. Pod jeho obrovskými tlapami pukaly kameny a vystřelovaly do stran, ozývalo se praskání a lámání trnitých keřů.
Ben byl sice mohutně stavěný, ale ne tlustý. Na krátkých vzdálenostech dokázal vyvinout rychlost, která ostatní udivovala.
Ale běh nebyl zrovna jeho silnou stránkou a dobře věděl, že drakovi Batoleti nemá šanci utéct. To by nedokázal nikdo, ani na krátké a rovné trati, kterou tahle rozhodně nebyla. Napnul všechny své síly, nedbal na nebezpečí poranění a hnal se ještě více na východ, k zatím neviditelným vrcholkům útesů.
Obrovské tlapy za ním se daly do pronásledování. S děsivou pravidelností dopadaly jeho kroky na zem, stále blíže a blíže. Ben - zkušený lovec draků - vyčkal až do poslední chvíle, pak uvolnil sponu na plášti a poslal ho po větru za sebe. Ani se neodvážil přerušit běh a otočit hlavu, aby zjistil, jaký to mělo účinek.
O pár kroků dál mu jeho uši sdělily, že pokus o odpoutání pozornosti byl alespoň prozatím úspěšný. Z výšky za ním se ozval ohlušující ryk a dusot tlap na chvíli ustal.
Benovi se s vypětím sil podařilo udělat ještě dalších dvacet kroků, než znovu uslyšel dračí pronásledování.
To už ale téměř přepadával přes okraj útesu, který v temnotě noci uviděl až na poslední chvíli. V poslední vteřině se stačil vrhnout na zem a přitisknout se k jeho okraji. Velice opatrně útes přelezl a nohama se snažil pod sebou nahmatat něco pevného, na co by se dalo stoupnout.
Konečně jeho sandály zavadily o skalní výstupek. Jak předtím doufal, nebyly útesy tak příkré, aby se na nich člověk nedokázal udržet. Ben rukama pustil okraj a šátral po místech, kterých by se mohl zachytit. Potom pomalu spustil nohu o kousek níž.
Teď, když by se mu světlo blesků při sestupu docela hodilo, bouře přestala. Ben se poslepu tiskl k jedné části skály za druhou a pomalu se propracovával níž a níž. Ještě pomaleji se přitom sunul směrem na jih. Draka teď neslyšel. Možná, že už pronásledování vzdal.
Ale možná také ne. Draci byli odjakživa nevyzpytatelní.
Teď, když nebe neosvětlovaly žádné blesky, nedokázal moře pod sebou vůbec rozpoznat. Možná to tak bylo lepší. Přesto však Ben jasně slyšel hukot vln, tříštících se o útesy.

S vroucnými modlitbami k nejmilosrdnějším z bohů, k Ardnehovi a Draffutovi, se Ben pomalu a s obtížemi sunul po straně útesu směrem dolů, vstříc černočerné mořské temnotě.

Kapitola 2

Na břehu malého bahnitého potůčku stál vysoký mladý muž a nejistě se kolem sebe rozhlížel. Dokonce ani za jasného dne, ani tím, že se orientoval podle vzdálených vrcholků hor, nedokázal s jistotou určit, jestli na tomto místě skutečně někdy existovala vesnice, již hledá.
Přesto si tím však byl téměř jistý.
Vzpomínal si, že na většině okolních pozemků bývaly vydatné pastviny a úrodná pole. Teď i půda ležela ladem. A tady, kudy kdysi protékal čistý a krásný Aldan, tekl tenhle špinavý potok, jehož podivně změněné koryto protínalo smutnou krajinu.
Dokonce i na vzdálených horách byly znát jizvy. Tolik se toho tady změnilo, že si mladík stále nebyl jistý tím, kde přesně je.
Až konečně jeho pohled padl na mlýnské kolo, trčící z břehu potoka, zpola zarostlé vysokými lodyhami loňského býlí. Bylo z něj vidět jen jedno široké dřevěné rameno, ale mladík ho přesto okamžitě poznal. Zadíval se na polámané, roztříštěné dřevo, a pak se ztěžka svezl na zem vedle něj.
Sedal si jako starý, unavený muž, ačkoliv mu mohlo být nanejvýš dvacet let. Opálený obličej byl pod strniskem vousů stále ještě hladký a bez vrásek, i když na první pohled jeho tvář působila dojmem, že na ní vrásky jsou. I jeho modrošedé oči vypadaly jako oči starce. Luk s toulcem, které mladík nesl na svých širokých zádech, se zdály stejně opotřebované jako dlouhý nůž, zastrčený v pochvě a upevněný na jeho boku. Mohl by být klidně lovcem nebo lesníkem, třeba i vojenským vyzvědačem. Některé části jeho oděvu byly kožené, jiné mohly pocházet z vojenské výbavy. Pokud tomu tak bylo, pak se jejich poznávací barvy už dávno odřely nebo vybledly. Vlasy měl poměrně krátké a bylo dost možné, že mu právě dorůstají po vojenském nebo kněžském sestřihu.
Natáhl ruku, která byla stejně opálená jako jeho obličej a opotřebovaná jako jeho šaty. Dotkl se vyčnívající části dřevěného kola. Chvíli na něm rukou spočíval, jako by se z něj snažil něco vycítit. Očima zabloudil k východním horám. V tom za sebou uslyšel šustivé zvuky. Rychle se otočil, a aniž vstal ze země, bedlivě se zadíval na křoví za svými zády. V místě, kde seděl, ho zpola zakrýval východní břeh potoka.
Z hustého, křovinatého mlází se právě vynořoval malý chlapec, oblečený do otrhaných, podomácku utkaných hadrů. V ruce nesl kbelík vyrobený z kůry. Bylo jasné, že jde k potoku pro vodu. Už byl téměř u něj, když spatřil mladíka, nehybně sedícího na břehu.
S úlekem se zastavil.
Vypadá jak Císařovo dítě, pomyslel si mladík, když si malou otrhanou postavičku prohlížel. "Nazdar mladej," pozdravil ho nahlas.
Chlapec neodpověděl. Stál tam s kbelíkem v náručí a přešlapoval z nohy na nohu, jako by se nemohl rozhodnout, jestli se má otočit a utíkat, nebo pokračovat v tom, co chtěl udělat.
"Řekl jsem ti nazdar. Už tady žiješ dlouho?"
Stále žádná odpověď.
"Jmenuju se Perg. Nechci ti nijak ublížit. Sám jsem tady kdysi bydlel."
Chlapec se teprve teď znovu pohnul. S očima ještě nedůvěřivě upřenýma na Perga šel k potoku. Sklonil se, aby naplnil kbelík, pak se narovnal a odhodil si z očí dlouhé, mastné vlasy.
"Žijeme tady už rok," odpověděl konečně.
Perg na něho povzbudivě kývl.
"Před pěti lety," řekl mu, "tady byla celá vesnice. Tady, kde sedím, bývalo obrovské mlýnské kolo."
Rozmáchlým gestem obsáhl místo, kudy tehdy probíhala hlavní ulice. Pouhých pět let, pomyslel si užasle. Vypadalo to až neskutečně. "To je možný," přikývl chlapec. "My jsme sem přišli později. Potom, co vybuchly hory a co spolu bohové válčili."
"Hory vybuchly, to je pravda," přikývl Perg. "A nepochybuju, že i bohové spolu sváděli boje… Jak ti říkají?"
"Virgil."
"Hezký jméno. Víš, když jsem byl tak velký jako ty, tak jsem si hrával tady u toho potoka. Tehdy ale vypadal úplně jinak."
Perg najednou cítil naléhavou potřebu někomu vysvětlit, jak strašně jinak to tady vypadalo. "Plaval jsem tu, chytal ryby…"
Zarazil se. Houštím se k nim prodíral někdo další.
O chvilku později se z křovin vynořila žena, stejně špinavá a otrhaná jako chlapec. Chůzi měla unavenou a těžkou, rozcuchané vlasy jí prokvétaly šedinami. Přes oči měla uvázaný špinavý pruh látky, pod jehož okraji Perg zahlédl staré jizvy.
Když houští končilo, žena se zarazila a zachytila se keře, jako by hledala rovnováhu. "Virgile?" zavolala.
Hlas měla překvapivě mladý, ale ozýval se v něm strach. "Kdo je tu?"
"Jeden osamělý cestovatel, paní," odpověděl Perg. Chlapec pronesl něco uklidňujícího a vystoupil z vody.
Žena se otočila směrem k Pergovi. Její obličej prozrazoval, že je poměrně mladá, a dokonce nesl známky toho, že ještě před pár lety mohla být docela hezká.
"Moc toho nemáme," řekla drsným hlasem.
"Nic od vás nechci. Jen jsem tady mladému říkal, že jsem v těchto místech kdysi žil."

"Říkal, že tady byl před pěti roky. Než vybuchly hory," přidal se Virgil.
Perg se postavil a trochu se k ženě přiblížil. "Půjdu zas dál, paní. Ale mohla byste mi říct jednu věc? Slyšela jste někdy o rodině Jorda Mlynáře? Byl to vysoký muž s jednou rukou. Měl ženu, která se jmenovala Mála a dceru Marianu, blonďatou a modrookou. Dceři by teď mělo být něco kolem dvaceti let. Žili tady před pěti lety, když si vévoda Fraktin začal na tuhle zemi dělat nároky."
"Nikdy jsem o nich neslyšela," odpověděla rychle žena. "Před pěti roky jsme tu ještě nebyli."
"Nikdo z vesničanů tady při vašem příchodu nebyl?"
"Nikdo. Žádná vesnice tady nebyla."
A Virgil se hned přidal, jako kdyby opakoval naučenou lekci.
"Nad touhle zemí teď vládne Stříbrná Královna."
"Jo," souhlasil Perg. "Já vím, že to tvrdí. Ale řekl bych, že v těchto místech její vojáky moc často nevídáte."
"Já je nevídám vůbec." Ženin hlas byl stejně drsný jako před chvílí.
"Naposledy jsem je viděla, když mě oslepili. Pak jsme přestali cestovat."
"To je mi líto," řekl Perg. Ze srdce proklínal všechny vojáky světa. V tu chvíli se sám jako voják vůbec necítil.
"Jste taky z její armády? Nebo dezertér?"
"Ani jedno, ani druhý."
Najednou se Virgil k Pergovi obrátil.
"Byl jste tady, když mezi sebou začali bohové válčit? Viděl jste je?"
Perg neodpovídal. Snažil se v obličeji slepé ženy rozpoznat podobu některé z vesnických dívek. Marně.
Malý Virgil se teď zřejmě cítil o dost jistější a nenechal se odradit.
"Viděl jste někdy bohy?"
Perg se na něj podíval. "Můj otec je viděl. Já jsem je spatřil jen ve… vizích. A to ještě jenom jednou nebo dvakrát." Přinutil se k úsměvu. "Byly to jen sny, nic víc."
Potom, když viděl, že se k němu žena obrátila zády a chystá se znovu zmizet v houštině, rychle na ni zavolal: "Jestli vám to nevadí, rád bych s váma šel zpátky nahoru. Nebudu vás nijak obtěžovat. Stávalo tam kdysi panské sídlo a chtěl bych se podívat, jestli z něj něco zbylo."
Žena neodpověděla a šla dál, od keře ke keři, po cestě, již dobře znala. Chlapec ji s kbelíkem v náručí tiše následoval. Nakonec šel Perg.
Všichni tři tak pomalu stoupali houštinami, jež pokrývaly celé úbočí kopce. Nahoře Perg viděl, jak málo toho ze sídla pana Sharfa zbylo. Kromě kamenného krbu a komína tu nebylo téměř nic. U komína stál nahrubo přitesaný přístřešek ze zbytků dřeva a z jeho vnitřku se ozývalo chrápání. Poblíž blátivého vchodu byla vidět vyzáblá mužská ruka, jejíž majitel zřejmě ležel uvnitř na podlaze. Chrápání znělo nezdravě, jako kdyby člověk, který ho vydával, byl buď opilý, nebo umíral. Možná, že obojí, pomyslel si Perg.
Chlapec teď postavil kbelík na zem, ale nehodlal se tématu o bozích jen tak vzdát.
"Mars s Draffutem bojovali přímo na tamhle těch horách," ozval se a ukázal na východ.
"A přímo tam bylo taky ukováno dvanáct magických Mečů. Vulkán unesl kováře a šest dalších mužů z vesnice, aby mu s nima pomohli. Potom těch šest mužů zabil a kovářovi usekl ruku…"
Náhle se Virgil zarazil, jako by si najednou něco uvědomil.
"Jak víš, kolik těch Mečů bylo?" zeptal se Perg. Byl překvapený, jak se ta informace rozšířila, přestože měla zůstat v úplné tajnosti. Bylo to už téměř dvacet let, co bylo oněch dvanáct Mečů ukováno, a ještě před šesti lety o nich téměř nikdo z lidí nevěděl.
Teď to vypadalo, že o nich vědí všichni.
Chlapec se na něj podíval, jako kdyby se ho Perg zeptal, jak ví, že vlnoběnka má čtyři nohy.
"Bylo ukováno dvanáct Mečů. To ví přece každý."
"Aha."
Virgilovi v očích zaplála světla a hned začal překotně vykládat: "Jenže Hermes si z ostatních bohů vystřelil. Dal Meče jenom smrtelníkům a roztrousil je všude po světě. Každý Meč získal nějaký muž nebo žena a bohové sami žádný nedostali. A každý Meč dal svému majiteli nějaký druh moci."
"Aha." Bylo to skutečně tak, alespoň z větší části. Nechtěl vypadat, že má lepší znalosti, a také dost dobře nevěděl, co na to říct. "Proč by Hermes něco takového dělal?"
"Jako součást hry, kterou mezi sebou bohové hrají. Ach jo. Všechny je rozdělil mezi lidi. Kdybych tak nějaký z nich měl."
Perg se podíval na ženu, která se rukou opírala o přístřešek a tiše naslouchala. Muž uvnitř stále chrápal.
Perg najednou cítil naléhavou potřebu něco pro ty lidi udělat. Třeba by jim mohl, než odejde, alespoň ulovit jednoho nebo dva králíky.
A potom… ano, už na to přišel. Bylo tu něco mnohem důležitějšího, co může udělat pro ně a pro tisíce jim podobných.
"Říkal jste, že ten mlynář měl jen jednu ruku?" zeptal se Virgil. Byl to… byl to váš otec?" Perg se na chlapce chvilku zkoumavě díval, a pak odpověděl otázkou.
"Kdybys jeden z těch Mečů získal, co bys s ním udělal? Někam bys ho schoval?"
Z chlapcova výrazu bylo vidět, že tuhle otázku považuje za zcela hloupou.
"Kdokoliv všechny tyhle Meče získá, ovládne celý svět."
"To ano," souhlasil Perg. "Ale kdybys měl jenom jeden? Třeba takový Zlatonoš. Co bys udělal? Snažil by ses ovládnout jednu dvanáctinu světa?"
Ani jeden z jeho posluchačů mu neodpověděl. Možná, že je trochu vyděsil. Jenže teď, když začal, nějak nedokázal

přestat.
"Co bys řekl o člověku, který ví, kde je jeden z těchto Mečů ukrytý? Třeba Drakořez…
O člověku, který by si ho mohl vzít, ale který ho tam raději nechal ležet. Když se ve světě děje tolik zlých věcí, jako… když je tu tolik špatného, co je potřeba napravit."
Ženin zjizvený obličej se pomalu pohnul. Potřásla hlavou.
"Hodláte napravovat zlořády světa, mladíku? Měl byste raději jít a dát se do služeb Císaře."
Kapitola 3

V temnotě noci se Ben pomalu a metodicky propracovával po útesu dolů. Kdykoliv to bylo možné, snažil se posunovat i o něco dále jižním směrem. Plán, jímž se řídil, vyžadoval, aby udržoval směr na jih.
V zásadě byl jeho plán velice prostý, ale zároveň i šíleně nebezpečný. Nebo by mu tak alespoň připadal, nebýt toho, že se ocitl v situaci, kdy by byl jakýkoliv jiný krok sebevraždou.
Každopádně teď postupoval podle plánu.
Měl za sebou vzpouru, napadení důstojníka, dezerci z vojny a nezbývalo mu nic jiného, než pokračovat dál. Pomalu přehmatával z rukou na nohy a zvolna se přitom sunul dolů a k jihu.
Teď už alespoň lépe viděl, protože mu srpek měsíce, který se před chvilkou vynořil z moře na východě, trochu osvětlil stěnu útesu.
Obloha se po bouři vyjasňovala, ale moře a jeho pobřeží bylo stále ještě zahaleno mlhou. Vítr se ztišil a dunění vln, tříštících se o skály, už nahoru nedolétalo s takovou hlasitostí. Ale Ben měl chvíle, kdy mu připadalo, že slyší úplně jiné zvuky - kvílivé hlasy šesti mužů, chycených do pasti v temné jeskyni. Jeden z nich měl u sebe meč. Jestlipak mu ale bude k něčemu dobrý, až se po něm natáhnou veliké bílé ruce? Ben se pokoušel zahnat obrazy, které mu jeho představivost nutila. V tom k jeho uším dolehlo ještě něco jiného. Několik metrů nad sebou uslyšel dračí kroky. Drak ho tedy stále ještě hledá.
Ben sestupoval dál a dál, každým přehmatem vždy jen o několik centimetrů dolů. Nic jiného v té chvíli udělat nemohl.
Drak ho patrně i na dálku cítil, protože se zastavil přesně nad ním, na samém kraji útesu. Ben zvedl hlavu a uviděl stříbřitý lesk drakovy hlavy i s jeho rudě planoucím dechem. Potom už hlavu raději nezvedal.
Drak na něj z výšky zařval. Obrovskou tlapou velikosti stolu začal ulamovat kusy kamení a země a shazovat je z útesu dolů. Benova přilba ho v jednom okamžiku uchránila před omráčením.
Potom drak otevřel tlamu a začal kolem sebe chrlit oheň. Ben viděl na skále jeho záři a zalilo ho horko tak veliké, jako kdyby se právě otevřely dveře obrovské pece.
Ale buďto se netvor přes okraj útesu nedokázal ohnout, aby na něho dýchl přímo, nebo ho to nenapadlo.
Ben se spíš přikláněl k tomu, že k takovému kousku nemá dostatek inteligence.
Sunul se dál a dál, a příval hlíny a kamení postupně slábl. Pak se dusot tlap začal vzdalovat, až se vytratil docela. V jednu chvíli k němu z velké dálky dolehlo jeho zachrčení, téměř utopené ve větru.
Pro Bena jako kdyby všechno kolem přestalo existovat. Mechanicky se sunul dál - dolů a na jih. Najednou ke své úlevě zjistil, že útes už není tak příkrý. Teď teprve začal postupovat doopravdy, ne po centimetrech.
Dostal se až za oblinu útesu, a tím i do závětří. Podíval se dolů. Byl jen málo výš, než kam dosahovaly chuchvalce mlhy. Pod sebou viděl dlouhý, ale pravděpodobně jen velmi úzký záliv. Zařezával se hluboko do země směrem na západ a Ben v mlze a v chabém měsíčním světle nedokázal s určitostí rozeznat, jaká vzdálenost ho od protějšího břehu odděluje.
Podle mapy, otištěné v jeho paměti, musí pokračovat stále na jih. Jinak nemůže doufat, že se mu podaří území Modrého Chrámu opustit ještě před rozedněním.
Jenže postup na jih teď znamenal dostat se na protější břeh zálivu. Jinou možnost neměl.
Pokud při sestupu nezakopne o loďku přistavenou u břehu - a to mu nepřipadalo příliš pravděpodobné - bude muset svěřit svůj osud dobrým i zlým mocnostem hlubin a přeplavat na druhou stranu.
Jak sestupoval dolů, do mlhy pod sebou, snažil se neustále odhadovat vzdálenost útesů na protější straně. Ale za daných podmínek to bylo nemožné. Nemohl ani s jistotou určit, jestli naproti je či není ostrov.
Jediné, čím si mohl být jistý, byla skutečnost, že jestli zůstane tam, kde je, bude hned ráno objeven pátrací hlídkou Modrého Chrámu. Bylo velmi pravděpodobné, že za ním hned za úsvitu vyšlou hejno létavců.
Pokud by ho na této stěně objevili, pak by ovšem udělal nejlépe, kdyby se pustil a připravil si tak rychlou smrt…
U paty útesu byla země téměř rovná. Ben procházel kolem spadlých balvanů a čas od času ucítil spršku slané vody z neviditelných vln. Došel až k oblázkovému pobřeží, a konečně se mu naskytla chmurná podívaná na tmavé moře. Po loďce tu samozřejmě nebyla ani stopa. Neležel tady ani kus prkna.
S tichými modlitbami k Neptunovi se doplížil na vyčnívající skalisko, svlékl několik kusů oblečení a hodil do vln svou přilbu jako oběť moři.
Aniž by si pak dával čas na rozmyšlenou odrazil se a dlouhým skokem se zanořil do zpěněných vod.
Když vyplaval na hladinu, zalapal po dechu. Moře bylo chladné a slaná voda mu pronikla do nosu a uší. Jeho osud byl teď v rukách bohů, ale utopení nebylo ani zdaleka tím nejhorším, co by ho během příštích několika hodin mohlo potkat.
Ben byl dobrý plavec, a navíc značně odolný proti chladu. Voda nebyla teplá, ale ani tak studená, aby ho zabila. Zpoza roztřepených mraků vykoukl srpek měsíce a Ben se snažil plavat tak, aby ho měl stále po levé straně.
Vlny byly silné a pravidelné. Jakmile se dostal trochu dál od břehu, bylo jen velmi těžké určit, jestli mu pomáhají, nebo ho spíš brzdí. Chuchvalce mlhy se občas uzavřely a přikryly mu měsíc na obloze, takže Ben nevěděl, jestli stále ještě postupuje správným směrem.

Ale měsíc se vždycky za nějakou chvíli zase objevil a Ben se od určeného kurzu nikdy příliš neodchýlil.
Začalo mu připadat, že je měsíc o něco výše. Že by už plaval hodinu? Nebo dvě? Nemohlo to být příliš dlouho, protože by se na obloze musely objevit znaky blížícího se dne…
Myšlenkami se upínal k tomu, jak bude pro pátrače z Modrého Chrámu obtížné ho hledat. Nahoře na útesu najdou jeho plášť - tedy pokud ho drak celý nespolkl. Budou si myslet, ho drak sežral… v téhle mlze ho nikdy nenajdou.
Ve chvíli, kdy se mu do mysli začaly vkrádat pochybnosti, jestli to celé vůbec dokáže, se před ním v matných obrysech objevila pevnina.
Znovu také uslyšel hukot vln, tříštících se o skálu. Šedavé svítání, zvedající se pomalu od moře, jako by Bena vzalo s sebou a vyzdvihlo ho na pevnou zem.
Vylezl na malou písčitou pláž a několik minut jen tiše ležel a ztěžka oddychoval. Stále ještě nemohl uvěřit tomu, že je pořád naživu. Bodu úplného vyčerpání byl blíž, než si myslel. Na děkovnou modlitbu Neptunovi však nezapomněl.
Několik metrů před ním se ze země zdvihal neznámý útes. Jakmile Ben nabral dost sil, došel k němu a začal šplhat nahoru.
Mlha od moře jako by se sunula vzhůru spolu s ním, ve snaze uniknout hlubinám. Přestože byl stále obklopen mlhou, šplháním se trochu zahřál a téměř oschl.
Po chvíli, když se mu podařilo trochu nabrat výšku, se zastavil, aby si vydechl a podíval se za sebe.
Země na protějším břehu zálivu byla v mlze jen stěží rozeznatelná. Mraky ji před prvními paprsky ranního slunce dokonale chránily.
Pátrání po něm už touhle dobou určitě začalo, ale zatím se mu nepodařilo nic podezřelého zahlédnout. Doufal, že ani jim ne.
Teď se ale v první řadě musí snažit o to, aby se z tohoto útesu dostal co nejrychleji.
Šplhal ze všech sil, jak nejrychleji to šlo, ale po chvilce s úlekem zjistil, že si své silné ruce na ostrých skalách rozedřel do krve. Jestli sem zabloudí létající špehové Modrého Chrámu, možná ho podle těchto malých kapiček krve dokážou vystopovat.
V tom případě ale stejně nemá smysl, aby se kvůli tomu strachoval. Snaží se přežít a dělá pro to vše, co je v jeho silách.
Kdyby se býval poslušně vrátil do jeskyně, tak by byl touhle dobou jistě mrtvý. Tím si byl naprosto jist.
Byl přesvědčen, že zbylých pět mužů už touto dobou nežije…
Pokud je ovšem nenechali naživu kvůli výslechu. Ti nahoře si budou určitě myslet, že mezi nimi došlo k nějakému spiknutí. Zřejmě budou vyslýchat i Raduleskua, tedy pokud i on zůstal naživu.
Promiňte pane, ale k žádnému spiknutí tady nedošlo, pane. To se jen Velký Ben, Pomalý Ben, ze všech sil pokusil přežít.
Na chvíli se zamyslel. Jistě, když začal včera v noci utíkat, nemyslel přitom na nic jiného než na to, aby zachránil holý život. Když ze všech sil šplhal po útesu vzhůru, ještě stále by se s tím spokojil. Ale teď…
Když teď šance na únik vypadala s každým okamžikem reálněji, začaly se Benovi do mysli vkrádat i jiné myšlenky.
Pravda, původně žádná důležitá tajemství odnést nezamýšlel, ale když už ho stejně budou pronásledovat…
Musel by být blázen, aby se nepokusil něco ze své situace vytěžit. Zkušenost Benových třiadvaceti let ho poučila, že život chudého člověka za mnoho nestojí. Je smutné, že je svět takhle zařízený, ale nedá se s tím nic dělat.
Potřeboval peníze. Alespoň tolik, aby mu to umožnilo zabezpečit základní existenci. Jestliže má člověk v kapse trochu zlata, může mít i naději na slušný život.
To byl také důvod, proč se Ben před rokem nechal naverbovat právě k Modrému Chrámu. Viděl v tom možnost dosáhnout alespoň minimálního úspěchu a opatřit si trochu peněz.
Jako muž to potřeboval, protože jinak se mu těžko někdy podaří získat a udržet si nějakou ženu.
Jakmile Ben narukoval a udal svou váhu, sílu a nedostatek dalšího vzdělání, bylo jasné, k jaké posádce Modrého Chrámu ho přidělí.
Těžko by ho kdy poslali rozšířit řady účetních, kteří ze všech stran počítali a přepočítávali chrámové bohatství a vyčíslovali úroky z půjček, které Chrám poskytoval. Viděl kanceláře plné pracovitých úředníků, shrbených nad dlouhými stoly.
Tohle vypadalo jako snadný život. Ale jeho přidělili k obraně.
Benovi, už dávno přivyklému na chudobu a tvrdý život, nepřipadal zpočátku vojenský život nijak zvlášť nepříjemný. Zúčastnil se sice více opravdových bitev, než kolik by jich byl chtěl v životě vidět, ale vždycky nějak přežil.
V mírumilovné posádce Modrého Chrámu, kam byl přidělen původně, opravdu neočekával, že by po něm mohli chtít ještě něco navíc. Dobrou stravu a oděv dostával pravidelně, a když dělal, co mu nařídili, obvykle se dokázal všem problémům vyhnout.
Jenže se však - což překvapilo i Bena samotného - začínalo ukazovat, že není zrovna typ člověka, který vždycky udělá to, co se mu nařídí.
Je pravda, že se mohl dát i k jiným organizacím. Mohl si najít práci za úplně jiných podmínek, na jiných místech, která by mu nabídla podobné zabezpečení, jaké měl tady.
Teď to dokázal vidět docela jasně. Zároveň si také uvědomil, že k Modrému Chrámu narukoval jenom proto, že ho přitahovala představa jejich ohromného bohatství.
Ovšem, že nebyl tak naivní, aby si myslel, že zbohatne hned po narukování - tak, jak mu to verbíř naznačoval. To ne.
Ale pomyšlení na to, že peníze, zlato a bohatství budou stále okolo něho, ho rozhodně přitahovalo.
V té době ovšem sám sebe přesvědčoval, že si Modrý Chrám vybral pro jeho celkem mírumilovnou pověst. Zdálo se totiž, že krutosti ostatních světových mocností - jako třeba Temného Krále, Stříbrné Královny z Jamu či Vévody Fraktina - jsou mu docela cizí.

V Modrém Chrámu byli uctívači bohatství, zaměstnaní výhradně shromažďováním zlata a jeho kupením. Vždycky se jim nějak podařilo obrat všechny, kteří se dostali do jejich dosahu. Ať už to byli lidé bohatí nebo chudí, pobožní či rouhači, přátelé nebo zrádci. Zároveň se jim dařilo financovat a nepřímo řídit velkou část světového obchodu.
Benův kavalec na strážnici byl dost daleko od vnitřních komnat, kde se prodiskutovávaly finanční a obchodní záležitosti, ale informace k němu, i přes tlusté stěny, vždycky nějak pronikly.
Ráno v Chrámu přijali oběť bohatého muže, který se chtěl pojistit proti nějaké obávané katastrofě; odpoledne uložili daň chudé vdově, ale tak, aby jí zbylo základní životní minimum a příští rok mohla platit znovu.
A při tom všem si Chrám neustále stěžoval, jak je chudý, a jak potřebuje neustálou pomoc a ochranu před finančním nebezpečím světa. Stráže byly ustavičně nabádány k tomu, aby byly připraveny každou minutou položit své životy na obranu posledních zbytků chrámového jmění.
Nikdy jim přímo neřekli, že by se bohatství nějak tenčilo, ale naznačovali to pořád. Také jim připomínali, jak tvrdě na chrámovou pokladnu dopadá jejich ubohý žold, zbraně, oblečení a potraviny. Upozorňovali je na nutnost přinášet Chrámu jako obětinu podstatný díl svého platu, protože jinak můžou těžko očekávat, že se jim někdy dostane nějaké penze.
Po dvaceti letech řádné služby v řadách chrámového vojska by člověk měl získat penzi. Ovšem pouze za předpokladu, že bude každý rok Chrámu jako oběť odevzdávat větší díl svého platu. Výše této penze byla navíc pojmem velmi mlhavým.
Verbíř Benovi vyprávěl o velkorysých penzích, ale nějak se zapomněl zmínit o tom, co by měl voják udělat, aby nějakou takovou získal.
Takže tu, mimo jiné, byly i finanční důvody, kvůli nimž Ben pociťoval nespokojenost. Dokonce i před včerejší krizí často uvažoval o tom, že uprchne.
Kdyby měl dost peněz, mohl by se samozřejmě ze služby vykoupit.
Jenže kdyby tyto peníze měl, tak by v první řadě nikdy nenarukoval. V tom případě by totiž Barbora byla ochotná si ho vzít, nebo s ním začít vést společný život. Oba by mohli zanechat svého pochybného putování po poutích a jarmarcích, díky němuž žili jen o málo lépe než žebráci. Našli by si nějaké prosperující město se silnými zdmi a zařídili by si tam krámek…
Byl to už rok, co Barboru neviděl, a stýskalo se mu po ní více, než čekal. Ale nechtěl se vrátit dřív, než se mu podaří něco dokázat, než bude moci začít nějaký život, který by s ním byla ochotná sdílet.
Ze své původní posádky jí poslal už několik dopisů, ale žádnou odpověď nikdy nedostal. Je dost možné, že už začala žít s někým jiným.
Nikdy mu přece žádné sliby nedávala. Ben si předtím, než narukoval, představoval, že se mu v Modrém Chrámu podaří uchytit se na nějakém slušně placeném místě, které by mu dovolovalo, aby pro ni poslal…
Když se na to teď zpětně díval, byla to naděje velmi pošetilá. Jenže tehdy se zdála každá jiná naděje ještě pošetilejší.
Světla stále přibývalo a Ben se pomalu šplhal vzhůru. Tento útes se nezdál být tak příkrý jako ten, po kterém v noci slézal dolů. Možná to ale bylo jen denním světlem, jež mu výstup ulehčovalo. Každopádně však postupoval poměrně rychle a brzy dosáhl místa, ze kterého se mohl podívat vzhůru.
Pak už si byl jist, že se mu podaří dostat se až na vrchol. Netušil, co tam najde, ale utěšoval se nadějí, že už nebude na území Modrého Chrámu. Mohl se však samozřejmě mýlit…
Vyšplhal ještě o kousek výš a znovu se podíval vzhůru. Ano, teďuž byl svah rozhodně mnohem mírnější, teď se nahoru dostane už brzy. Dokonce se mu podařilo zahlédnout i něco, co vypadalo jako opravdová pěšinka.
Ben vyšplhal ještě o sto kroků výš a znovu se zastavil, aby si cestu prohlédl. Tentokrát však zažil opravdový šok.
Přímo u cesty, na místě, kde ještě před chvílí nebyl vůbec nikdo, seděl nějaký muž a díval se na moře.
Vypadalo to, že si Bena vůbec nevšímá, a také se zdálo, že není ozbrojen. Byl zahalený do obyčejného šedého pláště, skrývajícího všechno, co měl na sobě. Plášť ale nevypadal jako součást žádné Benovi známé vojenské či kněžské uniformy. Možná to nebyla vojenská hlídka, ale rozhodně seděl na místě, které by si hlídka určitě vybrala. A v případě, že by se chtěl s Benem o jeho výstup nahoru nějak přít, byl by vzhledem ke své pozici ve značné výhodě.
Benovi ale nezbývalo, než šplhat dál a přemýšlet, co by tomu muži nahoře měl říct. Napadlo ho, že by se mohl prohlásit za námořníka, který ztroskotal někde poblíž, a teď ho moře vyvrhlo zrovna u paty útesu. Nemá ani ponětí, kde se právě nachází.
Ano, to bude ono. Takovou historku by ten druhý mohl přijmout - Ben je rozhodně dost zmáčený a unavený na to, aby z jeho úst vyzněla věrohodně.
Muž, který seděl nahoře na útesu, se na Bena vůbec nepodíval. Zíral upřeně před sebe, a teprve když byl Ben pouhých několik metrů od něj sklonil hlavu. V jeho výrazu však nebylo znát žádné překvapení. Jako by o Benovi po celou tu dobu dobře věděl.
"Nazdar!" zavolal na Bena. Byl to člověk neurčitého vzhledu, usměvavý a veselý. Zblízka vypadal jeho šedý plášť obnošeně a staře.
"Nazdar!" odpověděl Ben. Srdečný pozdrav člověka nad ním v něm vyvolal optimistickou odezvu. Napadlo ho sice, že jeho hlas zní na ztroskotance až příliš vesele, ale pak si řekl, že každý takto zachráněný námořník by měl dobrý důvod se upřímně radovat.
Vylezl ještě o kousek výš. Muž se na něho stále usmíval. Vůbec nevypadá hloupě, pomyslel si Ben.
Konečně se dostal až nahoru. Chvíli jen stál a snažil se znovu nabrat dech. Pak se k muži obrátil s otázkou: "Do čí země jsem se dostal, pane?"
Připravoval se v případě potřeby přidat něco málo detailů o svém ztroskotání.
Mužův úsměv vystřídala přátelská vážnost. "Do Císařovy," odpověděl.

Ben stál a mlčky na něho zíral. Jestliže byla odpověď míněna vážně, nechápal, co tím chtěl ten druhý říct. Císař byl přece pouze příslovečnou žertovnou figurkou. Možná, že někde skutečně kdosi s takovým titulem existoval, ale že by majitel pozemků?
Císař byl postava s maskou klauna, věčný vtipálek, příslovečný otec chuďasů a nešťastníků. Rozhodně si člověk nepředstavoval, že by mu mohla patřit nějaká země.
Ben potřásl hlavou a vylezl ještě o pár kroků výš, aby se mohl přes ostrý okraj útesu podívat na zemi za ním. Svého společníka přitom stále po očku sledoval.
Nevěděl sice, co vlastně očekával, ale pohled do vnitrozemí mu vzal dech. Od okraje útesu se kolem dokola táhla louka porostlá bujnou travou, vysokou až po kolena, plnou lučních květin, na kterých se třpytily kapičky rosy. Asi sto metrů od ní se v majestátním půlkruhu zvedal les vysokých stromů. Ani louka, ani les nenesly žádné stopy lidské činnosti.
Ben se obrátil na muže vedle sebe.
"Je pravda, že tenhle útes je dost chudý na to, aby mohl být Císařovou zdí. Ale na tu louku a les si přece určitě dělá nárok někdo jiný."
Muž po Benových slovech zvážněl. Díval se na něj, ale neodpovídal. Ben usoudil, že si nebude komplikovat život debatováním s nějakým potulným bláznem a vylezl ještě o tři kroky výš. S úlevou se postavil do měkké trávy. Teď viděl, že louka má zhruba tvar trojúhelníku a on stojí velice blízko jeho vrcholu.
Protože se na okraji útesu, kde ho bylo odevšad vidět, cítil trochu nesvůj, poodstoupil dál od kraje.
Po dlouhém a vysilujícím výstupu to byla radost kráčet zase měkkou travou po téměř úplně rovné zemi. Chuchvalce mlhy se převalily přes okraj útesu, jako by se rozhodly Bena doprovázet dál. Pod nohama mu z trávy občas vylétli práci a s křikem udiveně protestovali proti přítomnosti člověka.
Došel až k lesu a vstoupil do jeho stínu. Nebylo v něm mnoho porostu, a tak se mu dařilo jít poměrně rychle. V okamžiku, kdy začal uvažovat nad tím, jak daleko se ten les asi rozprostírá, objevila se před ním vysoká zeď, nahrubo postavená z šedého kamene. Zeď se táhla zleva doprava na obě strany a její konce se ztrácely mezi hustými stromy. Povrch však měla tak hrubý, že se na ni dalo poměrně snadno vylézt.
Ben se opatrně vyšplhal až nahoru a díval se na druhou stranu. Za zdí stromy postupně řídly a objevila se celkem nevinně vyhlížející venkovská krajina s vyježděnou polní cestou. V dálce před sebou Ben uviděl vrcholek vysoké bílé pyramidy. Kromě několika vzdálených venkovských domků tam už jiné stavby nebyly.
Ben se na pyramidu zadíval s úlevou. Byla pro něj důkazem, že už opustil území Modrého Chrámu - nebo se to rozhodně brzy stane.
Za malou chvilku už byl na druhé straně zdi a poklusem mířil k cestě, vinoucí se před ním.
Když procházel kolem posledních stromů, na kterých stále ještě visely chuchvalce mlhy a dodávaly jim nádech tajemství, poprvé za celou tu dobu Bena napadlo, že háj vypadá trochu jako svatyně. Ale jakému bohu by mohla patřit, to nedokázal uhodnout. Neřekl by, že má nějakou spojitost s Ardnehovým chrámem, tyčícím se v dálce před ním.
V Ardnehově chrámu by se opravdu zastavit měl, pomyslel si. Měl by mu přinést nějakou oběť za to, že jeho modlitby tak rychle vyslyšel. Jenže u sebe neměl vůbec nic, a navíc byl téměř nahý. Po chvilce uvažování se rozhodl, že se tam přece jenom zastaví a pokusí se vyžebrat nějaké oblečení. A také trochu jídla. Ano, určitě i jídlo.
Za necelou půlhodinu už Bena přijímal bíle oděný Ardnehův akolyta a vedl ho po dlouhém bílém schodišti nahoru.
Když Ben Ardnehův chrám o chvíli později opouštěl, byl oblečen už mnohem tepleji. Měl na sobě záplatované poutnické šaty, které už zřejmě vystřídaly hodně majitelů, ale byly čisté a suché. A také už neměl tak příšerný hlad.
Znovu se vydal na cestu k jihu. Brzy bude muset někde zastavit a trochu se prospat, ale zatím se snažil dojít co nejdál, co nejvíce se vzdálit od území Modrého Chrámu. Teď už měl lepší představu o tom, kde je, a to, kam směřuje, věděl od samého začátku.
Tenhle měsíc by se měli komedianti, u nichž s Barborou pracovali, přemístit do města Purkině. Jestli u nich Barbora pořád ještě je, snad se mu ji tam podaří nějak najít.
Ben celou tu dlouhou cestu vykonal téměř výhradně pěšky. Trvala mu skoro měsíc, a tak ke svému cíli dorazil v době, kdy už bylo jaro dávno v rozpuku. Jeho cesta se sice neobešla bez dobrodružství, ale po nějakém pronásledování z Modrého Chrámu nebylo ani stopy. Jeho strach postupně ochaboval, a nakonec uvěřil tomu, že ho už považují za mrtvého.
Než Ben do Purkině dorazil, nebo spíš než došel k místu za hradbami, kde komedianti tábořili, ošlapal jedny sandály a vyměnil je za nové. Musel obnovit i něco ze svého poutnického oblečení. Nechal si narůst vousy, jejichž neurčitá hnědavá barva se přesně hodila k jeho vlasům.
Od jednoho podomního obchodníka, s nímž se cestou setkal, získal jeden z jeho ranců a něco málo oblečení. Obchodníka totiž společnost a ochrana silného muže těšila, a jakmile se ujistil, že pro něj Ben neznamená žádné nebezpečí, usekl mu pevnou hůl a na ni mu z vděčnosti zavěsil ranec s jídlem a oblečením. Ale jejich cesty se rozdělily už před mnoha denními pochody.
Když pak Ben jednoho jarního večera dorazil k polorozbořeným městským hradbám, byl úplně sám.
Hradby už dávno nepůsobily dojmem bezpečí a ochrany. Nad městem se však stále ještě vznášela jeho oranžovozelená vlajka a bylo tedy jasné, že si uprostřed věčně se svářejících mocností, jejichž armády neustále křižovaly zemí sem a tam, dokázalo udržet jistý díl nezávislosti.
Komediantský tábor vypadal také nezávisle, i když během posledního roku hodně zchátral. Staré stany a maringotky sice vydržely další rok putování i používání, ale nenesly žádné stopy oprav, nových nátěrů, ani čerstvé výzdoby. Ben si všiml, že přibylo několik nových vozů.
Na plachtě jednoho z nich uviděl Ben pestrobarevnou malbu. Zastavil se, aby si ji dobře prohlédl. Velká, trochu nepravidelná písmena hlásala, že tu sídlí Mocný Tanakir. Tanakirův portrét pak zdůrazňoval jeho obrovskou hruď a

bicepsy, kterými by dokázal zpřetrhat i silné řetězy padacího mostu.
Ben se u malby zdržel jen malou chvilku. Když pak zamířil k Barbořině malému stanu, který poznal už na dálku, hruď mu sevřel podivný pocit.
Stan stál jako obvykle těsně vedle jejího vozu. Pokud v kleci uvnitř stále ještě chovala malého dráčka, byl pod plachtou, a na Benův příchod nijak nereagoval.
Vchod do stanu byl přikrytý, ale nebyl zavřený. Ben shodil s ramen dřevěnou tyč, kterou dostal od podomního obchodníka. Poslušen zákonů slušnosti si pak trochu odkašlal a zaškrábal na plachtu u vchodu. Zaklepat samozřejmě nemohl. Počkal několik zdvořilostních vteřin, a když se nedočkal žádné odpovědi, nadzvedl plachtu a vešel dovnitř.
Barbora seděla u malého stolku uprostřed stanu, oblečená do známých obnošených šatů, které při táboření často nosila. V chabém světle uvnitř stanu se pokoušela zkrášlit si nějak nehty.
Vrhla na příchozího ostrý pohled, pak se ale její drobné, štíhlé tělo vymrštilo jako pružina. V kulatém, výrazném obličeji se jí objevila zlost - a to ještě dřív, než měla možnost poznat, o koho jde, a být překvapená. Určitě si ten vztek chystala na někoho jiného, napadlo ho.
"Co má znamenat ten tvůj pohled, Bene?" To bylo přivítání, kterého se mu dostalo po ročním odloučení. Barbora byla přibližně stejně stará jako on, i když postavou byla sotva třetinová. Oba se znali hezkou řádku let. Její rovné černé vlasy teď byly trochu delší, než když od ní odcházel. Jinak vypadala pořád stejně.
"Chlupy na bradě a divnej výraz v očích. Co tady vlastně děláš? Nepředpokládám, že by ses vrátil ve zlatým kočáře taženým šestispřežím běloušů."
"Přemýšlím," odpověděl.
Z jejího projevu si vybral jedinou částečně smysluplnou otázku, ostatní prostě nechal být. Takový už byl jeho způsob jednání. Byl si jist, že je to jedna z věcí, které se jí na něm líbí.
"A o čempak přemýšlíš?"
"O jistých věcech, na které jsem přišel."
Ben shodil z ramen ranec, který měl od obchodníka, rozhlédl se, kam by ho uložil, až ho nakonec zakopl pod stůl, aby nezabíral místo na podlaze.
"To zní, jako kdyby ti tam někde pořádně zamotali hlavu, ať už to byl kdokoliv. Předpokládám, že máš hlad."
Barbora nechala předstírání, že je stále ještě zaměstnána svými nehty, a otočila se k němu.
Ben se sehnul pod stůl a sáhl do rance pro něco k jídlu. Jeho ruka nahmátla půl bochníku chleba, který už byl pomalu tvrdý, ale pokračovala dál, dokud nenarazila na klobásu.
"Ani ne. Mám tohle, jestli si chceš dát se mnou."
"Možná si za chvíli dám, díky. Narukoval jsi k Modrému Chrámu, jak jsi říkal?"
"Nedostalas ode mě žádné dopisy?"
"Ne."
To se dalo očekávat, pomyslel si Ben. "Psal jsem dvakrát. A skutečně jsem k nim narukoval." Ukousl kus klobásy a znovu jí nabídl. "Víš něco o Pergovi?"
"Od té doby, co odešel, jsem o něm neslyšela vůbec nic."
Tentokrát se už Barbora nenechala znovu pobízet. Ukousla klobásu a chvíli tiše přežvykovala. Přitom sledovala Bena, který stál před ní a usmíval se. Jako vždycky přesně viděl, jak jí hlavou putují myšlenky, i když málokdy dokázal rozpoznat, čeho se týkají. Znělo to prostě, ale byla to jedna z věcí, které na ní Benovi připadaly okouzlující.
Nakonec Barbora promluvila: "Máš toho na mysli víc, než jen Perga a klobásy. Předpokládám, žes dezertoval. Je tohle to velký tajemství, který ti kouká z očí? Vojenská služba v Modrém Chrámu trvá přece čtyři nebo pět let."
V tom okamžiku Ben zahlédl svoji starou loutnu. Visela na čestném místě, vysoko na středové tyči. Potěšilo ho, že je jeho nástroj takto poctěn. Zároveň se mu při tom pohledu začaly vybavovat staré vzpomínky. Natáhl se a sundal nástroj dolů.
"Nechala jsem si ji jako dekoraci."
Lehce prohrábl struny. Bylo vidět, že jsou v dost špatném stavu. Také se zdálo, že jeho ruce už téměř úplně ztratily i tu trochu obratnosti, kterou kdysi mívaly. Po celá léta, po většinu svého života, si Ben hluboko v duši hýčkal toužebné přání stát se ministrelem. Jeho široká ústa se při té vzpomínce ušklíbla.
Když měl teď v rukou nástroj, píseň, která ho pronásledovala po celou dobu od té strašlivé noci hrůzy, pokladu a útěku, se mu s naléhavou neodbytností vrátila znovu. Její melodie mu v hlavě zněla tak jasně a čistě, jako vždycky slýchával všechny melodie, než se je pokusil zazpívat nebo zahrát.
Zkusil si tu starou píseň zabroukat potichu, pro sebe. Jak se obával, jeho hlas ho zradil, stanem zněly falešné tóny písně.

Benambrovo zlato studeně září…

"U všech bohů a démonů, co je tohle za zvuky!" ozval se zvenčí hrubý bas. Okamžik nato čísi drsná ruka odhrnula vchodovou plachtu. Muž, který vešel dovnitř, skoro úplně vyplnil malý zbytek prostoru, který Benova přítomnost v malém stanu zanechala.
Nově příchozím nemohl být nikdo jiný než Mocný Tanakir, i když do portrétu na stěně vozu mu toho dost chybělo. Byl o hlavu vyšší než Ben a úměrně širší v ramenou. Rozepnutá košile, která pamatovala lepší časy, odkrývala širokou hruď s vyboulenými prsními svaly. Bicepsy na pažích měl více než obrovské, a když vcházel do stanu, pohyboval se těžkopádně, jako by váha svalů a vlastní ješitnosti překážela i jemu samotnému. Vypadal o dost starší než Ben, jeho dlouhé vlasy už trochu prokvétaly šedinami.

Tanakir se s pěstmi na bocích postavil do pózy, která by klidně mohla být součástí jeho vystoupení. Obě postavy před sebou si pak přeměřil takovým způsobem, jako by od nich požadoval vysvětlení.
"Přijali jsme teď siláka," oznámila Barbora Benovi konverzačním tónem a obrátila se k němu. "Tys tohle nikdy nechtěl dělat, když jsi tu pracoval."
Tanakir si Bena povýšeně prohlížel.
"Tak tohle je Ben," mručel. "A on tuhle práci nechtěl? On? Tenhle otrhanej ministrel?"
Ben se pootočil a zavěsil loutnu zpátky na své místo, vysoko na středovou tyč a z dosahu případné rány do hlavy. Nestávalo se mu často, že by ho někdo nazval ministrelem, a dost ho to potěšilo.
"Brzo odsud odejdeš," sdělil mu Tanakir.
Ben se na něj podíval, pak opatrně poodstoupil o pár kroků dozadu a usadil se na malou truhlu. Ta pod jeho vahou zaskřípěla. Seděl v poloze, která mu pro všechny případy ponechávala volné ruce a nohy. "Ještě jsem se nerozhodl."
"Rozhodl jsem za tebe."
"Dobře," pravil Ben mírně. Ponechal svému sokovi nepatrnou chvilku, ve které se mohl těšit vítězstvím, a pak dodal: "Jeden z nás dnes v noci odejde, když na tom trváš. Nebo spíš ráno. Komu by se chtělo vydávat se na cestu v noci."
Na chvilku se odmlčel, pak dodal: "Rozhodne souboj? Přetlačování?"
Nedalo se přehlédnout, jak byly impozantní paže druhého muže ověšeny stuhami a náramky, které měly dojem ještě umocňovat. A kolik úsilí vynaložil na to, aby roztřepené, krátké rukávy košile obnažovaly co největší část svalů.
Tanakir byl na okamžik vyveden z rovnováhy, ale pak spokojeně přikývl. Všichni siláci bývají obvykle dost hloupí, uvažoval Ben. A mít nablízku tohohle musí být opravdu utrpení.
"Přetlačování jednou rukou," kýval spokojeně Tanakir. "Dobře, to můžeme. Jo."
I Barbora musela být Benovým návrhem potěšena, protože proti němu nic nenamítala. Když si toho Ben všiml, srdce mu zase povyskočilo o kousek výš.
Když kolem něho procházela, aby přichystala malý stolek, usmál se na ni, a dostalo se mu kratičkého úsměvu jako odpovědi.
Než mohlo soupeření začít, ozval se před stanem šepot několika hlasů. Nejprve to vypadalo, jako by tam bylo tajné shromáždění, pak jako by někoho překvapeně vítali.
Ve stanu se objevila hlava starého dobráka Viktora, který komediantskou skupinu řídil. Podivně se usmíval. Ben tento úsměv pochopil okamžiku, kdy se nad Viktorem objevila hlava mnohem vyššího a mladšího muže.
Přesto Benovi chvilku trvalo, než mladíka poznal.
"Pergu!" vykřikl konečně a vyskočil z truhly. Byly to už dva roky co se neviděli. Ben se hrnul dopředu, ale narazil na Barboru, která se vrhla ke vchodu a radostně mladíka objímala.
Tanakira to celé dost rozrušilo. "Co má zas tohle znamenat?" hřímal. "Pojďte zápasit, nebo prostě vypadněte."
Barbora se k němu obrátila. "Nebuď tak horlivý. Nikdy jsi nedokázal přemoct ani mě."
Otočila se zpátky k Pergovi. "Vždyť ty jsi vyšší než Ben."
"To jsem byl už když jsem odcházel. Skoro."
"A stejně silný."
Perg se musel usmát.
"Tak dělej!" dotíral Tanakir. "Ten nový klaun může počkat, až na něj dojde řada."
A tak muselo být setkání odloženo. Starý Viktor dal svým obvyklým způsobem věci do pohybu několika diplomatickými slovy a gesty. Perg, s úsměvem na tváři, zůstal v pozadí.
Viktor se přivítal s Benem, a když viděl, co se v Barbořině stanu chystá, vážně pokýval hlavou. Pak poslal pryč jednu ze svých žen, sám však zůstal uvnitř a autoritativně si nakrucoval svůj šedivý knír.
Žena se vrátila během chvilky. Přinesla dva špalky svíček a zápalnou koudel. Ben se v duchu nesmyslně zaradoval z toho, že svíčky pod zlatavým plamenem nesvítí modře. Postavili je na malý stolek ke každému ze soupeřů.
Barbora postoupila Tanakirovi svou jedinou skládací židli. Ta pod jeho vahou zoufale zaskřípěla. Ben si sedl na malou truhlu, kterou si přisunul k protější straně stolku. Všiml si přitom, že Barbora s Pergem zatím dojídají jeho klobásu.
Oba muži teď seděli proti sobě, s obličeji ve vzdálenosti asi jednoho metru. Komediantský silák si před začátkem neodpustil představení, ve kterém si vyhrnul rukávy ještě o kousek výš a velmi impozantně rozvlnil svaly na rukách.
"Neboj se toho plamene," popichoval Tanakir a předklonil se, aby na stůl položil loket. Jeho dech byl cítit cibulí.
"Moc tě připalovat nebudu. Zařvi jen jednou a já tě pustím."
"Neboj se toho plamene," opáčil Ben, "já tě nebudu připalovat vůbec." A nahnul se dopředu, připravený zachytit první nápor síly, kterou jeho soupeř zřejmě vyvine, jakmile bude moci jeho ruku uchopit.
"Do toho, Bene!" volal Perg.
Jejich ruce se do sebe zuřivě zaklesly a stolek pod jejich lokty zaskřípěl.
"Vyhraj, Bene!" vykřikla Barbora a v hlase měla víc naléhavosti, než kolik by příslušelo pouhému přátelství.
Tanakir vykřikl, ale nebylo to vítězstvím, ani bolestí z popáleniny.
Klesající hřbet jeho ruky zadusil plamen svíčky ještě dřív, než mu stačil připálit chlupy. Jeho padající ruka uhasila plamen a rozmačkala i svíčku pod ním.
Kapitola 4

Po silnici, kdysi dlážděné, jel malý muž. Seděl na dobrém, ale hlady zesláblém jezdounovi, po boku mu visela stará odřená pochva, z níž však vyčníval jílec dobrého meče. Bylo na něm několik věcí, včetně dlouhého a pěstěného černého kníru, podle nichž by se dalo usuzovat, že je šlechtického původu.

Oblečen však byl dost chudě. Hlavu neměl ničím chráněnou a jeho úzký, elegantní obličej, který koukal zpod divoké kštice černých vlasů, byl temný a zachmuřený. Jel pomalu pod teplou sluneční září jarního dne a něco si mumlal. Mumlajícího jezdce pěšky následovali dva muži, několik kroků za nimi se šoural ještě nedospělý, ale dosti vysoký chlapec. Na pravém rameni mu seděl jakýsi tvor, přikrytý zelenou látkou. Pravděpodobně cvičený létavec, pták nebo plaz. Procházeli tichou krajinou, kolem opuštěných farmářských stavení a neobdělávaných polí.
Celá skupinka vypadala jako jevištní reprezentace poraženého vojska. Jejich oblečení mělo společné jen jedno: chudý a obnošený vzhled. Pokud to tedy skutečně vojsko bylo, jinou uniformu nemělo.
Oba muži šli vedle sebe. Jeden měl u pasu zavěšené pouzdro se sekyrkou a přes záda přehozený luk. Jeho vyšší společník měl z jedné strany u pasu připevněný meč, na druhé straně mu visel prak a váček na kameny. Jílec jeho meče byl však ve srovnání s mečem jejich vůdce velmi chudý a opráskaný.
Povrch silnice, po které procházeli, býval dlážděný a pečlivě udržovaný. Teď však prodělával těžké časy, stejně jako většina jeho uživatelů. I okolní země vypadala na to, jakoby se o ni někdo kdysi dávno dobře staral.
Z křoví vyběhla divoká dojnice. Byla zjizvená a vychrtlá. Chvilku na ně udiveně zírala, pak přeskočila rozbitý plot a zmizela v houštině za ním. Muži s lukem hlady zasvítily oči a rychle sáhl po zbrani. Než však stačil sundat luk, bylo zvíře pryč.
Vůdce se o dění kolem nezajímal - pomumlával si a oči upíral před sebe. Jeden z jeho průvodců, muž s lukem, vypadal touto skutečností dost znepokojen. Loktem šťouchl do svého společníka a naznačil mu, aby zpomalil chůzi. Jakmile se prostor mezi oběma muži a jejich vůdcem zvětšil natolik, že si mohli být jisti určitým soukromím, menší muž začal šeptat.
"Proč pořád takhle mumlá?"
Vyšší muž s opráskaným mečem měl podlouhlý obličej a tvářil se vážně. Díky tomu vypadal jako chmurný sluha, převlečený za vojáka.
"Myslím, že se napůl zbláznil po svých útrapách," odpověděl zasmušile.
"Tak útrapách? Kdyby se po tomhle měli lidi bláznit, tak bychom tady my všichni brebentili a vrčeli kolem sebe o stošest. Ale napadá mě…"
"Co?"
"Říkám si teď, jestli jsem se včera rozhodl správně, když jsem řekl, že s ním půjdu."
Menší chlapík, který se jmenoval Hubert, se na chvíli zarazil, jako kdyby od svého společníka očekával nějakou poznámku. Když žádná nepřicházela, pokračoval.
"Mluvil docela slušně - však jsi u toho byl. Jen bych rád věděl, k jakýmu podniku nás chce použít. Říkáš, že tobě to taky neprozradil.
No, nejdřív jsem si říkal, že nemá cenu se teď nějak vyptávat. Na takových silnicích, jako je tahle, se toho stejně moc dělat nedá, leda snad někoho obrat. Sice jsem to nikdy nezkoušel, ale včera jsem byl tak hladovej, že bych udělal cokoliv…
A pak jsem viděl tebe, šel jsi s ním a zdál ses mi docela zdravej a celkem sytej. Vypadal jsi, jako že víš, kam jdeš. A teď mi říkáš, že je to poloviční blázen."
"Pst!"
"Vždyť jsi to řekl první."
"Jenže ne tak nahlas."
Vyšší muž s vážným obličejem, jmenoval se Pu Chou, se zatvářil dotčeně, ale pak přemýšlivě odpověděl: "Dal jsem se k němu, protože pěkně mluvil. Zatím mi dal vždycky najíst. Ne moc, ale bylo to lepší než nic. A slíbil taky, že když s ním půjdu, získáme bohatství."
"Jo, bohatství," zachmuřil se Hubert. "A tys mu to věřil."
"Ty jsi mu taky věřil, když ti to říkal. Dokáže mluvit přesvědčivě."
"Jo. No, každopádně jsme minuli několik pocestných, co vypadali jako snadná kořist, a nepokoušel se je okrást. Musí mít v hlavě nějaký jiný způsob, jak získat bohatství. Ten jeho meč tedy určitě nějakou cenu má, i kdyby měl špatnou čepel."
Pu Chou se vyděsil. "Ať tě ani nenapadne pokusit se mu ho brát. Jednou jsem viděl, jak ho použil."
"Jen jednou? Vždyť ho vytahuje na každý křižovatce. Zřejmě v něm musí být nějaký kouzlo, nebo si alespoň myslí, že tam je, protože se ho vždycky zeptá, kudy má jít. Jestli to funguje nebo ne…"
"Chtěl jsem říct, že jsem jednou viděl, jak ho používá jako meče. Tehdy jsem s ním byl jen já sám, a navíc jsem neměl žádnou zbraň. Objevili se tři banditi a mysleli si, že ten meč bude jejich. Jeden z nich utekl. Tenhle meč, co mám, patřil jednomu z těch zbývajících."
"Aha."
Chvíli ani jeden z nich nepromluvil. Hubert se otočil na chlapce, který jejich průvod uzavíral. Byl od nich ale příliš daleko na to, aby něco z jejich tichého rozhovoru zaslechl.
Jmenoval se Golok a Hubert ho snad ještě ani jednou neslyšel promluvit. Vypadal spíš na to, že tráví většinu života s očima upřenýma přímo před sebe, jakoby pohroužený do nějakých abstraktních myšlenek.
Tvor, který mu seděl na rameni - Hubertovi se ho ještě ani jednou nepodařilo zahlédnout, stále měl přikrývku - byl tak tichý, jako kdyby spal. Možná byl mrtvý a vycpaný.
Hubert se včera od Pu Choua dozvěděl, že se Golok dříve učil u Mistra zvířat na jakémsi významném hradě. Pak se tam vyskytly nějaké problémy, a proto odešel. Jestli byl skutečným majitelem tajemného tvora, který mu seděl na rameni, na to se nikdo neptal. Hubert nijak netoužil šťourat se v minulosti svých nových společníků, stejně tak, jako jim nehodlal odhalovat příběh vlastní.
Hubert se znovu zadíval před sebe. Obloha tím směrem černala jako před bouřkou. Nejtemnější byla vpředu a po pravé

straně.
Mnohem zajímavější však bylo to, co se nacházelo pouhých několik kroků před nimi. Další křižovatka. Tady bývalou královskou cestu protínala jiná, mnohem obyčejnější. Její povrch byl z hlíny a štěrku a jako většina cest v této době upadajícího obchodu byla zarostlá travou a plevelem. Směrem vlevo cesta mířila mezi lány polí, které vypadaly celkem dobře. Tímto směrem bylo vidět na kilometry daleko. V dálce dobře rozpoznali nedotčená stavení a stodoly, i skupinku lidí, pracujících na polích.
Možná, pomyslel si Hubert, že právě dorazili k samému okraji Margravovy dobře střežené země. To by znamenalo, že tu každou chvíli můžou narazit na skupinku Margravových vojáků. On osobně by se teď raději vrátil, ale vůdcem tu byl někdo jiný.
Napravo vypadala situace úplně jinak. Tímto směrem se cesta stávala stále bezútěšnější, bahnitější a vykotlanější. Kousek od nich se téměř ztrácela mezi hustými, bezlistými keři a skupinami nepřirozeně velkých bodláků, které jako by tu rostly jen proto, aby vytvořily ideální místo pro střelbu ze zálohy. Z tohoto směru na ně vál chladný vítr a mraky na obloze vypadaly opravdu děsivě.
Vůdce zastavil svého jezdouna přímo ve středu křižovatky. Hubert čekal, že okamžitě vytáhne svůj meč, ale zatím se k tomu neměl. Díval se zleva doprava a zase zpátky, jako by se stále nemohl rozhodnout. Pak jeho mumlavý monolog na chvíli přestal.
Vysoký Pu Chou si zastínil oči a mžoural do stínů na pravé straně.
"Co to asi je?" ptal se svého společníka.
"Tamhle, asi tak půl kilometru odsud vidím nějakou vysokou konstrukci. Přímo u okraje těch stromů, vedle cesty."
I mladý Golok se připojil k ostatním. Jeho překvapivě hluboký hlas najednou přerušil ticho. "To je šibenice," pravil.
Vůdce na jezdounovi po něm bleskl pohledem a rukou udělal rázné gesto. Golok poslušně zvedl ruku a strhl látku, která přikrývala tvora na jeho rameni.
To je mnicholet, pomyslel si překvapeně Hubert. Sám nebyl žádný expert na zacházení se zvířaty, ale dobře věděl, že tito malí létající savci se cvičí jen velice těžko. A jen málo cvičitelů je dokáže zvládnout.
Golok zamručel několik povelů a zvířátku zasvítily oči. Jeho rukám podobné tlapky, vystupující z hnědé srsti, netrpělivě přešláply.
"Leť, Dařte, leť," zašeptal Golok. Když mluvil ke zvířeti, jeho hlas zněl úplně jinak.
V příštím okamžiku se mnicholet na svých blanitých křídlech vznesl do vzduchu. Nejprve udělal několik orientačních kroužků, pak se obrátil napravo a vydal se podél cesty, která vedla do kouřového šera.
Vůdce seděl nehybně v sedle a upřeným pohledem doprovázel okřídleného zvěda ještě dlouho poté, co Hubertovi zmizel z očí. Rukou pevně tiskl jílec svého ušlechtilého meče.
Hubertovi připadalo, že se ho chystá brzy vytáhnout, ale chce tu chvíli co nejvíce oddálit. Vůdce si znovu začal mumlat sám pro sebe, ale tentokrát byl Hubert tak blízko, že několik slov zachytil.
"…prokletá chudoba… skutečnější než spousta jiných prokletí. Jestli to na mě přilepil nějaký čaroděj, nebo…"
Průzkumný let mnicholetovi netrval dlouho. Jeho třepetající se tělíčko se brzy objevilo mezi stíny vpravo a přibližovalo se, až konečně jeho blanitá křídla mávla naposledy. Usadil se na Golokově rameni a otřásl se, jako by pod temnou oblohou zažil hodně chladu.
"Muž na stromě?" zeptal se ho Golok, přesvědčený o tom, že mu zvíře porozumí.
"Dvounohé ovce," odpověděl mnicholet.
Byly to první srozumitelné zvuky, které od něj Hubert slyšel. Hlas měl tenký, ale pronikavý.
"Ten dvounožec je živý?" vyptával se Golok.
"Ne," vyrazil. Byl to jednoduchý, ostrý zvuk ptačího hlasu.
V té chvíli se vůdce pohnul, s posledním zamumláním vytasil meč z pochvy a držel ho před sebou.
Jak si Hubert už předtím všiml, obnažený meč chudobu svého majitele zcela popíral. Jeho čepel, dobrý metr dlouhá a přiměřeně široká, byla až neskutečně rovná a ostrá. Mramorová rytina na obou plochých stranách jako by byla vykreslena pod jeho lesklým povrchem a vypadala, že sahá hlouběji, než je tloušťka čepele. Jílec meče byl černý, s bílým vykládaným ornamentem. Hubert už zjistil, že představuje bílý šíp směřující vzhůru.
Tenká pravice jejich vůdce držela meč pevně. Postupně nasměrovával jeho špici ke každé z cest, které od křižovatky vedly. Když meč mířil k zarostlé, vykotlané cestě, Hubertovi se najednou zdálo, že se špička jeho čepele maličko pohnula. Jako by v pevné ruce, která ho držela, byl přece jen náznak slabosti.
"Tudy," nařídil vůdce a jeho hlas zazněl tak jasně jako zvonivé zaklapnutí, se kterým čepel jeho meče zajela zpátky do pochvy.
Vydal se po vykotlané cestě směrem k temné obloze a jeho tempo bylo stejné jako předtím. Tentokrát se však oba vojáci i chlapec drželi těsně za ním. A v naprostém tichu. Jakmile opustili křižovatku, jejich okolí je k zbytečným řečem příliš neinspirovalo.
Z blízkého křoví vylétla denní sova, patrně vyděšená něčím, co našla uvnitř. Cesta teď kličkovala mezi hustými křovisky, a tak viděli jen několik metrů před sebe. Šibenice - jestliže tam opravdu byla - jim zatím zmizela z dohledu. Ale čeká na nás o kus dál, pomyslel si Hubert.
Když se jim ona vysoká stavba konečně objevila před očima, nebylo nejmenších pochyb o tom, k čemu slouží. Hrubé lešení vytvářelo prostor pro tři nebo čtyři těla, i když teď tam viselo jen jedno. Roztřepené konce ostatních provazů však naznačovaly, že kdysi mívalo společnost.
Z příčného břevna visela vychrtlá lidská postava. Zůstala jí pouze půlka obličeje a prázdný oční důlek teď skupinku pocestných cynicky sledoval. Hubert se nedokázal ovládnout a čas od času k ní zabloudil očima, přestože se tu jejich průvod nezastavil.

Konečně jim šibenice zmizela z dohledu, ukrytá v zákrutech cesty, za hradbou holých stromů. Hubert si uvědomil, že žádné rostliny tu nemají listí, přestože jaro už dost pokročilo.
Jejich vůdce v tichosti pokračoval dál, pozornost upřenou na cestu před sebou a na křoví a lesy kolem. Přestože byly houštiny bez listí, útok ze zálohy by se z nich dal podniknout.
Bylo tu naprosté ticho, ani ptáček nezazpíval - jako kdyby nějaký skrytý nepřítel číhal poblíž, a teprve před chvilkou ztichl v očekávání. Čas od času zabloudila ruka jejich vůdce k meči, ale nevytasila ho. Jeho prsty spočinuly na černém jílci, téměř mazlivě ho pohladily, a pak zase sklouzly zpátky.
Když se dostali několik set metrů za šibenici, vůdce si trochu oddechl. Zřejmě došel k závěru, že jim od silnice v dané chvíli nehrozí žádné přímé nebezpečí. Uvolnil se a vyrazil vpřed o něco rychleji než předtím. Ani na chvilku však nepřestal své okolí pozorně sledovat.
Hubert se také trochu zklidnil, ale tím víc si začal uvědomovat svůj kručící žaludek. Přidal tedy na rychlosti a jezdce dohonil. V okamžiku, kdy se cesta před nimi zdála bezpečná, odvážil se promluvit. "Pane? Ukáže nám meč, kde najít jídlo? Mám prázdný jak ranec, tak břicho."
Žádná odpověď nepřišla. Nenásledoval ani výbuch hněvu, kterého se Hubert napůl obával. Zkusil to znovu, tentokrát s větší vervou.
"Barone Doone? Pane?"
Jezdec pootočil hlavou sotva o centimetr, ale odpověděl.
"Kdybych prahl po jídle," zamumlal hluboký hlas, "kdyby jídlo bylo tím, po čem já, vlastník a pán tohoto Meče toužím ze všeho nejvíc, pak by nás Strážce Cest dovedl k obrovské hostině. Ale jelikož tomu tak není, pak nás k jídlu nedovede. Teď buďte zticha a následujte mě s očima otevřenýma. Ani bezpečnost totiž není to, co hledám."
Strážce Cest, pomyslel si Hubert. Strážce Cest. Něco jsem o tom už slyšel, nějaké historky o magických Mečích… Ale protože mu bylo nařízeno, aby byl zticha, neřekl ani slovo.
Všichni čtyři tiše pokračovali dál, ale jejich pohyb se zpomalil. Jezdoun se totiž, přestože měl dobrý výcvik, začal najednou vzpěčovat a odmítal jet dál.
Baron Doon dal opět znamení Golokovi, ten mnicholetovi sundal přikrývku, ale zatím ho nechal sedět na rameni.
Cesta byla stále horší a horší, teď už by se dalo pochybovat o tom, jestli si to jméno vůbec zaslouží. Najednou, jakoby z pouhého rozmaru, se znovu rozvětvovala. A opět pravá odbočka vypadala odpudivěji, i když cesta vlevo mířila do odporného křoviska, tak přerostlého, že ji skoro celou pohltilo.
Cesta vpravo však rozhodně vypadala mnohem hůř. I když - a tady si musel Hubert promnout oči, zamrkat a podívat se znovu - i když to vypadá, že vede k nějakému domu.
Skutečně. Na okraji širokého močálu stálo opuštěné stavení. Byl to veliký dům, nebo to alespoň vypadalo, že kdysi býval velký, než se mnohé jeho části sesuly. Ta bažina, pomyslel si Hubert, ho nepochybně začala odzadu podemílat.
Část, která zatím stála, byla zbudována masivně, ze dřeva a kamení. Fasáda ztratila barvu už dávno, některé její části byly opadané. Hubert ale předpokládal, že by uvnitř stále ještě mohly být tři nebo čtyři použitelné místnosti, nad nimiž by byla střecha. Tedy, pokud by se to celé nezřítilo v okamžiku, kdy by někdo vkročil dovnitř.
Pravá odbočka cesty nevedla kolem domu, ale končila u něj. Nebo spíše u malého můstku, vzdáleného několik metrů od dřevěných vrat. Rachitický, rozviklaný můstek spojoval dva břehy páchnoucí škarpy, vytvořené ramenem močálu.
Můstek tvořily dvě kulaté klády, teď obrostlé mechem. Na jedné straně ještě zůstaly zbytky zábradlí a mezi kládami zbylo několik prken, litera bývala přitlučena po celé jeho délce. Některá z nich teď visela dolů, zlomená či utržená.
Baron Doon se znovu obrátil na svůj Meč. S chladnokrevným odevzdáním Hubert sledoval, jak se čepel pohnula až v okamžiku, kdy byla namířena směrem k domu.
Tentokrát však Doon svůj Meč nezastrčil, ale pokynul jím Golokovi. Pak se na dům znovu pozorně zadíval.
Létající savec si chvilku tiše pobroukával se svým pánem, pak se na svých membránovitých křídlech vznesl do vzduchu.
Nejprve dům obkroužil kolem, potom se krátce snesl k jednomu temnému oknu, ale vletět dovnitř se neodvážil. Rychle se vrátil na rameno svého pána, seděl a třásl se. Když na něj Golok promluvil, neodpověděl.
Doon slezl ze svého jezdouna. S taseným mečem před sebou se beze slova vydal směrem k můstku. Zvíře táhl za sebou. Šlo jen velice neochotně a v bocích mu při každém kroku poškubávaly nervy. Hubert viděl, jak se na můstku jeho nohy ohýbají a tvrdé podnožky se zoufale snaží uchytit na kluzkých kládách v místech, kde chyběla prkna.
Ostatní váhali. Hubert polkl a šel jako druhý. Jakmile se už jednou rozhodl, že bude vůdce následovat a sloužit mu, tak to také udělá. Dokud nepřijde čas, kdy se od něj rozhodne odejít nadobro. Pokud bude v té době samozřejmě stále ještě schopný…
Rázně od sebe takové myšlenky odvrhl. Zbabělce v životě nic dobrého nečeká. Vkročil na můstek. Pod jeho nohama se zdál být pevnější, než jak z dálky vypadal.
Jakmile byl Hubert na druhé straně, otočil se. Viděl, že druzí dva se na most právě chystají vstoupit. Neušlo mu také, že svět na druhé straně - tedy alespoň jeho vzdálenější části - vypadá ohromně přitažlivě. Daleko na obzoru se klenula čistá modrá obloha, pod ní zelené kopce a veselé lány polí…
Tak příjemné věci však pro dobrodruhy vyšší třídy určeny nebyly. Hubert se k nim obrátil zády. Hrozivá temná okna domu měl sotva několik metrů před sebou. Připomněla mu prázdný oční důlek, který jako by ho předtím pozoroval od šibenice…
Golok přešel poslední. Doon mu dal pokyn, aby vypustil mnicholeta, ale zvířátko do temných otvorů zase odmítlo vletět.
Meč se v Doonově ruce znovu rozkomíhal. Lehce, ale důrazně. Vedl je k širokým dveřím v přední části domu. Doon svého jezdouna dovedl až k nim a jílcem Strážce Cest poklepal najedno z křídel. Pak za něj prudce zatáhl.

Dveře nebyly zamčené, pouze zaklíněné, se skřípěním se otevřely. Vnitřní prostor se nezdál tak temný, jak naznačovala okna horního patra. Hubert nahlédl dovnitř a ke svému údivu viděl něco jako chodbu, podivně dlouhou a širokou. A na konci té chodby - že by nějaký dvůr? Jak Hubert postupoval dál a dál, budova jako by se neustále zvětšovala. Přesto však na ní nepozoroval žádnou nepřirozenou změnu.
Rád by si s ostatními o téhle skutečnosti a jejích možných důsledcích trochu promluvil, ale nebyl čas. Doon je vedl dovnitř do domu. Chodba byla příliš nízká, než aby jí mohl projet jezdec v sedle, a tak své zvíře táhl za sebou.
Uvnitř se Hubert znovu důkladně rozhlédl. To je neuvěřitelné, pomyslel si. Zase se to všechno zvětšilo.
Chodba neměla okna ani dveře a vedla rovnou do vnitřních prostor domu. Dvůr na jejím konci měl tvar čtverce, se stranou dlouhou asi deset metrů. Celý byl obestavěn dvoupatrovou budovou. Na každé straně dvora vedly do budovy jedny dveře a z horních pater se na ně šklebila další temná okna.
"Kouzla," zašeptal jim Golok za zády. Držel se v těsné blízkosti Huberta a Pu Choua - nechtěl se od ozbrojených mužů příliš vzdálit.
Jeho slovo však neřeklo víc, než co si už oba stačili uvědomit.
Stáli na dvoře, který byl mnohem větší, než jak jim z dálky připadal celý dům. Bylo tu chátrající podloubí, suchá popraskaná kašna a kolem pár uschlých stromů. Dláždění bylo na několika místech přerušeno a obdélníky prázdné hlíny naznačovaly, že tu kdysi mohly být květinové záhonky. Celý dvůr pokrývaly staré nánosy navátého listí a špíny.
Golok se zprudka nadechl. Dveře naproti těm, kterými vešli dovnitř, se s pomalým skřípěním otvíraly. U vchodu se objevila obrovská dvounohá postava s temnou srstí. Měla trochu shrbená záda, ale tvar spíš lidský, nebýt její obrovské šířky a neskutečné síly, která z ní přímo tryskala. V černých očích jí hněvivě blýsklo a v černé tlamě se objevily ostré bílé zuby.
Přestože to bylo pouhé zvíře a oni čtyři ozbrojení muži, tři z nich začali couvat.
Doon se znovu vyhoupl do sedla a získal tak proti zvířeti jistou výhodu. S taseným Mečem se temnému tvorovi postavil. Jeho jezdoun zafrkal, ale stál pevně, jako by byl rád, že má před sebou konečně nebezpečí, které je hmatatelné.
"Dej si pozor!" křikl Doon na černého tvora. "Nepřišel jsem si sem hrát na strašidla. Ale neodejdu bez toho, co potřebuju. A tahle čepel má v mojí ruce dvojnásobnou magickou moc!"
Hrozivý tvor zmizel uvnitř. Hubert vůbec nepostřehl jak. Viděl jen, že se děsivá, noci podobná příšera v jednom okamžiku tyčila u dveří, a v druhém byla pryč.
Dveře po jejich pravici slabě zavrzaly. Všichni se k nim okamžitě obrátili a mlčky sledovali, jak se skřípavě otvírají…
…vedeny rukou kostlivce. Na jejich prahu se objevila postava oběšence ze šibenice. Ten jednooký obličej by si Hubert splést nemohl.
Pu Chou ze sebe vyrazil zvuk, který se za řeč považovat nedal.
Ale Doon, který teď svého jezdouna stočil doprava, se přízraku postavil se stejnou chladnokrevností jako předtím. Hubertovi to připadalo, jako by Doon jednal se stále stejnou bytostí.
"Říkám ti, že kouzly si na mě nepřijdeš, hororovými triky taky ne. Hodláš se mnou bojovat, nebo mě vyslechneš?"
Strašidelná postava se vytratila.
Všichni čtyři muži se ostražitě rozhlíželi kolem sebe a snažili se hlídat všechny vchody najednou. Zjevení, které se pak objevilo u třetích dveří, nikoho ani v nejmenším nepřekvapilo.
Stála v nich vysoká postava starého, ale mohutného muže, oblečeného do nákladné róby. Temeno hlavy měl holé, pouze po stranách se bělaly šediny stejné barvy, jako byly jeho dlouhé vousy. Zpod houštin bílého obočí na ně zazářily velké modré oči, ve kterých se zračila téměř dětská nevinnost.
Zadíval se na Doona a hlubokým, melodickým hlasem promluvil: "Co zde pohledáváte?"
Doon nechal svůj Meč zvolna klesnout. Otevřel ústa, aby promluvil, ale pak se podíval na svého jezdouna. Vypadal klidně a uvolněně.
Baron si zhluboka povzdechl, jako by si i on konečně mohl dopřát té rozkoše být unavený. Když promluvil, v jeho hlase už neznělo napětí přetažené struny.
"Nehledám nic než bohatství. Ne, vaše vám brát nechci. Váš poklad může být sice značný, ale mně by nestačil. Nebudu se pokoušet vám ho vzít. Myslím, že můj poklad leží někde jinde, ale z neznámého důvodu má cesta k němu vede vašimi dveřmi."
Doonův jezdoun najednou sklonil svůj vychrtlý krk k zemi a začal se pást. Hubert měl pocit, že ho šálí oči, když se rozhlédl a uviděl záhonky plné květin. Z kašny, která ještě před chvílí pukala suchem, vytryskl pramen vody.
Doon se na ni trochu překvapeně podíval, pak pokrčil rameny a slezl ze sedla, aby nechal zvíře v klidu napást. V pravé ruce však stále držel svůj Meč.
Na zemi se objevily stíny. Hubert zvedl hlavu a viděl, že listím obalené větve stromů, před okamžikem suchých, teď trochu zastiňují jasnou záři slunce na blankytně modré obloze.
"Jak se jmenujete?" zeptal se stařec.
"Jsem baron Doon." Z jeho slov byla cítit tichá pýcha.
Stařec kývl. "Mě zatím znají pod jménem Indosuaros. Potřebujete znát mou profesi?"
"Ne, myslím, že nepotřebuji."
"Ani já vaši."
Na jednom ze stromů zacvrlikal zpěvný pták a Dart na Golokově rameni ho radostně napodobil.
"Je mi ctí," pokračoval Indosuaros, "že mohu vám a vašim mužům nabídnout své pohostinství. Přestože, jak jste už sami zjistili, mám ve zvyku návštěvníky spíš odrazovat."
Doon se dlouho nerozmýšlel.
"S radostí a s díky přijímáme," odpověděl a zastrčil Meč do pochvy.

Hubert si uvědomil, že se dům kolem nich znovu proměňuje, ještě rychleji než předtím. Ze dvora zmizel prach i listí a trhliny ve zdech a podloubí se zacelily. Za bublající kašnou se objevil stůl, pokrytý sněhobílým ubrusem, s lavičkami a židlemi.
Hubert měl pocit, že se vzduchem pohybují jakési tvary, ať už lidské nebo ne, které přinášely talíře a prostíraly k jídlu. Ve vzduchu byla nyní cítit sladká vůně jídla, velmi jemná, ale vyhládlými smysly dokázala důkladně otřást. Na kratičký okamžik se Hubertovi zazdálo, že zahlédl jemné křivky svůdně oblečené služebné. V další chvíli se však nad místem, kde předtím stála, vznášely jen jakési nehmotné tvary.
Z domu se vynořil postarší sluha, jehož šedivý nevýrazný vzhled byl dostatečně skutečný a hmotný. Se skloněnou hlavou se postavil vedle Indosuarose. Čaroděj s ním chvilku šeptem pohovořil, pak ho gestem ruky propustil. Lavičky, rozestavěné kolem stolu zmizely a nahradily je vyřezávané židle. Na stole se objevovaly podnosy plné jídla a karafy s vínem, doplněné příbory a číšemi s drahými kameny.
"Prosím, posaďte se," pravil zdvořile Indosuaros. "Všichni."
"Ještě chvilku strpení," ozval se stejně zdvořile Doon. Kývl na čaroděje - bylo to gesto, které Hubertovi jako žádost o dovolení zrovna nepřipadalo - a pak znovu vytáhl čepel svého magického meče, aby se s ní poradil. Špička ukázala přímo na židli před ním. Posadil se. Na jeho pokyn se pak bez zbytečných cirátů usadili i jeho společníci.
Indosuaros si sedl do čela stolu na židli s vyřezávanými hady, o nichž by Hubert přísahal, že se čas od času pohnuli… Čaroděj seděl a lhostejně uždiboval kuličky hroznového vína. Jeho hosté usilovně zaháněli hlad a hasili žízeň. Ze zadních částí domu se ozývala krásná hudba. Zelené stromy vrhaly na stůl chladivý stín a celý dvůr byl najednou velice příjemným místem.
Doon si nedovolil uvolnit se. Prostě a věcně dojedl svůj talíř, vypil jednu číši vína a zdvořile naznačil, že má dost.
Ve vzduchu se znovu objevil tvar služebné a talíře začaly postupně mizet. Doon se na ni ani nepodíval, protože po celou dobu pozorně sledoval svého hostitele.
Indusuaros si podal další hrozen vína. Pak se naklonil ke svému nejdůležitějšímu hostu a hlubokým, příjemným hlasem položil první ze série otázek, ze kterých se nakonec stal obyčejný výslech.
"Všichni chceme zlato, že? Ale z čeho usuzujete, že cesta k němu, jak jste před chvílí řekl, vede mými dveřmi? Mluvte prostě a jasně, prosím. Ale zatím jste tak mluvil skoro vždycky."
"Pokusím se," odpověděl Doon klidně. "Ale nejprve mi dovolte, abych vám znovu poděkoval za toto skvělé občerstvení."
"Bylo mi ctí. Dovolte mi však ještě malou otázku, pane barone. Bez zaváhání a bez nejmenšího podezření jste se tady najedl a napil, ani na okamžik vás přitom nenapadlo, že…?
Hubert, který zrovna kouskem jemného bílého chleba vytíral jakousi vynikající omáčku, měl najednou velké obtíže s polykáním.
Ale baron se jen zasmál. Na jeho postavu byl ten zvuk až nepřiměřeně silný.
"Vážený pane čaroději, kdyby se mě za normálních okolností někdo s vašimi schopnostmi pokusil otrávit, těžko bych se tomu dokázal vyhnout. Ale můj Meč mě k vaší tabuli dovedl a já věřím, že mě vede správně."
"Váš meč, říkáte." Starcův hlas zněl pochybovačně.
"Indosuarosi, jestliže se v magii vyznáte jen z desetiny tak dobře, jak si myslím, dávno už víte, jaký Meč u sebe nosím. Strážce Cest. Meč Moudrosti. Ukován s jedenácti dalšími samotným bohem Vulkánem.
Hubert zapomněl polknout.
Doon odstrčil svou židli o několik centimetrů. Obě ruce mu teď spočívaly na okraji stolu a vypadalo to, že je v každém okamžiku připraven odsunout se dál a vyskočit.
"Byl ukován bohem. A ani vaše moc, pane čaroději, ho myslím nedokáže odklonit od skutečné služby svému majiteli. Žádná síla lidské magie by tohle nedokázala."
"A on vás vede tam, kam si přejete?"
"Vede mě tam, kam mě táhnou mé tužby. K bohatství."
"A poskytuje vám ochranu před smrtí?"
"Ne, to ne. Nepřikázal jsem mu, aby hledal mou bezpečnost. Ale kdybyste se mě před chvílí pokoušel otrávit, znamenalo by to smrt, určitě ne bohatství. Ne, Meč Moudrosti by mě do něčeho takového nevedl."
Starý čaroděj teď vypadal velice přemýšlivě. "Přiznávám," řekl konečně měkkým hlasem, "že jsem Strážce Cest poznal velice rychle. Zpočátku jsem si ale nebyl jistý tím, jestli skutečně víte, co u sebe nosíte…
A ještě něco, pane barone. K jakému druhu bohatství vás, podle vašeho mínění, Meč Moudrosti vede?"
"No přece k tomu největšímu," řekl Doon. "K největšímu na světě. Mluvím teď o hlavním pokladu Modrého Chrámu. A můžete mi věřit, že když o tom mluvím, mám v hlavě naprosto jasnou představu."
Hubert viděl ve tvářích svých společníků údiv stejně velký, jako byl jeho vlastní. Vyloupit Modrý Chrám? Nesmysl! taková byla jeho první tichá reakce. Když o tom ale přemýšlel, musel uznat, že pro člověka, který si dokáže mezi všemi těmito kouzly uchovat chladnou hlavu a s ledových klidem si přitom povídat s jejich tvůrcem, není asi nic na světě nemožné. "Proto tedy," pokračoval Doon směrem k čaroději, "byste proti mému plánu neměl nic namítat. Jestliže mi dáte to, kvůli čemu mě k vám Meč dovedl, pak se s vámi o poklad s radostí rozdělím. Nebo vám pomůžu nějakým jiným způsobem."
"A jestli se rozhodnu, že vám tu pomoc neposkytnu?" otázal se měkce čaroděj.
Doon se zamyslel. Prsty bubnoval na stole, jako by ho tahle myšlenka předtím vůbec nenapadla. "Potom, u všech bohů," pravil konečně, "najdu způsob, jak vás k tomu přinutit."
Hubert poslouchal jeho chladný, vyrovnaný hlas a pomyslel si, že působivější výhrůžku ještě nikdy neslyšel.
Stařec v čele stolu zůstal na okamžik zticha, jako by na něj baronova slova udělala velký lojem. Potom zvedl kostnatou

ruku s prsty obtíženými prsteny a gestem přivolal starého sluhu. Chvíli si spolu šeptem povídali. Úklid stolu teď postupoval mnohem rychleji.
Čaroděj se přisunul trochu blíž ke stolu. "Popovídáme si o tom," pravil směrem k baronovi. "Když jste řekl, že máte v úmyslu okrást Modrý Chrám, předpokládám, že ho nehodláte vyplenit žádným triviálním způsobem."
"Mluvil jsem zcela prostě, jak jste si přál."
"Jistě… a nemáte zřejmě na mysli ani žádnou z těch malých pokladen, které mají všechny pobočky Modrého Chrámu na vyřizování běžných každodenních záležitostí…"
"Řekl jsem vám to tak jasně, jak jsem byl schopen, mágu. A já vím o čem mluvím."
"Jistě." Idonosaurus se s pochybovačným výrazem zabořil do křesla.
"No, musím říct, že kdyby podobné prohlášení přišlo od někoho hůře vybaveného a méně odhodlaného, než jste vy sám, jistě by zasloužilo posměch."
"Ale jelikož přichází ode mě," odpověděl klidně Doon, "je zapotřebí brát ho velmi vážně. Jsem rád, že jste ústřední myšlenku tak rychle pochopil."
"Doufám, že ano. Ale chtěl bych to ještě jednou vyjádřit slovy, aby nevzniklo nějaké nedorozumění. "Vy tedy zamýšlíte odnést značnou část Benambrova Zlata."
"Značnou část," přikývl souhlasně Doon.
"Ano, to je řečeno velmi správně. Rád bych ho samozřejmě odnesl celé, ale myslím, že na to sám se svými muži nestačím."
"A víte vůbec," zeptal se Indosuaros, "kde je Benambrovo Zlato ukryté?"
"Strážce Cest mě k němu dovede," odvětil prostě Doon. "Teď tedy znáte základní kostru mého plánu. Než se ale pustím do podrobností, rád bych znal vaše námitky, pokud je máte."
Šedivý sluha stál pořád ještě vedle židle svého pána a oba si teď vyměnili tichý pohled. Starý čaroděj začal vydávat zvláštní zvuky celé jeho tělo sebou podivně škubalo.
Hubertovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že se jejich hostitel směje. Konečně byl schopen promluvit.
"Já? Já že bych měl něco namítat proti tomu, aby někdo vyloupil Modrý Chrám?" A znovu se naplno rozesmál. Potom gestem ruky objel okolní budovu.
"Ukryl jsem se tu před světem jen z jednoho jediného důvodu - abych Modrému Chrámu - všem jeho vůdcům připravil tu nejstrašnější pomstu. Během posledních… ani nevím kolik je to už let, jsem veškerou svou energii směřoval jen k tomuto jedinému cíli. A dá se vymyslet horší pomsta, než jim ukrást to, co milují více než samotný život? Co říkáš, Mitspielere? Otevřeme jim ty jejich pokladničky?"
S gestem, které se k němu nehodilo, poplácal svého sluhu po rameni.
Sluha Mitspieler byl patrně o něco mladší než jeho pán, ale vypadal mnohem sešleji. Měl obličej pracujícího člověka, bez vousů a plný vrásek. Nebyl příliš vysoký, ale rozhodně pevně stavěný. Uzlovité ruce, vyčuhující z krátkých rukávů, byly samý sval a šlacha. Krátké černé vlasy měl hustě protkané šedinami. Když teď odpovídal, jeho černé oči se na okamžik zadívaly do dálky.
"V těch pokladnách leží poklad, který se skutečně nedá vyčíslit a k ničemu přirovnat… ano, můžeme je otevřít. Až přijde čas. Čekali jsme na pomoc, již k tomu potřebujeme."
"Spřádal jsem kouzla," navázal Indosuaros, "která by ke mně tuto pomoc přivedla. Protože bez ní nebylo na větší loupež ani pomyšlení."
Usmál se na Doona. "A vy si pořád ještě myslíte, že jste sem přišel o své vlastní vůli?"
"Už jsem vám řekl, co mě sem přivedlo: můj Meč. Ale teď mě zajímá něco jiného. Proč jste vlastně zasvětil svůj život tomu, abyste se těm hrabivcům dostal na kobylku? Za co se jim vlastně chcete pomstít?"
"To je dlouhá historie."
"I tak bych si ji rád poslechl."
"Později," odtušil Indosuaros. "Barone, mohl byste svůj Meč ještě jednou vytáhnout? A přidržet ho tak, abych si ho mohl prohlédnout?"
Doon se postavil, vytáhl Strážce Cest z pochvy a přidržel ho čarodějovi i jeho sluhovi před očima. Oba se na něj pozorně zadívali. Ostatní tiše seděli a napjatě Indosuarose sledovali.
Konečně se starý mág trochu zamračeně odvrátil. "Uznávám, že je váš Meč pravý. Držíte v ruce značnou moc."
"Značnou?" Doon byl téměř dotčen. "To je to nejlepší slovo, které pro ni máte?"
Indosuaros vypadal vyrovnaně. "Má vlastní moc je také… značná. A řeknu vám, že už dlouho pracovala na tom, aby mi vyřešila problém, jak Modrý Chrám vyloupit. Vyslal jsem ji, aby přivedla někoho schopného - třeba vás - kdo by mi dokázal pomoct. Pokud za vaši přítomnost vděčím opravdu tomuto Meči, nebo…"
Doon máchl Strážcem Cest a pak ho zastrčil zpátky do pochvy, jako by ho chtěl uchránit před pohledem neuctivých očí.
"Ukován bohem!" vykřikl. "Samotným Vulcánem!"
Zdálo se, že čarodějův postoj nemůže pochopit. Když si znovu sedal, bouchl židlí o dláždění.
"Připustil jsem, že váš Meč má svoji hodnotu." Indosuaros se na svého hosta podíval mnohem přísněji. "Mojí hlavní otázkou je, čím jste vy sám schopen do tohoto podniku přispět? Co mi, kromě své nepopiratelné hamižnosti a odvahy - nebo spíš ztřeštěnosti - můžete nabídnout? Jste tím člověkem, jehož pomoc já potřebuji? Na tuto otázku teď musím hledat odpověď v praktickém slova smyslu."
"Tak ji hledejte."
Nejspíš to byl právě Hubert, kdo ono bezděčné varování vyslal. Doon mu musel poznat na obličeji, že se za jeho židlí děje něco zlověstného. Jedny z dveří, vedoucích na dvůr, se otevřely. Za nimi se kupila černočerná tma.

Obrovská opice chvilku tiše a vyčkávavě přešlapovala ve tmě, ale jakmile její pohled padl na Doona, vyřítila se k němu a chystala se ho napadnout zezadu. Pohybovala se rychle a tiše, s předními tlapami zvednutými do výšky, připravená zasadit Doonovi strašlivou ránu.
Hubert vyskočil. Věděl však, že příliš pozdě. Věděl to, už když tam stál s povytaženou zbraní a židle za ním se kymácela. Doon se ale překulil stranou, a na konci tohoto pohybu se mu nějakým způsobem podařilo přistát na nohou. Bylo to právě ve chvíli, kdy obrovské opičí pěsti dopadly na opěradlo jeho židle a rozdrtily ho.
Hubert ani nepostřehl, kdy jeho pán stačil vytasit svůj Meč. Viděl jen, že se mu jako stříbrný hadí jazyk najednou zablýskl v ruce.
Opice zařvala a otočila se. Pozdě. Z černé srsti vystříkl pramen rudé krve a rozlil se po ubruse, mezi zbylými číšemi vína. Se smrtelným zachroptěním klesla obluda na stůl, pak se pomalu svezla dolů, kam s sebou strhla i ubrus a zbylé poháry.
Čtyři muži teď stáli vedle stolu, se zbraní připravenou čelit dalšímu nebezpečí. Žádné se však neobjevilo. Pátý muž stále ještě klidně seděl v čele stolu a usmíval se. V očích mu svítilo souhlasné světýlko. Doon znovu máchl svým Mečem.
"Však jsem vám to říkal, čaroději!" vykřikl vítězoslavně. "Říkal jsem vám to! V mojí ruce má dvojnásobnou magickou moc!"
Kapitola 5

Perg, Ben i Barbora zůstali vzhůru téměř celou noc. Měli plno práce s balením, s vyměňováním historek a příběhů, a ještě ostatním lidem z tábora prodávali věci, které cestou nebudou potřebovat. Za východu slunce komediantský tábor opustili. Jeli Barbořiným vozem, kterého se zatím odmítala vzdát. Tanakir si od Barbory vzal klec s malým dráčkem, protože ho chtěl použít při svém vystoupení, a dal jim za něj trochu jídla a několik mincí. Když viděl, že ona i její přátelé odjíždějí, rozhodl se v táboře zůstat. Viktor jim ráno zamával na rozloučenou a křikl na ně, že se snad příští sezónu znovu setkají.
Perg o tom dost pochyboval. Ať už to všechno dopadne jak chce, určitě budou tou dobou někde úplně jinde.
V této chvíli je už dělilo od města Purkině s komediantským táborem několik hodin. Cesta vedla přes rovnou a téměř pustou krajinu, která se jen pozvolna zvedala k modrým horám na obzoru. Před hodinou zastavili na snídani. Perg vytáhl luk, a jako za starých časů šel ulovit několik králíků.
Posnídali a pokračovali v cestě. Podle dohody, kterou ještě nahlas ani pořádně neprodiskutovali, směřovali k jihu. Pro tuto cestu se rozhodli už v táboře, ale protože si tam nebyli jisti soukromím, o jejích důvodech ještě nehovořili.
Ben řídil vůz a Barbora seděla vedle, mezi ním a Pergem.
"Vůbec jsi nám, Bene, neřekl, co máš v plánu," začala. "Řekl jsi, že ses dal k Modrému Chrámu, ale teď u nich už nejsi. Dobrá, dezertoval jsi. Ale stejně mi připadáš nějakej divnej. Co teď chystáš?"
Ben se lehce usmál. "Chci se s tebou oženit."
Barbora se naježila. "O tom už jsme se bavili, než jsi odešel. Nic se nezměnilo. Jestli si někdy někoho vezmu, tak jen v případě, že s ním budu moct žít jako normální člověk. Ne takhle…" Rukou ukázala na vůz a na silnici.
"S tím souhlasím."
Barbora se na něj zvědavě zadívala. "Máš v kapsách nějaký peníze?"
"V kapsách ne. Nemám je u sebe."
"Tak je máš někde schovaný?"
"Ještě je nemám. Ale…"
Barbora si zhluboka povzdechla a s rukama složenýma na prsou se opřela zády o opěradlo. Další naděje pohasla.
Perg je oba se zájmem poslouchal. Byl by se o Benových plánech také rád něco dozvěděl, ale nechtěl je přerušovat. Teď se však zdálo, že se Ben hodlá spokojit s tím, že se bude tvářit záhadně, s očima upřenýma do dálky před sebou.
Chvíli pokračovali beze slova. Potom se Barbora k Benovi znovu obrátila.
"Já vím, co to je. Chceš dostat zpátky svůj Meč. Chceš se pokusit ho prodat."
"Zpátky ho získat chci, to jo. Prodat ne. Myšlenku prodat je jsme zavrhli ještě dřív, než jsme oba Meče ukryli. Určitě by nás podvedli nebo zavraždili. Ne, pro Drakořez bych měl použití."
"Nějaký hon na draky?" zeptal se Perg. "Ani Starší si tím ale nikdy moc peněz nevydělal, vzpomínáš?"
Všichni se na to pamatovali. "Starší se tím ale moc dlouho nezabýval," řekl Ben. "Nemám na mysli jen tak ledajaký hon. Vím jen o jednom drakovi, kterýho je potřeba se zbavit."
"To říká každej, i když má zemi drakama úplně zaneřáděnou," upozornila ho Barbora. "Řekni si o zálohu předem." Pak si oba muže -jednoho po druhém - přeměřila. "Oba jste se vrátili úplně stejně. Souvisí to spolu nějak?"
"Já chci taky zpátky svůj Meč, ale nechystám se na lov draků. Nevěděl jsem, že Ben narukoval, ani to, že hledá Drakořez," řekl Perg.
"Na co potřebuješ Zlatonoše?" zeptala se Barbora. "Ne, že bych to nutně musela vědět. Tak jako tak ti ho seženu."
"Není to žádný tajemství. Vracím se zpátky do armády pana Ondřeje."
"Proč to chceš udělat?" vyjel na něj Ben.
"Nevím, jestli chci. Jen mám takovej pocit, že bych měl. Říkal jsem ti, že jsem u něj nějaký čas byl, ale pak to začalo vypadat beznadějně, tak jsem odešel. A pak…"
"Jenže oni zřejmě beznadějný jsou," sdělil mu své mínění Ben.
"Pak jsem šel do mojí rodný vesničky, do Arinu na Aldanu, abych se tam pokusil najít svou matku a sestru. Už tam… žádná vesnička nebyla. Pět let po tom, co jsem odešel. Zřejmě se už nikdy nedozvím, co se s nima stalo." Perg se odmlčel. "Ale teď se vrátím zpátky k panu Ondřejovi. Se Zlatonošem."
"Proč?" chtěl se to dozvědět Ben.

Perg se předklonil a mluvil přes Barboru, přímo k Benovi.
"Podívej, on se snaží lidem pomoct. Těm lidem, kteří byli jeho, než o svou zemi přišel. Nesnaží se dostat zpátky jen svoje pozemky a bohatství."
V Pergově obličeji se svářely city a myšlenky, ale nedokázal najít slova, kterými by je vyjádřil. "Stále ještě bojuje proti Temnému Králi," zakončil, ale cítil, že to nejsou ta pravá slova.
"To zní beznadějně," poznamenal Ben věcně.
"Všechno je beznadějné, dokud se o to lidé nepokusí." Pak dodal: "Přál bych si, abyste vy dva s Barborou šli se mnou."
"Dát se k vojákům?" smála se Barbora, a to ne zrovna příjemně. Ben tiše zavrtěl hlavou.
Perg vlastně ani jinou odpověď neočekával, ale přesto ho jejich odmítnutí, zvláště Benovo, dost popudilo.
"Takže ty chceš místo toho raději prohánět draky? To je přece stejně těžký, jako bojovat ve válce. I když má člověk Drakořez."
Ben se otočil. Do hlasu se mu vrátilo nadšení. "Řekl jsem ti, že ten lov není všechno. Drak jen stojí v cestě něčemu jinému. Přál bych si, abyste šli oba se mnou."
"Na hádanky jsem si nikdy moc nepotrpěla," komentovala to Barbora.
"Co bychom tam měli dělat?" zeptal se Perg.
"Získat peníze. Víc než to. Bohatství."
"Kvůli tomu jsem pryč neodešel," řekl Perg.
"Dobře. Šel jsi proto, žes chtěl panu Ondřejovi pomoct vybojovat zpátky svoji zem."
"A pomoct jeho lidem."
"Dobře, tak tedy lidem. Jenže panu Ondřejovi bys mohl pomoct daleko víc, kdybys mu přinesl část pokladu. Představ si, kdyby ses u něj v táboře najednou objevil s takovým nákladem zlata a drahokamů, že by z toho mohl živit armádu třeba celý rok."
"Celý rok?"
"Klidně i deset let."
Barbora se předklonila a starostlivě se na Bena zadívala. "Nejsi nemocný?" zeptala se. Ta otázka vyzněla až nepříjemně vážně.
"Kde může člověk takové bohatství najít?" vyptával se Perg.
Ben neodpovídal. "Řeknu vám to, když mi slíbíte, že půjdete se mnou."
Tohle se Benovi vůbec nepodobalo a Perg to stále nemohl pochopit.
"Podívej, pan Ondřej potřebuje opravdovou pomoc. Ne nějaký podivný pletichy… Najdu Zlatonoše a dám mu ho. Teda, jestli je pořád ještě tam, kam ho Barbora ukryla."
Ben se tvářil zarputile, skoro dotčeně.
"Myslím, že jsme neudělali dobře, když jsme je schovali," dodal Perg.
"Ty zapomínáš, jak jsme jich měli už všichni tři plný zuby," ozvala se Barbora. "Báli jsme se, že nám je ukradnou. Nebo že nám na ně přijde někdo mocný, a pošle proti nám vojsko. Nebo se na nás vrhne nějaký démon či mág, se kterým si nedokážeme poradit. Pak jsme uvažovali o tom, že je prodáme, ale uvědomili jsme si, že by nás zřejmě podvedli, možná i zabili. Taky jsme se báli, že se Zlatonoš ztratí sám od sebe… pamatuješ, jak uměl pochodovat? Schovali jsme ho na jednom konci vozu a druhý den byl na druhým. Nebo venku. Vůbec si nejsem jistá, jestli ho najdem tam, kam jsme ho dali."
"Každopádně se tam podíváme," ukončil to Perg. Odmlčel se. "O Městské Hlídce asi ani jeden z vás nic neslyšel, co?"
Jak se dalo očekávat, oba zavrtěli hlavou. Pergův otec, kovář Jord, byl jediným z šesti mužů, povolaných Vulkánem k ukování Mečů, který tuto práci přežil. Bůh pak Jordovi usekl pravou paži - a jako odměnu mu dal Meč Zuřivosti, Městskou Hlídku. To všechno se stalo ještě předtím, než se Perg narodil.
Jord i Pergův starší bratr Kent zahynuli v bitvě, ve které Meč Zuřivosti zachránil jejich vesnici. Pergovi to tehdy jako velké vítězství nepřipadalo…
"…zotavuje ze svých zranění?" Barbora se ho na něco ptala.
Jen s velkým úsilím se Pergovi podařilo odpoutat se od svých myšlenek. "Pan Ondřej? Myslíš ta zranění, ke kterým přišel, když padl jeho hrad? To bylo před pěti roky. Od té doby byl zraněn ještě mockrát, ale vždycky se z toho dostal. Drží se dobře, na svůj věk. Vlastně na jakýkoliv věk. Svoji malou armádu udrží v poli po většinu roku. Podporuje Princeznu Rimak a jejího Generála Rostova. Útočí na Temného Krále. A samozřejmě bojuje s Královnou Jamu. Ta má teď ve svém držení jeho bývalé země."
"Má u sebe pořád ještě paní Julii?"
"Pan Ondřej, myslím, jiným věštcům nedůvěřuje. Ani ona jinému pánovi."
Zase bylo chvíli ticho, rušené jen těžkými, pravidelnými kroky tahounů a skřípěním vozu. Všichni tři se zamýšleli nad různými, ale přece jen vzájemně souvisejícími vzpomínkami. Ben bezděčně zvedl ruku, aby si poškrábal jizvu, která se mu táhla přes levé rameno a horní část paže. Utržil ji před pěti roky, při zuřivé obraně hradu pana Ondřeje…
A Perg se vrátil do onoho dne, který stále občas vídával v nočních můrách. Viděl provazové žebříky, přehozené přes hradby a Šedou Hordu, připravenou vyšplhat se vzhůru. A za jejich odpornými šiky se tlačily barvy Jamu, bílá a černá, a také modrá a bílá, patřící vojsku Vévody Fraktina. Byla to jeho první opravdová bitva a moc nechybělo, aby byla i poslední.
"Pokaždé, když na ten den myslím, vzpomenu si na Staršího," ozvala se Barbora.
"Jo," přikývl Ben. A zase bylo ticho. Na téma Starší by se toho dalo říct mnohem víc. Staršímu patříval Drakořez i vůz, ve kterém teď jeli. Starší zřejmě zahynul při obraně hradu, pravděpodobně s Městskou Hlídkou v ruce.

Dědictvím, nebo spíš tichou dohodou mezi Staršího přáteli přešel Drakořez na Bena.
"Jak velkou armádu má teď pan Ondřej?" zeptala se Barbora.
"I kdybych ten počet znal, nebylo by správné ho prozrazovat. Ani vám dvěma… ale čísla se stejně pořád mění. Podle štěstěny a podle ročního období. Ale pomoc potřebuje."
V Pergově hlasu zněla naléhavost. "Byl bych rád, kdybyste šli se mnou. Oba dva."
Barbora se opět zasmála. Její smích nezněl výsměšně, ale byl jasný a určitý.
"Armád a bojů mám až po krk. Teď bych chtěla na chvíli zkusit taky druhou stránku života. Žít v nějakém klidném městě a stát se obtloustlou měšťankou, která má vlastní dům vlastní postel. Pořádnou postel se čtyřma nohama, která se nekymácí. Ať si svět bojuje svý bitvy někde venku za hradbama." Podívala se na své dva společníky.
"Když jsme my tři naposledy bojovali ve společné bitvě, museli jste mě z ní vynášet. To by pro nás mělo být varováním."
"A já," přidal se Ben, "jsem si vojska taky užil víc než dost. Pochoduješ bez cíle dozadu a dopředu, plníš hloupé rozkazy, potíš se, mrzneš a hladovíš. To děláš v těch lepších časech. A pak přijdou časy horší, což oba moc dobře známe." Podíval se na Perga.
"Pana Ondřeje obdivuju, ale myslím si, že to nemá v hlavě v pořádku. Nikdy se mu nepodaří, aby svoje pozemky a lidi dostal zpátky."
"Takže ty se místo toho," rozohnil se Perg, "vrátíš k něčemu bezpečnému a příjemnému, jako je lov draků - dobrá, je jenom jeden. A tím získáš pohádkové bohatství. Tak jsi to říkal?"
"Tak jsem to neřekl. Ale získám."
Barbora posměšně odfrkla. "Ten drak hlídá poklad?" Něco takového se objevovalo jen ve starých pohádkách.
"Svým způsobem vlastně ano." Její výsměch Bena ranil. "A o tom pokladu ti můžu říct ještě něco. Je u něj nejmíň jeden z dalších Mečů. Vím to. Byl jsem u toho, když se ukládal. Hluboko pod zem."
Perg zamžikal a konečně Bena začal brát vážně. "Další Meč? Jaký?"
"To právě nevím," řekl Ben klidně. "Byl dobře zabalený, když jsme ho tam ukládali. Spolu s nákladem zlata, který vezlo šest tahounů. Ale jednou jsem o Meč zavadil, a ta jeho síla byla cítit i přes obal. Nezapomeňte, že jsem se dvěma takovýma žil dva roky v jednom voze - poznám, o co se jedná."
Výraz v Barbořině obličeji se úplně změnil. A její hlas také. Když promluvila, byl to spíš obdivný šepot.
"Ty jsi byl ve službách Modrého Chrámu."
"Samozřejmě. To se vám pořád pokouším vysvětlit."
Jenže jí to celé, se všemi důsledky a možnostmi, došlo až v této chvíli.
Utábořili se při západu slunce a jako za starých časů spali Ben, Perg i Barbora ve voze. Ráno se vydali na cestu, zvolna a beze spěchu.
Uběhlo několik dní, ve kterých stále postupovali k jihu. Jaro kolem nich by už dávno přešlo do léta, ale krajina, kterou procházeli, byla položená trochu výš. Před nimi se objevilo menší pohoří a chystalo se jejich postup zbrzdit.
Příštího dne začala jejich stezka stoupat. Zůstávala však stále celkem pohodlná, přestože je vedla napříč horským průsmykem. Zima se tu ještě držela zuby nehty a mezi odvážnými jarními květinami přežívaly staré pásy špinavého sněhu.
"Na tohle místo si vzpomínám. Tady jsme zabočili."
Byli u malého bočního kaňonu, který se táhl od stezky vzhůru. Vůz se jím vydrápal sotva několik stovek metrů, pak beznadějně uvízl. Na malém svahu před nimi se objevily zříceniny jakési svatyně či chrámu, od něhož byl nádherný rozhled. Půvabný díky květinám a divokým rostlinám, velkolepý rozhledem na vzdálený obzor. Zatím ale nedokázali určit, na počest kterého boha nebo bohyně byl chrám postaven. Určitě však byl velmi starý.
Dorazili k němu v pravé poledne. Vůz nechali o několik desítek metrů níž, kde končila sjízdná cesta.
"Ty jsi je ukryla tady? V téhle zřícenině?"
Barbora přikývla.
"Proč zrovna tady?"
"Dovedl mě sem Zlatonoš. Myslím, že jsem vám to už vyprávěla."
Stěnami kaňonu se prohánět vítr a skály pukaly prastarými vzdechy země. Horská úbočí hluboko pod nimi zářila jarem. Perg v dálce viděl skupinu bíle oblečených poutníků, kteří pomalu stoupali průsmykem vzhůru. Pokud zpívali píseň na počest Ardneha, nebylo jim na tak velkou vzdálenost rozumět.
"Myslíte, že je to jedna z Ardnehových svatyň?"
"Místní lidi by to snad měli vědět," uvažovala Barbora. "Tedy, pokud tu nějaký místní jsou."
Když však vešli dovnitř, mezi pobořené stěny bez střechy, a rozhlédli se, našli důkazy, že tu lidé byli. Nízký, plochý kámen, který asi původně tvořil část oltáře, byl ozdoben suchými květinami a mrazem vyschlým ovocem.
Před dvěma roky se sem Barbora jedné noci vyšplhala úplně sama. Měsíc jí svítil na cestu, kterou vybral chvějící se Meč v její ruce.
Jakmile se tenkrát všichni tři mezi sebou dohodli, že Meče ukryjí, Zlatonoš jim sám začal ukazovat, jak mají postupovat. Pokaždé, když ho Perg nebo Ben vzali do ruky a pomysleli na to, kam by měli oba Meče schovat, Zlatonošova špice ukázala na Barboru.
Když jí pak Zlatonoše dali do ruky, vůbec žádnou sílu z něj necítila. Teprve když uchopila i Drakořez, Zlatonoš se v její ruce téměř zuřivě rozkomíhal a ukazoval jí cestu, kterou se má vydat. Jakmile ji však chtěli muži následovat, okamžitě se zastavil.
Nechali ji tedy jít samotnou. Jediným svědkem jejího nočního výstupu k tomuto chrámu byl měsíc na obloze. Zříceniny nebylo z hlavní silnice vidět, nevěděla o nich až do chvíle, kdy ji k nim Meč Štěstí dovedl.

Když jí konečně Zlatonoš místo ukázal, s pocitem velké úlevy oba Meče ukryla. Po letech skrývání a přenášení z místa na místo měli už všichni tři nervy napnuté až k prasknutí. V té době byl jejich přítel pan Ondřej pronásledovaným uprchlíkem, a nevěděli, kde se skrývá.
O Princezně Rimak nebo o Generálovi Rossvovi, jeho potenciálních spojencích, ještě nikdo z nich neslyšel.
Barbora se do tábora vrátila bez Mečů. Perg i Ben ji s úlevou přivítali a začli se vyptávat.
Odmítla jim odpovědět. "Hotovo," oznámila krátce. "Už si nemusíme dělat starosti. Teď se půjdu trochu prospat."
Od té chvíle je nyní dělily necelé dva roky.
Stáli uvnitř chrámu, jehož styl už nebylo možné zjistit. Zub času ho opracoval k jednoduchosti. Pokud kdy byly některé z kamenů barevné, teď měly zase svou původní bílou barvu, stejně jako povrch okolních skal. Jestli na sobě měly kdysi vytesané ornamenty, teď byly zahlazené. Architektura se téměř úplně ztratila a polorozpadlé zdi zůstaly na některých místech jen jako pouhé náznaky.
Jakmile Ben uviděl na oltáři celkem nedávné obětiny, sáhl do kapsy a vylovil několik zlomků chleba, které pohodil vedle vyschlého ovoce a květin.
"Někteří bohové za moc nestojí," vysvětloval, když zachytil pohledy svých přátel, "ale v případě Ardneha se vyplatí být s ním zadobře. Na to jsem přišel už dávno."
Perg potřásl hlavou. "Stejně nevíme, jestli je to jeho chrám."
"Mohl by být."
"Mohl, ale pan Ondřej říká, že je Ardneh mrtvý. A z těch ostatních, co jsou ještě naživu, nevím o žádném, jehož pozornost bych chtěl přilákat."
Ben na něj chvíli mlčky zíral, pak pokrčil rameny a přihodil na kámen několik dalších drobků.
"Pokud je Ardneh mrtvý - pak je tohle pro neznámého boha, který nám přeje dobro. Nebo bohyni, když na to přijde. Škodit to nemůže."
"Asi ne," připustil Perg. A protože mu bylo jasné, že tím Benovi udělá radost, vyhrabal z kapes staré drobky jídla a hodil je na kámen.
Barbora si jich nevšímala, protože přemýšlela o mnohem praktičtějších otázkách.
"Tehdy tu byla tma," mumlala si. "Měsíc svítil, ale…" Chodila od jednoho rohu k druhému a zamyšleně zkoumala jejich strukturu. Většina zdí byla postavena z kamenů tak přesně do sebe zapadajících, že mezi nimi vůbec nebyla malta. Konečně se ohnula a zatlačila na cosi, co vypadalo jako část okenní římsy.
"Pojďte mi pomoct. Tady je ten úkryt."
Pod rukama mužů se kameny rychle odvalily. Bývalá římsa zmizela. Ukázalo se, že zeď pod ní je dutá a mezi velkými kameny, které tvořily její spodní část, se objevil prostor.
Barbora ustoupila, aby si mohli své vlastnictví vyzvednout. "Sáhněte dovnitř," nařídila.
Ben si vyhrnul pravý rukáv a zanořil do otvoru svou mohutnou paži. Zmizela v něm až po rameno. Vytáhl ven balík ve tvaru meče, jehož vrchní obaly začaly okamžitě odpadávat. Pod nimi se objevila látka, do které byl zabalen původně. Podle jejího vzorku poznal Ben starou přikrývku z Barbořina vozu.
Ben se zaprášeným balíkem pořádně zatřásl a zbytky obalů odpadly úplně. Před očima jim zazářil Drakořez v celé své kráse a nádheře, metr dlouhý, s čepelí dokonale rovnou a ostrou. Zub času ani rez nezanechaly na jemné rytině po stranách čepele žádné stopy. Ben Meč zdvihl. Na jeho černém jílci zasvítila stylizovaná figurka bílého draka.
Ben poodstoupil stranou. Perg udělal totéž, co před ním Ben. Poklekl a zanořil paži do hlubokého otvoru. Nahmátl hlínu a kamení, ale ne balík ve tvaru meče. Natáhl se hlouběji a opatrně se prohrabával prachem, ale stále nic nenacházel. Ne, tady něco je. Malý, tvrdý a kulatý předmět.
Perg ho udiveně vytáhl ven a zjistil, že je to zlatý peníz. Byly na něm symboly v jazyce, který nedokázal rozluštit. Na druhé straně byl obrázek Herma v jeho tradičním klobouku.
"Musí to být tady," ujišťovala sebe i je Barbora. "Pokud…" Slova sejí zadrhla, když viděla, co Perg drží v ruce. Perg jí peníz podal.
Odvalili ještě několik kamenů, aby se podívali až na úplné dno. Celá dutina byla otevřená, ale po Zlatonošovi ani památky.
Nikdo z nich Zlatonošovu píseň nahlas nezazpíval, ale v uších jim zněla všem. Když se tedy s konečnou platností přesvědčili, že Meč Štěstí opravdu zmizel, opravili polorozbořenou zeď. Vypadala pak o trochu lépe než při jejich příchodu.
Perg se posadil na obnovenou římsu a zadíval se na zlatou mincí ve své ruce. Barbora a Ben stáli vedle něj.
"Ten peníz patří tobě," řekla Barbora.
"Samozřejmě," přidal se Ben.
"Cenu má velkou," řekl Perg a potěžkal ho v dlani. "Ale Meč to není. Chci panu Ondřejovi donést Meč."
"Můj by tam nešel," přemýšlel Ben.
"Ale vím o místě, kde je ukrytý nejméně ještě jeden další," dodal po chvilce.
Perg, který na Benův poklad na chvíli zapomněl, se nad jeho nabídkou znovu zamyslel. Zvedl hlavu a chtěl něco říct, ale v tom zpozoroval na obloze podivný stín. Vyskočil a přerušil Barboru, která mu právě chtěla něco sdělit.
Vysoko nad jejich hlavami přelétával jakýsi tvor. Jeho obrys se temně rýsoval na pozadí modré oblohy. Perg snadno poznal, že se jedná o mnicholeta. Ten zvláštní druh letu si těžko mohl s něčím splést. Bylo to podivné vidět mnicholeta tady, daleko od původní domoviny.
Tvor obletěl zříceninu kolem dokola. Připadalo jim, že sem schválně přiletěl kvůli tomu, aby si místo a lidi uvnitř dobře prohlédl.
Barbora se vyškrábala na vrchol jedné polorozbořené zdi a podívala se dolů.

"Někdo sem jde," hlásila. "Jejich asi šest." Ben a Perg se rychle vyšplhali na místa, ze kterých mohli příchozí vidět. Po cestě, odbočující z hlavní silnice, sem mířila skupinka mužů. Dva v sedle jezdounů, za nimi čtyři pěší. Někteří byli důkladně ozbrojeni.
"Sledovali stopy našeho vozu?"
"Ne, myslím, že ne. Vidíte ten tasený meč jednoho z jezdců? Myslím, že ho sem vede meč."
"Pak je to Zlatonoš!"
"Taky by to mohl být Strážce Cest."
Mnicholet mezitím přestal kroužit a slétl dolů, vstříc blížícímu se průvodu. Přistál na rameni muže, který šel úplně vzadu. Pravděpodobně mu podával zprávu.
Barbora seskočila dolů. "Co budeme dělat? Utéct s vozem nahoru nemůžeme."
Ben si odplivl. "Vůbec se mi nechce jim nechávat vůz se spřežením. Šest není tak moc, ani v případě, že mají nepřátelský úmysly."
A tak všichni tři zůstali tam, kde byli. Kamenné stěny za zády a výška by jim v případném střetnutí zaručovaly jistou výhodu.
Když je uviděl vůdce celé šestky, ten s taseným mečem, zastavil. Byl to malý muž s hustým knírem a s pohyby, které na první pohled svědčily o tom, že je zvyklý velet. Meč, který držel v ruce, byl jedním z Dvanácti, i když symbol na jílci se jim nepodařilo rozeznat.
Druhý jezdec byl vysoký muž s šedým vousem. Určitě čaroděj, na to dám krk, pomyslel si Perg. Za nimi se pěšky táhli další čtyři muži, ale žádný z nich ničím zvláštním nevynikal.
Průvod se zastavil asi dvacet metrů od nich. Ben na ně pro výstrahu zamával Mečem, Perg už měl připravený šíp a Barbora vytáhla svůj prak a nachystala si kulatý kámen. S profesionální zručností držela prak v pohotovosti a pohrávala si s jeho pružnými a pevnými gumami. Ozbrojenci také vytahovali zbraně, ovšem bez velkého nadšení. Ten, o kterém si mysleli, že je čaroděj, se však zamračil a zavrtěl hlavou.
"Mír!" vykřikl mocným hlasem zdvihl otevřenou dlaň k oběma skupinkám.
Ben ale Drakořez neodložil, ani Perg svůj luk. Připravené zbraně jsou totiž tím nejlepším, co může nemágy uchránit před kouzly.
"Ale jistě, taky bych raději mír, kdyby to šlo." Muž s knírem hovořil s mágem, jeho hlas bylo slyšet až nahoru. Když Ben znovu máchl svým Mečem, otočil se k němu a poznamenal: "Ale svůj poklad získám, ať už mírem, nebo válkou. A pokud to není Meč Válečník, s čím tam tak neobratně máváte, mladý muži, tak vám ho klidně vezmu, kdykoliv se mi zlíbí."
Ta slova Perga popíchla.
"Jestli to, co držíte v ruce, je Zlatonoš, tak vám říkám, že patří mně, a že ho hodlám dostat zpátky. A jestli je to Městská Hlídka, platí to samé. Oba jsou totiž mým dědictvím."
Jezdec přitáhl uzdu svému neklidnému jezdounovi. "U Hádesa! Máme tady majitele hned dvou Mečů najednou, který u sebe naneštěstí zrovna nemá ani jeden! Vzhledem k tomu, že jste s naukou o Mečích zřejmě dobře obeznámen, sděluji vám, že držím v ruce Strážce Cest. Dovedl mě do těchto míst a musím zjistit, proč." Odmlčel se, aby zkrotil bujného jezdouna. Potom dodal: "Jsem baron Doon a po mé pravici sedí čaroděj Indosuaros. A kdo jste vy?"
"Jmenuji se Perg," dotkl se pravou rukou hrudi Perg. "Tohle jsou Ben a Barbora," ukázal na své přátele.
"Tedy pokud jde o jména, jste značně úsporní. A úplně bez předsudků v oblasti titulů. Ale proč ne?"
Muž s knírkem koutkem oka zahlédl, jak se k němu čaroděj snaží přiblížit, aby se s ním mohl tiše domluvit. Jeho světlý tahoun vzpurně vyhazoval. Chvilku si šeptali. Potom ten, který si říkal baron Doon, zvedl hlavu.
"Takže Meč, který máte vy je Drakořez, tedy právě ten, který potřebuji, abych zlomil druhou pečeť." Mluvil jako člověk, který nahlas přemítá o svých soukromých plánech.
Po chvíli napjatého ticha Ben klidně poznamenal: "Ano, znám píseň o dračí pečeti. Je to stará píseň o pokladu - a pečetí je v ní vyjmenováno sedm."
Baron - a Perg začínal věřit, že by baronem opravdu mohl být, protože pýchy měl tolik, jako by byl samotným králem - si teď pečlivě prohlížel tváře všech tří přátel.
"Je dost možné, že bych pro svůj podnik mohl někoho z vás potřebovat. Stejně jako Meč. Měli bychom si promluvit."
"Pro jaký podnik byste nás mohl potřebovat? A jaká by byla odměna?" ozvala se Barbora hlasem stejně neohroženým, jako byl jeho.
Baron její odvahu ocenil souhlasným pohledem a vysvětloval: "Hodlám získat Benambrovo Zlato. Říkal jste, že tu starou píseň znáte. Pak byste ale mohl vědět, že to je víc než jen píseň, a mnohem víc než jen příběh. Je to skutečnost. A s těmi, které si vyberu jako pomocníky, se o něj štědře rozdělím."
Ticho, které následovalo, bylo rušeno větrem, který se prodíral stěnami kaňonu a skučel mezi pobořenými zdmi chrámu. S větrem sem přiletěly i slabé hlasy poutníků, kteří v dálce prozpěvovali oslavné písně na Ardneha.
Perg s Benem se na sebe podívali. "Možná bychom byli ochotni jít s vámi," křikl Perg na Doona. "Ale nejdřív byste nám o tom musel říct něco víc."
"Ať už ale půjdeme, nebo ne," přidal se Ben, "tohle je můj Meč a zůstane u mě."
"Hodlám se teď se Strážcem Cest poradit," řekl baron, "koho z vás mám najmout. Omluvte mě tedy, že k vám jdu s taseným Mečem."
"Pokud nás omluvíte vy, že si své zbraně necháme přichystané," ozvala se Barbora.
Doon se pomalu přibližoval, zbytek jeho skupiny zůstal stát na místě. Zastavil se asi tři nebo čtyři metry od nich a špičkou Meče postupně zamířil na Perga, Bena i Barboru. Perg viděl, že se špice rozhýbala, když ji nasměroval na něj a na Bena. Když ale ukázal na Barboru, zůstala čepel v klidu.

"Ta vaše děvenka s námi nepůjde," obrátil se Doon na oba muže. Zaručíte se svým životem za její mlčenlivost?"
"Mluvte laskavě o dámě s úctou," ozval se Ben dotčeně, "nebo budete mít brzy Drakořez někde, kde ho mít nechcete."
Doon pozvedl jedno obočí. "Jistě mi odpustíte, ctěná dámo. Měl jsem na mysli pouze to, že vás k účasti na tomto podniku odmítám přizvat. A velice důrazně vám radím, abyste o něm nikomu nic nevykládala."
Nebojácně se na něj podívala. "To je v pořádku, že mě odmítáte přizvat, protože já bych stejně odmítla jít. A jestliže půjdou moji přátelé, pak je můj jazyk do nebezpečí neuvrhne."
Hlas se jí trochu zklidnil. "Je vidět, že mě neznáte, protože jinak byste si ušetřil starosti."
Doon svůj Meč zastrčil zpátky do odřené pochvy. Najednou vzpadal menší, přestože byl stále ještě plný vitality a okázalosti. Tiše si všechny tři přátele přeměřoval. Zřejmě byl s tím, co viděl, spokojený, protože se mu ve tváři objevil úsměv. A byl to lepší úsměv, než jaký by od něj kdokoliv z nich vůbec očekával.
"Jestli si teď potřebujete říct něco na rozloučenou," pravil posléze, "tak máte možnost. Moji lidé a já na vás dva budeme čekat kousek níž." S tím se obrátil a pomalu sjížděl dolů. Jeho průvod ho se spuštěnými zbraněmi následoval.
Tři přátelé se po sobě podívali.
Ben se zhluboka nadechl a obrátil se k Pergovi. "Tak to vypadá, že asi půjdeme."
"Benambrovo Zlato," potřásl Perg udiveně hlavou.
"A Meče," doplnil Ben. "Pro pana Ondřeje."
"Říkal jsi, že je tam jen jeden."
"Možná víc než jeden."
"Budu tedy muset jít," rozhodl Perg. "Budu to muset risknout."
"A já vím, že ty půjdeš taky," řekla Barbora Benovi.
Perg k ní přistoupil a vtiskl jí do dlaně svou zlatou minci.
"Co říkáš tomu, že tě tady opustíme?" zeptal se. "Nevidím ale žádnou jinou možnost."
"Ani já ne." Pokud se v Barboře ozývaly nějaké silné city, pak je dokázala velice dobře zamaskovat.
"Blíží se sem skupina poutníků a řekla bych, že budou docela rádi, když se k nim alespoň na kus cesty přidá někdo s vozem."
Potěžkala minci a skryla ji hluboko v kapse. "Budu ji pro tebe opatrovat. U tebe je větší pravděpodobnost, že ji ztratíš - vzhledem k tomu, do čeho jdeš."
"Víš dobře, že ji můžeš utratit, jestli to bude zapotřebí. Krámek ve městě s hradbama si za ni sice nepořídíš, ale - až se Ben vrátí, tak možná ano." Perg se odmlčel. "Vrátíš se zpátky do tábora?"
"Když jsem odcházela, tak jsem si myslela, ze ne. Ale teď - co mi jiného zbývá? Nejdřív se ale za vámi budu chvíli dívat, abych viděla, jestli se vás ten gang pokusí zavraždit hned, nebo ne."
"Budem volat o pomoc," smál se Ben. Vzal ji do náruče a vtiskl jí na rty drsný polibek.
"Najdu tě teda v táboře, až se vrátím jako boháč. A ještě něco. Řekni tomu silákovi, jestli tam ještě bude, že…"
"Toho zvládnu. Zatím jsem ho zvládla vždycky."
Perg už nic víc neslyšel, protože poodstoupil, aby se mohli loučit o samotě. Když se za chviličku ohlédl, viděl, jak Ben vyzdvihuje Barboru na vůz. Naposledy Pergovi zamávala a rozjela se dolů.
Ve voze musela být ještě stará pochva, protože Ben do ní teď Drakořez ukládal a upevňoval si ho kolem pasu.
"Tak vzhůru za pokladem, kamaráde." Dali se cestou dolů. Zahlédli ještě Barboru, projíždějící místem, kde na ně čekal Doon a jeho lidé. Zastavila kousek od nich, a tak, jak jim to předtím slíbila, je doprovázela pohledem, než se jí ztratili z očí.

Kapitola 6

Doon se s oběma muži krátce přivítal a společně se vydali k hlavní cestě. Nově příchozí se seznámili s ostatními a brzy si živě povídali. Když se dostali k místu, kde se boční kaňon setkával s cestou, vedoucí přes průsmyk, Doon znovu vytáhl svůj Meč a poradil se s ním. Barbořin vůz už vidět nebylo, jen občas k nim dolétl slabý zpěv poutníků k nimž se připojila.
Doonův Meč ukázal směrem na sever, odkud Ben, Barbora a Perg právě přišli. Baron teď jezdouna vedl. Určil, kudy půjdou a pokynul Pergovi a Benovi, aby se k němu připojili.
Doon se jich začal obezřetně vyptávat na jejich minulost. Když slyšel, že mají jisté zkušenosti s lovem draků, vypadal potěšeně… Jejich tvrzení bylo přijato tím ochotněji, pomyslel si Perg, že ho přednesli velmi skromně.
"A co vy, pane?" ozval se Perg.
"Co je se mnou?"
"Jak jste přišel k tomu, že vedete takovouhle expedici?" zeptal se Perg bez okolků. "Podle mého mínění je k něčemu takovému potřeba mít opravdu neobyčejné schopnosti."
Doon nevypadal, že by mu takové vyptávání nějak vadilo. Blahosklonně se usmál. "To je pravda," souhlasil. "A moje schopnosti už byly nejednou vyzkoušeny v praxi. Ale v podstatě je to záležitost vůle."
"Jak to?" vyptával se Ben.
Doon se opět usmál. "Máte před sebou člověka, vážení pánové," začal, "který téměř úplně postrádá to, čemu svět říká bohatství. Síly, které řídí vesmír, se prostě z jakéhosi mně neznámého důvodu rozhodly, že mým údělem má být chudoba. Zatímco já sám jsem za sebe učinil jiné rozhodnutí. Budu bohatý," pronesl s grandiózní upřímností.
"Jsem ohromen," pravil Perg. "Zcela právem, mladý muži. Jestliže jsem ochoten dát se do boje s bohy, démony a s jinými netušenými silami, pomyslete jen, jak malá je pravděpodobnost, že bych se nechal odradit pouhými lidskými překážkami."

"Bohové vám ale musí být nějak nakloněni," prohodil Ben. "Jinak byste neměl ten Meč."
"Ti se přece nikdy nedokážou na ničem shodnout, ne snad? Řekněte mi…"
"Prosím."
"Jak to, že jste mi oba tak ochotně uvěřili, když jsem se zmínil o Benambrově Zlatě? Většina lidí by byla mnohem skeptičtější."
"Kdysi jsem byl ministrelem," odpověděl mu Ben. "Tu starou píseň znám."
"Za tím je něco víc."
"Ano." Upřeně se na Doona zadíval. "Před několika měsíci jsem jednu jeho část pomáhal ukrývat. Byl jsem u toho a držel ho v rukách."
"A tak. A co přesně jste viděl?" Baron otázku položil klidným, nezúčastněným hlasem.
"Přece zlato Modrého Chrámu. Náklad, který vezlo šest tahounů. Bylo dobře zabalené, ale o tom, co je uvnitř, nebylo pochyb."
"Říkáte, že jste pomáhal s jeho vykládáním a ukrytím."
"Ukládali jsme ho do jeskyně a vím, kde ta jeskyně je."
"Slyšel jsem," pravil Doon, "že všechny muže, kteří tuhle práci dělají, vždycky okamžitě zabijí.
"Bylo nás u toho šest a myslím, že pět z nich zabito bylo. Nečekal jsem, abych si to ověřil."
"A tak."
Čaroděj jel těsně za nimi a nepochybně jejich rozhovor poslouchal. Zbývající čtyři muži se také drželi blízko a hltali každé slovo.
"Strážce Cest mě k tomu místu bezpochyby dovede," řekl Doon. "Ale bylo by dobré, kdybych se o něm od vás něco dozvěděl předem, abychom si naše plány mohli pečlivěji připravit."
Ben zamžoural do slunce a rychle se zorientoval. "V téhle chvíli vám můžu říct asi tolik, že vás váš Meč zhruba v tom směru vede."
"Aha. Jenže on mě během posledního měsíce vodil pořád sem tam. Když jsem si to poprvé uvědomil, bylo mi to divné. Jenže pak jsem jeho důvody pochopil. Začínal jsem totiž úplně sám a potřeboval jsem shromáždit potřebné nástroje a pomocníky. Dovedl mě k nejrůznějším lidem a k různým jiným nezbytnostem. Na mně pak bylo, abych je pro svou věc nějakým způsobem získal."
"Á tak."
"A kdy tedy bude vaše výprava kompletní a připravená jít k cíli?" ptal se Perg.
"Možná už tomu tak je. Váš přítel říká, že v tuto chvíli už směřujeme tam, kde je zlato ukryté."
"Je ještě několik věcí," vložil se čaroděj, "které bych si přál, abychom měli, než k úkrytu dojdeme a než se do něj pokusíme vloupat."
Perg se k němu obrátil. "A to jakých?"
"Vy - nebo váš přítel - jste tam nahoře mluvili o pečetích. Opravdu víte, o jakých šest pečetí se jedná?"
"Ta píseň zpívá o sedmi, viď, Bene? Nejspíš to jsou různé formy zabezpečení toho pokladu."
Doon se rozhlížel kolem sebe a vypadalo to, že uvažuje o počtu mužů a zvířat, které tvořili jeho doprovod. Mumlal si pro sebe: "Ještě pár navíc a budu je muset rozdělit do čet a sestavit rozpis služeb… no, větší počet má své výhody i nevýhody. Čím víc nás bude, tím víc pokladu budeme schopni odnést. Když budu vědět, kde to je, můžu si to lip naplánovat. Bohové vědí, že tam toho bude dost pro nás pro všechny. Nebudeme se muset o nic handrkovat."
"To nebudeme," souhlasil Ben. Perg zabručel něco podobného a podíval se na vysokého, prošedivělého muže, který jel za ním.
"Pane čaroději, co jsou ty ostatní věci, které byste si přál, abychom měli?"
"Znáte tu píseň?" zeptal se čaroděj.
Jako odpověď Ben slabě zanotoval:

Benambrovo Zlato Má sedm pečetí…

Tady skončil. Doon se zasmál. "Já vím, jak to pokračuje, a nevyděsím se, když ji zazpíváte celou."
Mluvil však dál, aniž by mu k tomu dal příležitost. "Indosuaros a já jsme dali dohromady naše vědomosti a došli jsme k tomu, že je pečetí pouze šest. Číslo sedm bude zřejmě jen básnickou licencí."
Ohlédl se dozadu na čaroděje. Indosuaros souhlasně přikývl. "Ta píseň žádných sedm samostatných překážek nejmenuje."
"To je pravda," přikývl Ben.
"Tak dobře," ozval se Perg. "Co tedy představuje těch šest?"
"První," začal Doon, "je místo, kde je zlato ukryté. Je dost nemožné ho ukrást, když člověk neví, kde ho hledat. Místo bylo dlouhou dobu drženo v tajnosti - s obrovským úspěchem. Ale protože váš přítel tvrdí, že ví, kde skrýš je, a protože máme Strážce Cest, neměl by to pro nás být velký problém."
Pokud měl ohledně Benova tvrzení nějaké pochybnosti, nahlas je nevyslovil.
"Druhá překážka," pokračoval, "je zřejmě nějaký plot nebo stráž, nebo obojí, kterými je celá ta oblast chráněná."
"Ten plot," podotkl Indosuaros, "je vytvořen z dračích zubů."
"Batole," objasňoval Doon. "Předpokládám, můj velký příteli, že jste ho viděl osobně?"
Ben pouze přikývl. "Myslím, že se přes něj s pomocí Drakořezu dostaneme. I když lehké to asi nebude."
"Máme v zásobě ještě pár triků, které se dají v případě nouze použít," ujistil ho Doon.
"Další pečetí," pokračoval Ben, "bude asi něco, co jsem viděl uvnitř jeskyně. Na okamžik jsem v té tmě zahlédl

obrovské bílé ruce. Přebíraly od nás pytle se zlatem, které jsme skládali do otvoru v zemi. Vypadaly - jako ruce mrtvoly, ale zároveň byly velmi silné a pohyblivé. V té písni se o ničem takovém nemluví, ale…"
Čaroděj, jehož vysoká postava se kymácela v rytmu chůze jeho tahouna, nesouhlasil.
"Ne, myslím, že to bude trochu jinak. Tahle obrovská bílá stvoření nejsou nic jiného než pracovníci a úředníci. Velitelé Modrého Chrámu jim důvěřují, protože se nikdy nedostanou na denní světlo, jejich jediný kontakt se světem nahoře zprostředkovávají samotní chrámoví kněží."
"Jsou obrovští a velmi silní," opakoval pochybovačně Ben. "Jak se jim říká?"
"Mám o nich vědomosti z jiných zdrojů." Čaroděj se ohlédl přes rameno, jako by ho někdo nebo něco mohlo sledovat. "Můžeme jim říkat třeba Běloruci," uzavřel.
Ben si stál tvrdošíjně na svém. "Ať už se jmenují jak chtějí, ruce mají obrovské."
"Vaše taky nejsou nejmenší," podotkl Doon. "A moje ruce jsou navíc ještě dobře vyzbrojené, stejně jako ruce vašeho přítele. A máme statné společníky."
"Chci si jen pořádně ujasnit, co na nás čeká."
"Obdivuhodný plán. Ne, třetí pečetí je něco jiného. Průzkumníci tady mého vzdělaného přítele," pokývl směrem k mágovi, "potvrzují některé mé soukromé výzkumy. Třetí pečetí je vlastně podzemní bludiště. Dá se očekávat, že to nebude zrovna snadná a bezpečná záležitost. Ale mám s sebou dlouhý klíč, kterým ho otevřu." A znovu pohladil jílec svého Meče.
Chvíli postupovali tiše. V dálce pod nimi, na úpatí průsmyku, se na všechny strany táhly nížiny a zelenaly se přicházejícím jarem. Na obzoru se rýsoval další pás hor, modravých a sotva viditelných.
"A čtvrtá pečeť?" nevzdával se Perg.
"Zase jakýsi druh bludiště," pravil Indosuaros. "Ale tentokrát z čisté magie. Po více než jedno století jsem se připravoval k tomu, abych do něj dokázal proniknout. A můžete si být jist, že s sebou příslušný klíč mám také."
"A jaká je potom ta pátá?" zeptal se Ben.
"Benambrovo zlato," odpověděl mág, "je hlídáno podzemním vojskem. Jsou to lidští vojáci a přece nejsou tak docela lidmi jako vy a já."
"Co to znamená?"
"To se zanedlouho dozvíme zcela přesně. Ale věřím tomu, že se nám podaří projít."
"Kdo je to vlastně Benambra?" ptal se Perg.
Na tuhle otázku mu mohl přesně odpovědět Ben, který v oblasti dějin této instituce prodělal nejedno školení. "Byl to první Velekněz Modrého Chrámu. Stále ještě slouží všem uctívačům bohatství jako inspirace."
Doon se obrátil k mohutnému muži vedle sebe a důkladně si ho prohlížel. Bezpochyby si přitom opravoval mínění, které si o něm udělal na první pohled.
"Takže," pokračoval Perg, "zkusme si teď náš přehled nějak dokončit." Napadlo ho, že i on sám si opravil postoj, s jakým tenhle rozhovor začal. Na začátku se pouze snažil vyzvědět, jaké má Doon plány. Teď se ale ocitl v situaci, kdy se na jejich vytváření sám podílel.
"Ať už jsou strážci páté pečetě cokoliv či kdokoliv, je zřejmé, že nám stojí v cestě. Máme prostředky k tomu, abychom se přes ně dostali?"
"Až přijde čas, Strážce Cest mi je ukáže," odpověděl Doon příkře. "Samozřejmě, že se to celé neobejde bez rizika. Ale pro co jiného už by se vyplatilo riskovat, když ne pro tohle?"
"Takže se dostáváme k šesté pečeti," pokračoval Ben. "Říkal jste, že jich je šest."
"Šestou a poslední pečetí," ujal se odpovědi Indosuaros, "je zřejmě nějaký druh démona. S tím si nemusíte dělat velké starosti, mladý muži. Stačí, když dobře sehrajete svou úlohu u těch předchozích. S démony jsem už měl co do činění, asi jako vy a váš přítel s Batolaty."
Bena to však příliš neuspokojilo. "Nepředpokládám, že byste měl ve svých rukách život právě tohoto démona, nemám pravdu? Znáte magické formule, které ho ovládnou?"
Mezi posluchači kolem proběhla vlna ustrašeného šepotu. Vypadalo to, že čaroděj má co dělat, aby udržel na uzdě výbuch hněvu. "Jeho život v mých rukách není, samozřejmě. Jeho jméno mi ale známo je, i když o něm teď mluvit nehodlám. Už jsem řekl, že jsou věci, o kterých bych si přál, abychom je měli. Ale to, co máme, je dostačující. Jinak bych tady teď nebyl."
"Strážce Cest nás každopádně dovede ke všemu, co bude pro naši cestu opravdu nezbytné," uzavřel Doon s pevným přesvědčením.
Ať už je tedy vedl kamkoliv, byli na cestě čtyři dny a procházeli samými neznámými kraji. Ben je všechny varoval, nejdřív potají Perga, pak i ostatní, že je Strážce Cest poslední dobou odvádí stále dál a dál od místa, kde se zlato opravdu nachází. Doon se s ním nepřel a stále chladnokrevně opakoval, že možná potřebují získat ještě něco jiného. Také Bena nijak nenutil k tomu, aby mu polohu pokladu prozradil.
Ben už ji zatím tajně vyzradil Pergovi. Oba se často scházeli a v soukromí, daleko od ostatních, a pokoušeli se vlastní situaci nějak zhodnotit. Jednoho pozdního odpoledne si sedli na svah kopce, porostlý vysokými rozkvetlými keři, které k sobě vábily obrovské množství včel.
"Teď jde jen o jedno," začal Perg. "Jak dlouho můžeme Doonovi důvěřovat?"
"Tak dlouho, dokud nás bude potřebovat. Což znamená alespoň do té doby, než se dostaneme přes draka."
"Je ovšem jasné, že bude potřebovat všechnu dostupnou pomoc i na další pečetě…"
"A potom, jestli se prodereme až k cíli, budeme mít v rukou víc zlata, než kolik by mohlo odnést osmdesát lidí, nejenom osm. Nevidím žádný důvod, proč bychom se o něj měli prát."
Perg se na chvilku zasnil. Kdyby tak panu Ondřejovi mohl přinést třeba dva Meče, nebo dokonce tři…

"Myslíš, že Modrý Chrám tu oblast nesleduje? Tomu se mi snad ani nechce věřit."
"Jestli ji sledují, tak to zjistíme v okamžiku, kdy se dostaneme do její blízkosti. Potom… vlastně nevím. Ale pochybuji, že by ji nějak zvlášť hlídali. Zřejmě si myslí, že jsem mrtvý. A i kdyby si tím nebyli jisti, těžko by je napadlo, že bych se mohl tak brzy vrátit, a navíc s tak dobře organizovanou výpravou, jako je tahle."
"Asi máš pravdu. Víš, Bene, ten Doon…"
"Copak?"
"Indosuaros by se k němu nepřidával, kdyby Doon nevěděl, co dělá, viď? Mám takový pocit, že čaroděj rozhodně ví, co on sám dělá."
"Taky si to myslím." Ben roztáhl paže a uložil se do měkké trávy. "Doufám, že se Barbora dostala do tábora v pořádku."
"Můžeme požádat mága, jestli by nevyslal některou ze svých sil, aby to zjistila."
Ben zavrtěl hlavou. "Nechci k ní přitahovat jeho pozornost."
"Jasně. Ale zajímalo by mě, proč vlastně Modrý Chrám tolik nenávidí?"
"A proč ne?" Ben se opřel o loket a podíval se na něj. "Jestli někdy potkám někoho, kdo je nebude nenávidět, bude mi to divný a zeptám se ho proč."
Malý, tmavý stín, který se k nim mezi keři rychle přibližoval, jejich hovor přerušil. Mnicholet je nepřiletěl špehovat, ale byl k nim vyslán, aby je přivedl zpátky. Usadil se na blízké větvičce a naléhavě pohvizdoval. Pak se vznesl do vzduchu a těsně nad korunami keřů se vracel zpátky ve směru, odkud přiletěl.
Ben s Pergem se beze slova zvedli a uchopili do rukou své zbraně. Tak tiše, jak to jen šlo, se plížili za malým poslíčkem. Doon s ostatními stáli na okraji svahu a mezi větvemi keřů sledovali silnici, která vedla asi sto metrů pod nimi. Baron ukázal před sebe "Podívejte."
Po silnici procházel průvod otroků. Sestával z malých skupinek lidí, přikovaných k sobě řetězy. Muži, ženy a děti zvlášť. Hlídali a poháněli je jezdci s oštěpy, v barvách rudé a černé, které patřily Rudému Chrámu. V průvodu bylo i několik nosítek s raněnými, z nichž některá nesli otroci, jiná zvířata.
Perg slyšel, jak baron zalapal po dechu. Otočil se. Strážce Cest v Doonových rukách ukazoval přímo na průvod otroků pod nimi. Špice jeho čepele prudce vibrovala.
Náhle se mnicholet zvedl a divoce zatřepotal křídly nad jejich hlavami. Pak se znovu ukryl k pánovi na rameno, právě ve chvíli, kdy se o kus výš nad nimi začaly ozývat nové zvuky.
Muži si přichystali zbraně, ale víc pro svou obranu udělat nestačili. V tom okamžiku se na ně totiž zpoza keřů s křikem vyřítila jezdecká hlídka Rudého Chrámu a s tasenými šavlemi a s rudě lemovanými plášti, vlajícími ve větru, na malou skupinku zaútočila.
Kapitola 7

Útok byl naplánován velmi neobratně. Mezi hustými křovinami se nadalo zabránit tomu, aby nebyl jednak hlučný, jednak pomalý. Skupinka mužů, která byla jeho cílem, tím získala spoustu času a prostor, kam mohla ustoupit. Dlouhé šavle jezdecké hlídky však byly strašlivými zbraněmi.
Perg viděl, jak Pu Chou klesá k zemi mezi záplavu bílých a růžových květů téměř v tom okamžiku, kdy se nepřátelé objevili. Také Golok byl sražen na zem, nebo se na ni sám vrhl. Dart se s kvílením vznesl do vzduchu a držel se nad hlavou svého pána. Indosuaros a Mitspieler se krčili pod sprškou květů, kde za daných podmínek zřejmě dělali se svou magií opravdu maximum. Ben i Perg se ukryli zajeden z keřů. Ben pak vyskočil až ve chvíli, kdy měl příležitost úspěšně použít Drakořez na projíždějícího nepřítele. Doon i Hubert použili stejnou taktiku, oba s dobrým výsledkem.
Perg si v ústraní nachystal do svého luku šíp. Když vystoupil z úkrytu, podařilo se mu dostat na mušku přímo důstojníka, který útok vedl. Byl to zarudlý muž se skelným zrakem a sveřepým pohledem. Právě se snažil se svým jezdounem manévrovat mezi hustými keři, pravděpodobně s úmyslem vést nový útok. Už se mu to nepodařilo, protože ho Pergův šíp zasáhl přímo do středu hrdla.
Ostatní vojáci kroužili kolem dokola a zmateně se prodírali mezi keři. Perg viděl, jak byl jeden z nich stržen ze sedla vyčnívajícími větvemi; okamžik nato s ním Hubertova válečná sekyra skoncovala úplně.
Hodně jezdounů bylo bez jezdců. V záchvatu paniky se vrhali na všechny strany, prorážejíce husté větve porostu. Záplava květů houstla.
Doon byl už zase v sedle a právě se mu podařilo od sebe odrazit nepřítelovu šavli a zasadit útočníkovi smrtelnou ránu. Drakořez se znovu a znovu zabodával do útočníků. Červenočerné kápě se válely všude po zemi, mezi květy a loužemi krve. Hubertův luk drnčel. Poslední žijící člen hlídky schoval šavli a otočil svého jezdouna k útěku. V tom okamžiku ho zasáhl Pergův druhý šíp. Jezdec vykřikl a padl k zemi.
Bitva skončila ještě rychleji, než začala. Perg se otočil a hledal Bena. Stál o kus dál a nevypadal, že by utržil nějaké zranění. Pozdravil Perga zakrváceným Drakořezem. Najednou se rozhostilo téměř naprosté ticho.
Perg slyšel, jak mu ve spáncích tepe krev, dech měl přerývavý. Vedle něj se ozývalo chroptění a zmítání raněného jezdouna. Doon, kterého tyto zvuky rušily v naslouchání, přišlápl jednou nohou zvířeti krk a podřízl mu hrdlo.
Ještě předtím se Golok vyškrábal na všechny čtyři a plazil se směrem ke zvířeti, aby mu nějak pomohl. S hrůzou v očích a s nechápavým výrazem se podíval na Doona.
Jeho vůdce si ho však nevšímal. Pozorně naslouchal, pak se začal trochu uvolňovat. Žádné zvuky blížících se nepřátel se neozývaly. Nevypadalo to, že by se někomu z hlídky podařilo uprchnout, aby vzbouřil jednotky, pochodující dole pod nimi.
Indosuaros a Mitspieler zase stáli na nohou a s rozpaženýma rukama zpívali zaříkadla.
Rychlý pohled na Pu Choua stačil, aby viděli, že mu už není pomoci. Těžká šavle ho zasáhla přímo doprostřed čela. Ze

všech padlých dýchal pouze nepřátelský velitel, jemuž z hrdla stále ještě vyčníval Pergův šíp. Byl to dobrý šíp, pomyslel si nezúčastněně Perg. Jestli není prasklý, pokusím se ho nějak vytáhnout.
Důstojníkovy rty se pohybovaly. Doon se k němu naklonil a pokoušel se jeho slova zachytit. Hned ale znechuceně odfrkl a s opovržlivým výrazem se narovnal.
"Zpitý do němoty," zamumlal znechuceně. "Táhne to z něj na sto honů." Pohledem přejel po troskách toho, co bývala velitelova družina.
"Ostatní na tom zřejmě nebyli o nic lépe. Typický Rudý Chrám."
Hubert přerušil prohledávání Pu Chouových kapes. "Většinou se do boje tolik nehrnou."
"Většinou," pokývl hlavou Doon a sehnul se, aby ze svého Meče setřel krev. Padlý důstojník se nad zneužitím svého pláště už nemohl pohoršit, protože v té chvíli dodýchal úplně.
Ten Směrohled, pomyslel si Perg, přitahuje rizika. Přímo před ním se k zemi snášel další okvětní plátek a přistál těsně vedle obličeje dalšího z mrtvých mužů.
Směrohled, opět zářící v celém svém lesku, znovu ukazoval na procházející průvod.
"Nedá se nic dělat," pravil Doon věcně, "musíme je přepadnout." Rychle se vyšplhal na nejbližší strom a pokoušel se přehlédnout dolní část svahu a silnici.
"Pod námi je to samá strž. Odsud bychom na ně stejně nemohli zaútočit. To si v hlavách moc dobře nesrovnali. Takže teď, Goloku, vypusť svého mníška, ať nám o té karavaně donese nějaké zprávy. Já z ní moc nevidím. A vy, Indosuarosi, když už jsou zbraně schované, zkuste uklidnit ty jezdouny, abychom je mohli použít. Budeme jich potřebovat šest - ne, Pu Chou je mrtvý, takže stačí pět."
Čaroděj s pomocníkem začali provádět jemná, uklidňující kouzla, kterými vystrašená, poraněná zvířata přivolali. Když se některý z jezdounů přiblížil ke Golokovi, položil na něj ruku, uklidňoval ho a tišil jeho zranění. Doon to sledoval krajně netrpělivě. Zatím vydával rozkazy alespoň ostatním členům výpravy.
"Převlékneme se do uniforem Rudého Chrámu - alespoň do některých částí. Nevadí, když budeme vypadat špinavě a nepořádně. To k Rudému Chrámu odjakživa patřilo. Když budeme vypadat jako naprostí trhani, tak nás budou považovat za svoje žoldáky. Možná i za normální členy vojska. Chci se ke karavaně dostat pokud možno bez dalšího boje."
Golok a Mitspieler museli ošetřit řadu raněných zvířat, než se jim podařilo vybrat pět jezdounů schopných cesty. Ostatní si mezitím vyměnili některé části svých oděvů za uniformy mrtvých nepřátel, tu a tam si přibrali i nějakou zbraň. Krátce poté se celá jejich skupinka, která teď opravdu dost připomínala žoldnéřský sbor Rudého Chrámu, vydala na cestu dolů.
Karavana před nimi žádný zvláštní náskok neměla, ani se nepohybovala příliš rychle. Ale Doonovi muži museli nejprve zvládnout své nové jezdouny, cesta po svahu dolů byla také dost obtížná. Když se konečně dostali na silnici, karavanu už nikde neviděli. Dart ale vyzvěděl, že je stále ještě na stejné silnici a že se nepohybuje o nic rychleji než předtím.
Přesto se jim nepodařilo přiblížit se k ní před setměním. Pokud by Doon hodlal karavanu napadnout na opuštěném místě, pak tuto šanci definitivně ztratil. Průvod teď procházel přes dost rušné křižovatky. A o kus dál, jen o několik stovek metrů před čelem karavany už byla obrovská vrata jednoho z velkých komplexů Rudého Chrámu.
Doon pohybem ruky nařídil zpomalit postup, aby si komplex mohli lépe prohlédnout. Už na první pohled bylo zřejmé, že není zrovna nejmenší. Zdi, které ho obklopovaly, nebyly sice vyšší než dospělý muž, ale byly ukončeny bodci, které by jejich překonání značně ztěžovaly. Uvnitř stálo několik rozlehlých, ale nízkých budov. Jak budovy, tak zdi byly postaveny z pálených cihel. Červená a černá barva převládaly na každém kroku.
Hlavní brána zůstala otevřená i poté, co tudy karavana prošla. Kolem vchodu byly rozestavěny pochodně, které se s padajícím soumrakem začaly rozsvěcovat. Vypadalo to, že řady lidí, směřující dovnitř i ven jsou značné, což se u Rudého Chrámu, stojícího v blízkosti dvou rušných silnic, dalo předpokládat.
"Spousta zákazníků," poznamenal Golok. Své rozhořčení už překonal.
"Musí tu být poblíž nějaké dost rušné město, možná i dvě. Třeba i velký hrad."
"Jo," uchichtl se Hubert. "Tady se kšefty hejbají."
"Myslím," pravil Doon, "že se nám podaří klidně projet dovnitř."
"A jestli nás zastaví?" zeptal se Indosuaros. Měl na hlavě černočervenou čepičku vlastní výroby, se kterou by se mohl vydávat za nižšího kouzelníka, pracujícího ve službách Rudého Chrámu.
"Uvidíme," řekl Doon. "Každopádně mě všichni pořád sledujte a buďte připraveni na moje povely. A teď vzhůru dovnitř."
Brána byla střežena pouze jediným vojákem. Seděl s hlavou ke straně, možná v polospánku, možná v drogovém omámení. Skupince, která vypadala jako sbor žoldáků, nevěnoval žádnou zvláštní pozornost.
Komlex byl uvnitř tak velký a rušný, jak jeho vnější vzhled napovídal. Část, kterou projížděli, byla běžně přístupná veřejnosti a dobře osvětlená pochodněmi. Bylo tu dost zábradlí na uvázání zvířat a odstavných ploch, kde si zákazníci mohli nechat své povozy.
Obrovský vstupní dvůr měl na třech stranách domy rozkoše, které tvořily základní součást každého komplexu Rudého Chrámu. Napravo byly Domy Tance a Radosti. Hráčské Domy stály vlevo, přímo uprostřed Jídlo a Pití. Jakmile člověk jednou prošel vstupní bránu, ze všech stran k němu pronikala hudba a pach opojných látek.
Mezi Domy byly průchody, vedoucí k vnitřním částem chrámového komplexu. Perg ještě zahlédl, jak v jednom z průchodů mizí poslední z nosítek, které patřily ke karavaně. Potom se za nimi zavřela vrata. Skupinky otroků už byly patrně nahnány do přístřešků.
Doon na okamžik vytáhl svůj Meč. Zjistil, že ukazuje doprava. Několik kolemjdoucích zákazníků si ho se zájmem

prohlíželo.
Zahnul vpravo a svým mužům naznačil, aby seskočili ze sedla. Jezdouny pak uvázali k jednomu ze zábradlí poblíž Domu Tance. Až dosud jim nikdo z lidí uvnitř chrámového komplexu nevěnoval žádnou zvláštní pozornost.
"Goloku," obrátil se na chlapce baron, "zůstaň tady a hlídej, aby byla zvířata zticha. Počítej s tím, že až se vrátíme, budeme mít pěkně naspěch." Golok přikývl. Mnicholet, přikrytý plachtou, teď seděl za sedlem.
Doon svůj Meč nechal v pochvě, ale odepjal si ho od pasu a nesl ho v ruce. Čas od času se zastavil a s jeho pomocí zkoumal cestu. Připomínal slepce s holí. Vypadá to sice podivně, pomyslel si Perg, ale rozhodně to není tak nápadné, jako kdyby tu baron mával obnaženou metrovou čepelí.
Vstup do Domu Tance byl střežen dvěma muži, kteří vybírali vstupné. Jak Perg předpokládal, nechali červené uniformy projít bez placení. Žoldácká mzda v Rudém Chrámu zřejmě není nejvyšší, ale jsou tu jisté výhody, které tuto skutečnost kompenzují.
Uvnitř Domu Tance duněla hudba a vzduch tu byl horký a těžký. Taneční sál byl velikou místností s nízkým stropem. Kolem dokola seděly polonahé dívky a mladé ženy, dokonce i několik mladíků a chlapců. Byli to Chrámoví otroci, kteří čekali, až si jich všimne některý ze zákazníků. Několik párů tancovalo v rytmu hudby skupiny profesionálních muzikantů.
Doon nejprve udělal pohyb, jako by chtěl taneční sál projít přímo, potom si to ale rozmyslel a vedl své muže poblíž stěn. Na opačném konci sálu Perg viděl čtyři tradiční sochy Rudého Chrámu: Afrodita, Bakchus, Dionýsos a Eros. Z místa, kde teď stáli, vedlo vzhůru široké schodiště, které nejspíš tento Dům v horním patře spojovalo s vedlejším Domem Radosti. Právě po něm vystupoval smějící se zmalovaný mladík, podepíraný z každé strany jedním zákazníkem - mužem a ženou.
Na druhé straně tanečního parketu se ze zadních prostor domu vynořili čtyři muži. Měli na sobě modrozlatou uniformu, a přestože tanečníky se zájmem sledovali, Perg usoudil, že tu jsou spíš pracovně. Nebylo žádným tajemstvím, že se mezi Modrým a Rudým Chrámem udržují čilé styky, a to hlavně na vyšších organizačních úrovních.
V nejvzdálenějším rohu tanečního sálu vedlo dolů široké otevřené schodiště. Vydali se po něm, následujíce Doona, který se řídil diskrétním vedením svého Meče. Perg si začínal uvědomovat, že značná část prostor Rudého Chrámu bude asi pod zemí.
Dole hráli jiní hudebníci, tentokrát skrytí, a zvuky, které se těmito prostorami linuly, měly v sobě mučivou stísněnost. Také vzduch tu byl mnohem těžší, plný kouře pochodní, vonných tyčinek a omamných látek.
Doon a jeho společníci tiše procházeli prázdnou chodbou. Najednou si Perg uvědomil, že ví, kam je Meč vede. Byla to běžná součást Rudého Chrámu, o které sice slyšel, ale nikdy ji při svých několika návštěvách v jiných pobočkách Chrámu neviděl.
Chodba se rozdvojovala. Meč je však vedl bez zaváhání.
"Vede nás snad do červí jámy?" mručel si potichu Hubert. "Co nebo kdo zrovna tam může být, že ho tak nutně potřebujeme?"
Na to mu nikdo nedokázal odpovědět. Meč jim to ale brzy objasní.
Strážce Cest je stále ještě vedl prostorami běžně přístupnými veřejnosti, a proto se jim nikdo nepokoušel v postupu zabránit. Dveřmi s dlouhými těžkými závěsy prošli do nízké místnosti, která byla o mnoho temnější než sál nahoře, a také daleko hůř páchla.
Hořelo tu jen několik svíček a místnost na první pohled vypadala jako kasárenská ložnice. Nebo snad pokoj ve věžeňské nemocnici - tedy pokud je taková kombinace vůbec myslitelná. Místnost byla příliš dlouhá na to, aby se jí dalo říkat pokoj, a na pouhou chodbu byla zase příliš široká. Po obou stranách ji lemovaly řady lůžek, asi z poloviny obsazených.
V šeru se pohybovalo několik ohnutých postav obsluhujícího personálu, jak mužů, tak žen. Když jedna z nich prošla kolem svíčky, Perg viděl, že má v ruce malý kulatý tácek s hlínou a nástroje, které vypadaly jako pinzeta a kartáč.
U vchodových dveří se závěsem bylo světlo o něco lepší než jinde. Někteří zákazníci si spolu ze svých lůžek povídali, a přitom upíjeli z pohárů s vínem. Muži i ženy byli pod pokrývkami většinou nazí, několik jich právě prožívalo stav extáze, vyvolaný červy rozkoše. Vzdychali a sténali, trhavými pohyby se zmítali na lůžku a skopávali na zem přikrývky. Přitom si kartáči drhli kůži, tu pomaleji, tu v horečném chvatu.
Doon je prováděl mezi lůžky a snažil se držet Meč tak, aby nepřekážel. Perg cestou viděl, jak se jeden ze sluhů zastavil u ležícího zákazníka. Z hlíny, kterou měl navršenou na tácku, vytáhl pinzetou světlešedého červa, o němž Perg věděl, že se jeho cena vyvažuje zlatem. Byl to tvor zcela nenápadný, a nebýt jeho zvláštních schopností, nikdo by si ho ani nevšiml.
Klientka, obtloustlá žena s dobře udržovaným tělem, se otočila na břicho a ve světle svíce odhalila široká záda. Sluha jí přiblížil pinzetu k rameni a druhou rukou rychle sáhl po svíčce. Po uvolnění z pinzety červík okamžitě zmizel.
Perg věděl, i když to nemohl vidět, že ho jeho zavrtávací instinkt vedl do kůže, pryč z bolestivého světla. Červí jámy byly vždy v podzemí, pěstovat červy na denním světle se nedalo.
Jeden ze sluhů přistoupil k Doonovi, ale ten jen beze slova zavrtěl hlavou a vedl své muže dál. Sluhu to trochu zmátlo, ale pak se otočil a dál se věnoval svým povinnostem. Jako všichni ostatní, kteří zde pracovali, vypadal hubeně a neduživě.
Procházeli kolem dalšího z klientů, muže, jemuž před chvílí aplikovali jednoho nebo několik červů. Vykřikoval vzrušením a prsty jeho chvějících se rukou horečně škrábaly kůži na levé půlce žeber. Červi putovali nervovou tkání hostitele a výměnou za potravu a úkryt v teplém těle mu poskytovali pocity rozkoše. Někdy rozkoš přešla až do neúnosného svědění, a pak musely nastoupit ruce a kartáče.
Perg dokonce slyšel i o případech, kdy se červů v žalářích Rudého Chrámu používalo jako mučících nástrojů. Obětem

se červi aplikovali a bylo jim zakázáno se podrbat.
Lidé na dalších lehátkách sebou zmítali, škrábali se a vzdychali. Na některých z nich právě pracovali sluhové s kartáči. Jak postupovali dál do zadních částí místnosti, začínal Perg tušit, že klienti jsou zřejmě rozděleni podle stupně závislosti. Začátečníci a příležitostní poživači byli na začátku, uprostřed pak leželi ti, kteří byli tímto zvykem zotročeni. V temných zadních prostorách, kam nyní směřovali, byli ti, kteří - soudě podle jejich vzhledu - svá lůžka už ani neopouštěli. Jejich těla byla vyzáblá a opotřebovaná, plná starých jizev a zaschlé krve. Těmito ubožáky se sluhové příliš nezabývali. Červi se občas - Perg slyšel, že k tomu dochází pravidelně - odvrátí od kůže a vrhnou se na páteř a mozek.
Na konci místnosti byla nenápadná dvířka. To bude asi východ pro zákazníky, kteří buďto už nemůžou platit, nebo chodit, pomyslel si Perg. Meč Doona vedl přímo do nich.
Nebyly zamčené a otevřely se pouhým dotekem. Za nimi se táhla tmavá chodba. Byly tu i boční místnosti, osvětlené matným světlem svíček, v nichž se mezi podnosy s hlínou pohybovali další sluhové. Jeden z nich vystrčil hlavu a podíval se na ně, ale neprotestoval, ani se proti jejich vstupu nijak nebouřil.
Chodba pro sloužící se záhy rozvětvovala. Strážce Cest vybral chodbu vedoucí vlevo, ale ta je brzy dovedla k silné mříži, která další postup znemožňovala. Mříž hlídal voják v rudé helmě. Za ním se táhla řada dveří, které vypadaly jako vchody do samostatných cel.
"Otevři," zavelel Doon a zabušil na mříž.
Ale voják se nedal jen tak zastrašit. "Bez písemnýho rozkazu sem nikdo nevkročí. A co tady vlastně chcete? Vy z polních jednotek si myslíte, že sem prostě můžete kdykoliv vtrhnout a bavit se tu bez jakýchkoliv…"
Strážce Cest, uložený v pochvě, spadl s tlumeným zaduněním na podlahu. V Doonově pravici se místo něj objevila dýka, která se pro práci zblízka hodila daleko lépe. Doonova tenká levice se mezitím protáhla mříží, uchopila předek vojákovy uniformy a trhnutím si ho přitáhla blíž k sobě. V tom okamžiku mu jeho pravá ruka zabodla dýku pod hrudní kost. Voják vypoulil oči, a obrátil je v sloup. Jestli vydal nějaký zvuk, pak byl příliš slabý na to, aby ho mezi všepronikající hudbou někdo zaslechl.
"Klíče," pravil Doon lakonicky a přes mříž svou oběť přidržoval. Voják jich měl na levé straně opasku zavěšený celý svazek.
Perg prostrčil ruku mříží, odepnul svazek klíčů a vytáhl je ven. Část jeho mysli se proti této chladnokrevné vraždě bouřila, další část se nadýmala vítězstvím, potvrzujícím Doonovu zdatnost. Válka si žádá schopných vůdců, a toto válka byla - byla to součást války pana Ondřeje proti Temnému Králi a Stříbrné Královně. Tato vražda byl vlastně válečný úder proti spojencům nepřátel pana Ondřeje, proti Modrému a Rudému Chrámu.
Mříž odemkli celkem lehce a mrtvého muže posadili do kouta tak, aby byl co nejméně nápadný. Vypadalo to, že si nikdo z Chrámových lidí zatím ničeho podezřelého nevšiml. Zdálky k nim doléhala tlumená hudba, někde poblíž se ozývalo řinčení hrnců a zvuk tekoucí vody.
Doon už měl opět v ruce svůj Meč, který je vedl dlouhou chodbou kolem řady dveří. Všechny byly zamčené.
Najednou se Meč zastavil. "Jsou to tyhle. Zkuste je odemknout."
Na kroužku viselo šest klíčů. Perg je zkoušel jeden po druhém, až konečně jedním z nich odemkl pevný zámek. Těžké dubové dveře s mosazným kováním se otevřely. Za nimi se objevila temná kobka.
Jen díky svým rychlým reflexům se Pergovi podařilo před letícím kovovým předmětem včas uhnout. Měděný nočník kolem nich prosvištěl a s řinčením narazil na stěnu chodby.
"Neopovažte se ke mně přiblížit!"
Hlas, vycházející z vnitřku cely patřil určitě ženě, ale co do síly by se za něj nemusel stydět ani vojenský generál. "Vy smrdutá sbírko tahounských hoven, víte vůbec, kdo já jsem? Víte, co se vám stane, když se mě dotknete?"
Doon, který se chystal do otevřených dveří vstoupit, uhnul stranou, a přitom zaklel u několika démonů, neboť mu v těsné blízkosti hlavy prolétla další střela.
Ve světle, které sem z chodby pronikalo, konečně viděli, kdo je uvnitř. Stála tam vysoká mladá žena statné postavy, jejíž bledá pleť byla pokrytá špínou a bahnem, rudé vlasy měla zaprášené. Oblečená byla do drahých šatů, kdysi určitě krásných. Teď vypadaly zchátrale. Byla vyšší než Doon, svou výškou se téměř vyrovnala Pergovi, nejvyššímu z přítomných mužů.
Doonovi se konečně podařilo do cely vstoupit. Začal mumlat něco, co ji mělo zřejmě buď zastrašit, nebo uklidnit. Přitom ji uchopil za paži a snažil se ji vytáhnout ven. Nedala se.
Namísto toho na něj vyhrkla další kupu nadávek. Její bílé ruce v otrhaných rukávech ho pevně sevřely a znemožnily mu jakýkoliv pohyb.
Doonovi se proti ženě nechtělo používat hrubou sílu, a tak se v jejím sevření jen marně zmítal. Jeho situace by možná byla za jiných okolností komická, ale teď rozhodně ne.
"Jsem Ariana!" křičela na ně dívka, když se Perg protahoval dovnitř, aby svému vůdci pomohl. "Jsem…"
Hlas jí vypověděl v okamžiku, kdy Pergovi pohlédla do obličeje. Když pak znovu promluvila, byl to pouhý šepot, odpovídající úžasu v jejích očích. "Bratře," vydechla. Oči se jí obrátily v sloup. Přistoupil k ní právě včas, aby ji Doonovi pomohl zachytit. Bylo zřejmé, že omdlela.
Doon ji přidržoval, ale pohledem přitom pátral po čaroději. "Indosuarosi, co… ?"
"To nebyla moje práce," pravil mág.
Doon to nehodlal luštit. Předal dívku Pergovi a chopil se Meče. "Ukazuje zase tam, odkud jsme přišli… Vezměte ji a pojďme odsud."
Pergovi se v úzké chodbě s lukem na zádech a s těžkou dívkou v náručí manévrovalo jen velmi obtížně. Ben ho zastavil a beze slova od něj náklad přebral. Bez námahy si dívku přehodil přes rameno a pokračoval v cestě.

Když procházeli kolem mrtvého vojáka, Pergovi připadalo, že ho jeho strnulé oči probodávají.
Kapitola 8

Vyšší patra budovy ústředí Modrého Chrámu byla zařízena opravdu elegantně. Obzvláště se pak nešetřilo na prostorách, kde se scházel Vnitřní Výbor, a kde se prodiskutovávaly obchodní záležitosti - ať už mezi samotnými funkcionáři, nebo s jinými lidmi, kteří ve světě zastávali srovnatelně významné pozice.
Správci a úředníci, pracující v nižších patrech, se museli spokojit s odřeným nábytkem a holými zdmi, ale tady nahoře to překypovalo fontánkami, mramorem a zlatem, tapisériemi a obrazy, otroky a varietními umělci.
Žádná z těchto uměleckých skupin však nebyla zapůjčena Raduleskuovi, aby mu v osamělé kanceláři dělala společnost. Seděl v jedné z okrajových místností Velekněžovy kanceláře a čekal a čekal. Odněkud z dálky k němu slabě doléhal zvuk smyčců. Když chtěl, mohl se také rozptýlit tím, že se zvedl z měkké pohovky, prošel se po místnosti nebo vyhlédl ven z okna. Viděl z něj na zdi, parapety a na některé z menších věží, které patřily lidem s méně důležitým postavením. Přes střechy domů se dalo dohlédnout až k vnitřní straně městských hradeb, které byly ještě vyšší než nejvyšší patra budovy - a to záměrně. Hradby se proslavily se svou výškou a silou, město pak svou nedobytností.
Mnoho lidí se skutečně domnívalo, že hlavní poklad Modrého Chrámu je ukryt v podzemním trezoru právě pod touto budovou.
Radulesku však měl samozřejmě lepší informace. On, Velekněz a ještě dva nebo tři členové Vnitřního Výboru - Radulesku si nebyl jistý tím, kteří to jsou - byli jedinými lidmi na povrchu zemském, kteří věděli, kde se Benambrovo Zlato ukrývá, a jak se k němu dostat.
Mezi těmi, kdo o fungování světa něco věděli, bylo všeobecně známo, že současný Velekněz je vlastně skutečným vládcem města i mnohých dalších území, na něž žádné formální nároky neuplatňoval. Ale města, ať už jsou bráněna sebelépe, vždycky přitahují pozornost hrabivých králů a jiných potentátů. Modrý Chrám přece neuloží svůj poklad - hlavní důvod své existence - na tak nebezpečném místě.
Nezasvěcenému celá organizace musela připadat velice prostá a přímočará, ale opak byl pravdou. Radulesku si tuto skutečnost právě v myšlenkách vztahoval ke své vlastní kariéře, když tu se rozvinul dveřní závěs a vešel holohlavý tajemník ve zlaté róbě.
"Předseda vás nyní přijme."
Když teď Radulesku procházel tajemníkovi v patách jednou kanceláří za druhou, maličko si oddechl. Jestliže se nejvyšší funkcionář Modrého Chrámu rozhodl užít tohoto titulu, bude se pravděpodobně jednat spíš o nějakou obchodní záležitost než o církevní rituál - jakým by třeba mohlo být sesazení kněžského důstojníka, který zanedbal služební povinnosti.
Tajemník otevřel poslední dveře, za nimiž se objevila rozlehlá, skvostně zařízená místnost. Vévodil jí obrovský konferenční stůl, ke kterému by se vešlo alespoň dvacet potentátů. V místnosti však byl pouze jeden člověk, menší muž se zarůžovělým obličejem a hlavou stejně holou, jako byla i hlava jeho tajemníka. Seděl u stolu, na jehož nablýskaném povrchu měl rozložen svazek papírů.
Velekněz - neboli Předseda - zvedl při Raduleskuově příchodu svůj kulatý zarudlý obličej. Vypadal žoviálně - ale to vypadal vždycky, alespoň při těch několika příležitostech, kdy měl Radulesku tu čest se s ním setkat.
"Plukovníku Radulesku, vstupte a posaďte se." Předseda pokynul k židli, která byla poměrně blízko jeho vlastní. "Jak se vám na vašem odloučeném pracovišti daří? Našel jste si dostatek práce, která by vás zabavila?"
Během posledních několika měsíců po onom nešťastném převozu pokladu byl Radulesku několikrát přeřazován sem a tam, zatímco Vnitřní Výbor spolu s Velekněžem jeho případ ze všech stran prozkoumávali. V uplynulých deseti dnech začal Radulesku vyciťovat v oficiálním postoji svých nadřízených jisté zmírnění, které si vykládal jako příznivé znamení.
"Pilně jsem propracovával způsoby, jakými by bylo možné Chrámu přispět, vážený pane Předsedo. A pevně doufám, že jsem přitom jistých úspěchů dosáhl." Naštěstí otázku tohoto druhu očekával a dobrou odpověď, kterou na ni měl přichystanou, započítal jako součást své vykonané práce.
"Dobrá, dobrá," pravil neurčitě Předseda a zadíval se do papírů před sebou. Radulesku měl pocit, že to jsou výpovědi z výslechů, souvisejících s jeho případem.
Okna za Předsedovým stolem byla opravdu nádherná. Okenní tabulky byly zhotovené z pravého, téměř dokonalého skla, s okraji vykládanými polodrahokamy, které dovnitř propouštěly barevné paprsky světla. Raduleskua najednou napadlo, že Předseda je vlastně také jenom člověk, že má i jméno: Hyrkanus. Ale neuměl si představit, že by někdo o tak vysoce postavené osobnosti mluvil, nebo i jenom myslel, pouhým lidským jménem. Jen v několika oplzlých, a bohužel dosti populárních písních tomu tak bylo.
"Dobře… to je v pořádku. Takže, jak vidím, je to už více než dva měsíce, co se vám přihodila ta - nehoda. Myslíte, že je tento termín k popsání toho, co se vám událo, dosti vhodný?" Předseda se na Raduleskua ostře zadíval: v jeho modrých očích zableskl ledový chlad.
Raduleskuovi nedělalo problémy udržet klidný a náležitě vážný výraz.
"Musím se přiznat, že můj názor na onu událost během těchto dvou měsíců žádnou změnu neprodělal, vážený pane Předsedo." Téměř si povzdychl. "Budu velmi šťasten, jestli mi ho pomůžete osvětlit názorem vaším."
Dělej, že jsi unavený, zmatený, a hlavně se netvař příliš provinile, nabádal sám sebe. Radulesku nikdy nepřipustil, že by na událostech oné podivné noci nesl nějakou vinu, kromě toho minima, kterému jako důstojník ve službě nemohl uniknout.
Ledové oči ho chvilku probodávaly. Krátce kývl a zadíval se do papírů před sebou.

"Ten člověk je stále ještě nezvěstný," zabručel Předseda. Nemusel nijak upřesňovat, o jakého člověka se jedná.
"Drak byl už nahrazen… což samo o sobě nebylo zrovna levné. Draka, který se toho incidentu zúčastnil, jsme nechali zabít a provedli jsme rozbor žaludku. S lítostí musím konstatovat, že výsledky byly značně neprůkazné. Několik kusů látky, které se v jeho žaludku našly, podle všeho pocházejí z pláště toho ničemy - nebo z některého pláště, který je běžnou součástí uniforem naší pěchoty. Jak si jistě vzpomínáte, byl plášť v dosti přežvýkaném stavu nalezen v prostoru mezi vchodem do jeskyně a útesy."
"Ovšem, že si vzpomínám, pane. Kouzla která draka vedla, jsem samozřejmě vypustil ihned, jak jsem se uvnitř jeskyně trochu vzpamatoval a uvědomil si, co se vlastně stalo."
"Jistě… jistě." Papíry zašustily. "Tak jste to uvedl ve výpovědi. A také při, ehm, výslechu."
"Ano, pane." Tyto výslechy byly stejně strašlivé jako první šok uvnitř tmavé jeskyně, kdy hrůza z toho, co bude následovat, brzy přehlušila fyzickou bolest nedobrovolného pádu.
Zbývajících pět mužů, kteří si uvědomovali jen to, že byli uvnitř jeskyně zavřeni, se dalo do zoufalého křiku. Na tento obvyklý signál začali Běloruci vylézat do horní části jeskyně, aby převzetí pokladu dokončili. Radulesku musel použít svého meče a v mihotavém světle svíček jejich útok odrazil.
Naštěstí předtím nezapomněl vypustit kouzla, která draka navedla na zničení toho lotra. Jakmile usoudil, že drak už svou povinnost splnil, přivedl ho kouzlem zase zpátky a přikázal mu odvalit kámen, který zahrazoval vchod.
Radulesku byl zpočátku v pokušení o celém fiasku před svými nadřízenými pomlčet. Ale jakmile se dostal ven a po chybějícím lotrovi nenašel jinou stopu než jeho plášť, uvědomil si, že by se tím ocitl na značně vratké půdě.
Tahouni i jeho jezdoun byli řáděním draka v jejich těsné blízkosti vyděšeni až k smrti, utrhli provazy a utekli pryč.
Radulesku zbývající muže zapřísáhl k mlčenlivosti těmi nejstrašlivějšími kletbami, a pak je s mečem v ruce hnal k místu, kde na ně netrpělivě čekala jízda. Věděl, že teď nemá cenu se těch pěti zbavovat, protože jich bude zapotřebí při výslechu.
Předseda se teď dostával k dalšímu aspektu situace. "…podmořským průzkumem na této straně pobřeží jsme získali jednu otlučenou helmu stejného typu, jaký se našim vojskům běžně vydává. Bohužel se však nepodařilo s určitostí prokázat, že tato helma byla vydána právě pohřešovanému."
Radulesku pozdvihl obočí. "Předpokládám, pane, že byla helma zkoumána magickými prostředky."
"Ale jistě. Samozřejmě."
"A ani poté stále ještě s určitostí nevíme, zda onomu Benovi patřila, nebo ne?"
Předseda se na něj znovu upřeně zadíval. "Bohužel ne. Zaznamenali jsme jisté škodlivé vlivy, které nám v tom zabránily."
"Pane?" Radulesku se najednou cítil úplně ztracený. Byl to pocit, který by za daných okolností mohl vést až k zoufalství.
Předseda ho stále ještě upřeně sledoval a jako by sám trochu znejistěl. Pak zřejmě došel k rozhodnutí. Vstal ze židle a šel k jedné ze stěn, na které visela obrovská mapa. Místo, kde se nacházela jeskyně se zlatem, na mapě samozřejmě vyznačené nebylo, ale Raduleskuovy oči k tomu místu zabloudily automaticky. Předseda vzal do ruky ukazovátko a položil ho na mapu - ne ke klíčovému bodu, ale o něco dál. "Tenhle malý kousek půdy naproti fjordu - vidíte, kdo je u té zemičky vyznačen jako její vlastník?"
Byla to malá barevná tečka, která Raduleskuovi neříkala vůbec nic, dokud se nepodíval do vysvětlivek v dolní části mapy.
"Uzemí Císaře," zašeptal. Zaváhal, a pak dodal: "Ano, pane, myslím, že tomu začínám rozumět."
Dokonce i tohle vyznělo jako troufalý výrok. Předseda se něj stále upřeně díval. Bylo jasné, že od Raduleskua očekává další vyjádření.
"Císař je - je tedy - nepřátelskou silou?" koktal Radulesku.
Předseda opatrně položil ukazovátko a s rukama za zády se postavil před mapu. "Mám vážné pochybnosti o tom, že byste tomu opravdu začínal rozumět. Ne, to není vaše chyba, těžko by se od vás mohlo očekávat… i když vlastně ano. Člověk ve vašem postavení, u něhož se při nejbližší příležitosti předpokládal postup do samotného Výboru… ano, brzy vám u našich vrchních mágů zprostředkujeme školení na téma Císař. Tedy samozřejmě pouze v případě, že nebudete v nejbližší době z nějakého důvodu degradován."
A tak se Raduleskuovy naděje, které se při zmínce o povýšení nafoukly do obrovských rozměrů, dostaly zpátky na zem.
"Snad tedy víte alespoň to, že Císař není jenom mýtus, ale že je stále ještě skutečným faktorem, který je třeba brát v úvahu?"
Bylo zřejmé, že na tuto otázku existuje pouze jedna jediná odpověď.
"Budu se snažit, abyste to školení dostal co nejdříve. Tedy pokud tomu nic nezabrání."
Předseda se vrátil ke své židli a jeho hlas zase získal obvyklou žoviálnost. "Podle všech přímých důkazů, které máme, tedy můžeme konstatovat, že tento Ben - odkud že pochází? Tady stojí, že z Purkině - tak tedy, že tento Ben z Purkině skočil nebo spadl do moře a utopil se, pokud se mu ovšem skutečně podařilo uniknout drakovi. Podle všech zpráv neběhal nijak rychle, takže možnost, že by drakovi utekl, není příliš velká.
"Chtěl bych se vás ale zeptat na jednu věc. Vidíte vy sám nějaký důvod, proč bychom tento případ neměli považovat za uzavřený? Učinit samozřejmě nějaká rutinní opatření, jako třeba změnu zaklínadla pro strážného draka - což už se stalo - ale potom pokračovat dál, jako by bylo vše při starém?"
Radulesku si dlouze odkašlal. Nepotřeboval příliš důvtipu k tomu, aby vycítil, že ta prostá otázka v sobě může ukrývat nějaký háček.
"Byli vyslechnuti ostatní muži, pane?" zeptal se. "Předpokládám, že ano."

"Ano, jistě. Nic nenaznačuje, že by mezi nimi došlo k nějakému spiknutí."
Radulesku se pokoušel přemýšlet. "Předpokládám, pane, že touto dobou už byla provedena celková inventura pokladu?"
Předseda přikývl. "Udělal jsem ji osobně. Je to v pořádku."
Následovala pauza. "Tedy," vysoukal ze sebe konečně Radulesku. "Je tady stále ještě několik věcí, které mi dělají starosti."
"Například?"
"Chytrého člověka, pronásledovaného drakem, by klidně mohlo napadnout, aby odhodil svůj plášť, a tak odpoutal jeho pozornost. Podle toho, co jsem o dracích slyšel, by takový kousek mohl mít úspěch. Alespoň na chvíli."
"Ten Ben z Purkině ale žádný chytrák nebyl, alespoň podle vyjádření důstojníků, kteří ho znali. Dobře víte, že na tyhle úkoly se většinou chytří muži nevybírají."
"To je jistě pravda, pane. Ale…"
"Ale co?"
"Jak sám víte, měl jsem před touto nešťastnou dodávkou na starost už tři předcházející. Z více než dvaceti mužů, kteří se těchto čtyř jízd zúčastnili, byl on tím jediným, který začal mít podezření, že tu není něco v pořádku. Myslím - z jeho pohledu na věc. Byl jediným, kdo pro záchranu svého žebráckého života něco podnikl."
Předseda chvíli tiše rozvažoval. Když konečně promluvil, trochu Raduleskua překvapil. "Tihle chlapi musí vlastně vést dost mizerný život. Opravdu nechápu, proč by se měli příliš bránit tomu, aby pro ně všechno skončilo trochu dřív - přemýšlel jste o tom někdy tímto způsobem?"
"Ne, pane. Musím se přiznat, že nikdy."
Po další odmlce Předseda promluvil: "Ať už tomu bylo jakkoliv, určitě vás ale varovali, že se vzpurnými muži se při těchto misích museli vypořádávat i jiní důstojníci před vámi."
"Ano, o této možnosti jsem byl informován. Měl jsem však dojem, že všechny tyto nepříjemnosti se odehrály v dosti vzdálené minulosti."
"A řekli vám také, že všichni ostatní důstojníci si v té dosti vzdálené minulosti dokázali úspěšně poradit? Proto také dbáme na to, abyste vy byli ozbrojeni, zatímco oni ne."
Radulesku cítil, jak mu hoří uši.
"Ano, vážený pane Předsedo. Také jsem o tom slyšel."
"Co myslíte, že máme udělat, Radulesku? Měl jste dva měsíce na přemýšlení. Co byste na mém místě udělal vy? Možná vás to překvapí, přestože by nemělo, když vám řeknu, že mám ve Výboru nepřátele. Jsou to lidé, kteří by byli šťastni, kdybych udělal nějakou závažnou chybu a oni měli možnost mě svrhnout."
Radulesku o tom opravdu zapřemýšlel, ale výsledek nebyl příliš valný.
"No, snad bychom tu oblast mohli na nějaký čas hlídat. Vím, že to běžně neděláme, protože…"
"…protože kdybychom to udělali, tak by její důležitost přestala být tajemstvím.
Samozřejmě, že kdybychom si mohli být jisti tím, že ten člověk uprchl, pak ano. Pak bychom ji hlídat mohli. Alespoň do té doby, než bychom celý depozitář přemístili někam jinam.
Ale jakou naději bychom pak měli, že se nám ono nové místo podaří udržet v tajnosti?A kolik by ten přesun stál? Jenom samotný přesun. Máte o tom vůbec ponětí? Ne, samozřejmě, že nemáte. Buďte alespoň rád, že nenavrhuji strhnout vám to z platu."
Vtip za všechny drobné, jen co je pravda.
Kapitola 9

Loď byla dost stará, nebo se tak Pergovým amatérským očím alespoň jevila. Přes svůj těžkopádný tvar a vzhled se však pohybovala poměrně elegantně. Jestli to ale bylo její konstrukcí, čistou magií, anebo skutečností, že byla vedena a řízena džinem, na to Perg nedokázal s určitostí odpovědět.
Měla dva stěžně a dvě kabiny. Patřila Indosuarosovi, který ji po třech dnech rychlé a nebezpečné jízdy, následujících po vysvobození Ariany z Rudého Chrámu, přivolal k pobřeží.
Loď k nim připlula sama, žádná viditelná síla její kurz neřídila, a sama se vytáhla na pobřeží. Když se pak jejích osm lidských pasažérů usadilo na palubě, stačilo, aby čaroděj pronesl jen jediné slovo, a loď znovu vyplula na moře, aniž by se ráhna, plachty nebo kormidla musela dotknout lidská ruka.
Mitspieler je ujistil, že džin je pro lidi neškodný. Nebo alespoň pro přátele Indosuarose.
Bylo ho vidět jen zřídka, obvykle jen jako mráček nebo malý vzdušný vír, který se třepetal nad stěžni. Někdy také zaslechli neurčitý hlas přicházející jakoby z veliké dálky, který si s Indosuarosem vyměňoval pár slov.
Teď, v jasném poledním světle, džina vidět nebylo. Co však viděli dobře, byla mlha, která se válela kousek před nimi. Mlha jim byla stále nablízku. Ležela před nimi, za nimi, mezi lodí a pobřežím, anebo plavidlo obklopovala úplně. Nebýt mlhy, měli by pevninu po celé tři dny plavby stále na očích.
Pozornost všech lidí na palubě se upínala především k počasí. Až na mlhu bylo celkem dobré a Perg tušil, že i v tom má prsty Indosuaros. Alespoň částečně.
Perg i Ben, rodilí suchozemci, dostali na začátku plavby mořskou nemoc, ale Mitspieler jim naordinoval jakýsi lektvar, který je brzy postavil na nohy.
Perg s Benem seděli na přední palubě. Doon s Indosuarosem se zavřeli do jedné kabiny, Ariana do druhé. Golok a Hubert, pohrouženi do rozhovoru, seděli vzadu a dívali se do vod pod sebou. Mitspieler pobíhal nahoru a dolů a vypadal, že má plné ruce práce s pozorováním a podáváním zpráv o počasí, o lodní pozici, i o jiných věcech, k jejichž

patřičnému ocenění Pergovi chyběl potřebný magický cit.
Mnicholet Dart se pohyboval nahoře v ráhnoví. Poté, co se mu podařilo uzavřít nepříliš ladné příměří s džinem, který loď řídil, trávil většinu svého času právě tam.
Už asi podesáté od chvíle, kdy opustili Rudý Chrám, pokládal Ben Pergovi jednu a tu samou Otázku: "Proč myslíš, že ti říkala bratře?" Perg mu dal zhruba stejnou odpověď jako předcházejících devíti případech. "To pořád ještě netuším. Vůbec se mojí sestře nepodobá. Mariana je blond, menší a starší než já. Tahle tvrdí, že je jí osmnáct, ale vsadil bych se, že je ještě o tři roky mladší, i přes svoji výšku."
"A já bych se vsadil, že je trochu bláznivá," řekl Ben. "Možná víc než jen trochu."
Perg se nad jeho slovy zamyslel. "Říkala, že jí v karavaně dali nějaké drogy, aby nekřičela, když jsme se k ní dostali, byla pořád ještě pod jejich vlivem, a proto se nejdřív chovala tak divně. To omdlévání k tomu taky patřilo."
Ariana začala přicházet k sobě, jakmile se dostali na čerstvý vzduch, ještě předtím, než opustili pozemek Rudého Chrámu. Poslední úsek cesty k jezdounům ji Ben nechal dojít po svých. To už se vzpamatovala natolik, aby pochopila, že tito muži jí nepřišli ublížit, a začala s nimi spolupracovat. Golok pro ni pohotově elegantně odcizil dalšího jezdouna a při průjezdu branou se kolem ní všichni nakupili tak, aby ji mezi sebou ukryli. Jak se dalo očekávat, stráže jim opět žádné problémy nedělali.
"Omdlévání a zmatek chápu," přemýšlel Ben. "Ale - dcera královny? A na tom si trvá."
"No, králové a královny asi občas taky nějaké to dítě mají, stejně jako normální lidi. A ona rozhodně vypadá jako - no, na jejím vzhledu je rozhodně něco zvláštního, kromě toho, že je pěkně tvarovaná a půvabná."
"A zrzavá. A velká. Jo." Ben nevypadal příliš přesvědčeně.
"Třeba si těma řečma jenom chce na nás, banditech, vynutit trochu uctivější chování. Víš, někdy mám pocit, že si z nás všech trochu utahuje. A jestli tohle v její situaci není bláznovství, pak už nevím, co by mělo být."
Mitspieler právě zmizel v podpalubí s další zprávou. Na palubě se objevil Doon s Mečem v ruce. Připadalo jim, že se chystá něco vypozorovat sám. Když mu dívka před několika dny vypověděla svůj příběh, trpělivě ji vyslechl a pokýval vážně hlavou. Perg si pomyslel, že je baronovi úplně jedno, jestli k sobě vzal princeznu, žebračku, nebo královnu, jen když mu nějakým způsobem poslouží v jeho plánech.
Když se k nim Ariana připojila, vydal Doon přísné varování, že si dívku bere pod svou osobní ochranu. Jedna ze dvou malých kabinek, které loď měla, byla neoddiskutovatelně její. Doon spal v chodbičce vedoucí k jejím dveřím, druhou kabinku ponechal kouzelníkům.
Doon zaměřoval Meč a mhouřil oči ve snaze prohlédnout mlhou před nimi. Na palubě se objevila Ariana. Hovor mezi muži utichl. Byla oblečená v mužských šatech, v čisté a solidní košili s kalhotami, pocházejícími z bohatého zdroje, jímž Indosuaros expedici zásobil. Na nohou se jí plácaly sandály nadměrné velikosti.
Okamžitě vyskočila na příď a zachytila se lana, aby udržela rovnováhu. Od té doby, co opustila temnou kobku, se její bledá kůže opalovala. Vlasy, které si v kabině umyla, jí kolem hlavy vytvářely hebký rudý oblak.
"Vpředu útesy," zavolala vesele. Její hlas zněl téměř dětsky, úplně jinak než toho dne, kdy protestovala proti vstupu mužů do její cely.
Otočila se k Pergovi a Benovi a přisedla si k nim na lavičku. Usmívala se, jako kdyby tohle všechno byl jen příjemný letní výlet. Pokud Perg věděl, ještě se ani jednou nezeptala, kam vlastně jedou.
Ani Ben, ani baron dost dobře nevěděli, co by měli říct. Perg tedy promluvil jako první.
"Kdo je vlastně tvá matka? Ale opravdu."
Ariana se pohodlně usadila s nohama přes sebe a zvážněla. "Zřejmě je těžké tomu uvěřit, ale já opravdu jsem dcera Stříbrné Královny. Asi jsem byla ještě trochu omámená, když jsem vám to řekla poprvé, ale je to tak." Poočku se podívala po Doonovi. "Ale jestli máte v plánu z ní vymámit nějaké výkupné, tak na to můžete rovnou zapomenout. Je mým zapřísáhlým nepřítelem."
Doon pokrčil lhostejně rameny. "Milé děvče - nebo princezno, když na tom trváte. Jestli je váš příběh pravdivý, nebo ne, to je mi celkem jedno. Ale jen tak ze zvědavosti - kdo je vaším otcem? Pokud je mi známo, tak Jamu žádného chotě nemá. A myslím, že ani nikdy neměla."
Ariana pohodila záplavou rudých vlasů. "Z mého otce taky nic nedostanete."
Doon se tvářil lhostejně. "Říkám vám, že žádné výkupné nechci… a měla byste si ty své vlasy něčím svázat, nebo si je zaplést. Tam, kam jdeme, byste s nima mohla mít problémy… a proč je vám vaše matka takovým nepřítelem? To ona vás prodala do otroctví?"
"Ano, byla to ona." Zdálo se, že Ariana nařízení o vlasech přijímá bez řečí, protože na nich její prsty začaly pracovat, jako by chtěly zjistit, jaký účes bude nejvhodnější.
"Údajně byli v paláci lidé, kteří si umanuli, že se matky zbaví a místo ní posadí na trůn mě. Jejich hlavy jsou teď zdaleka vidět nad cimbuřím. Možná to i zamýšleli - co já vím. Se mnou o tom nikdy nehovořili. Svou matku jsem ve svém životě příliš často neviděla. Nevím…"
"Co nevíš?" zeptal se fascinovaně Perg.
"Na tom nezáleží. Taky se u mě někdy objeví síly…"
"To vím," vpadl jí do řeči Doon. "Vlastně na ně spoléhám."
Podívala se na něj. "Vážně? Taky bych se na ně ráda spolehla, když potřebuju pomoc, ale jak říkám, objeví se jen někdy a nedá se s nimi počítat. Prý nějak souvisí s tím, že mě ještě žádný muž neměl. Když si to mágové Rudého Chrámu ověřili, všichni se těšili, že moje panenství výhodně zpeněží. Patrně by za mě dostali pěkný balík od někoho, kdo zájmy o magii zrovna neoplývá. A kam to vlastně jedeme, že si musím svazovat vlasy?"
Ale Doon už měl připravenou další otázku. "A proč vás vaše matka prostě nenechala zabít, proč vás prodávala?"
"Možná si myslela, že jít do otroctví je mnohem horší. Možná ji nějaký věštec nebo vědma před zabíjením varovali. Kdo

ví, proč velké královny dělají věci, které dělají?"
Perg v jejím hlase uslyšel stejně hořký tón jako u vesnické ženy, jíž vojáci vydloubali oči.
Baron uložil svůj Meč. S rukama složenýma na prsou se na svou zajatkyni zkoumavě zahleděl - pokud je ovšem slovo zajatkyně vzhledem k jejímu postavení tím pravým výrazem, pomyslel si Perg.
"Vy tedy tvrdíte, že vaše matka je vaším nepřítelem," ověřoval si Doon. "Pak jste tedy vy nepřítelem jejím?"
Arianiny modré oči měly výraz rozzlobeného dítěte: "Dejte mi možnost to dokázat a uvidíte."
"O to se teď právě pokouším. Stříbrná Královna má přece dost vážné zájmy u Modrého Chrámu, nemám pravdu?"
Dívka se zarazila, tohle neočekávala. Pak ale přikývla. "Jo, to určitě má. Proč?"
"Protože hodláme vniknout do ústředního skladiště Modrého Chrámu. Chceme ukrást jeho bohatství. Můj Meč mě informoval, že vy - nebo vaše schopnosti - budou při uskutečňování tohoto plánu užitečné. Pokud se mnou budete ochotně spolupracovat, slibuji vám, že na vás při rozdělování pokladu bude pamatováno. A také slibuji, že se vás po celou tu dobu žádný muž ani nedotkne." Významně se zadíval na členy posádky, kteří byli v té chvíli nejblíž.
Je tak krásná, pomyslel si Perg, že by o ni spousta mužů ochotně bojovala. Ale v její kráse bylo zároveň i něco až příliš úchvatného, nějaké varování. Perg nedokázal zapomenout na okamžik, kdy ho Ariana nazvala svým bratrem. Kdykoliv se jí na to později zeptal, odpověděla, že si už nevzpomíná, že byla omámená. Sám sebe přesvědčoval, že stejně není možné, aby jejím bratrem opravdu byl. Ale stejně…
Doon mezitím stále ještě hovořil, "…a až se rozejdeme, co byste řekla na to, mít plnou kabelu šperků a zlata jako věna? Nebo pro jiný účel. Pak už nebudete závislá na žádném princi nebo vladaři, pokud sama nebudete chtít."
Ariana se zahloubala. "Mít v rukou její zlato a šperky - to by se mi, myslím, dost líbilo." Vypadalo to, že vyhlídky na vykradení pokladny Modrého Chrámu bez výhrad přijímá. Perg s Benem se po sobě podívali a Ben krátce přikývl. Ta dívka musí být přinejmenším alespoň trochu mimo realitu.
Mitspieler se vrátil na palubu a snažil se z povzdálí upoutat Doonovu pozornost. Jakmile se mu to podařilo, sešel Doon dolů, na poradu s kouzelníky.
Jakmile byl baron z dohledu, vydal se k nim ze zádi Hubert s Golokem v patách. Perg si už předtím povšiml, že Hubert byl Arianou fascinován a nevynechal jedinou příležitost, kdy se k ní mohl přiblížit.
Teď se však Hubert zadíval do mlhy před nimi a zřejmě tam uviděl něco, co ho znepokojilo. Když k nim dorazil, byl zachmuřený.
"Doufám, že se nedostaneme do blízkosti támhle těch útesů," řekl úvodem.
Ben se opřel o zábradlí a zvědavě se na něj zadíval. "Proč?"
"Proč?" opakoval po něm posměšně. "Kvůli tomu, koho tam můžeme potkat, proto. Slyšel jsem, jak o tom naši mistři mluvili - dobrá, jestli jim tak nechcete říkat, tak tedy naši vůdcové. A sám o téhle části světa taky něco vím."
"A kdo je na těch útesech, že je to tak důležité?" zeptala se Ariana. Hubertovy řeči ji zaujaly, i když obvykle na něj moc nedala.
Hubert se zasmál, šťastný, že se mu konečně podařilo udělat dojem.
"Před námi leží Císařova země, milá slečno. Jsou to ty útesy vpředu, za tou mlhou."
Ariana zalapala po dechu. "Ne, to snad ne!" Přestože ji Perg pozoroval opravdu bedlivě, nedokázal rozpoznat, jestli byla opravdu ohromená, vystrašená, nebo si jenom z Huberta dělala legraci.
Hubert si však byl naprosto jistý. Nafoukl se a trochu povyrostl. "No ba… myslela jste si, že Císař je jenom povídačka? To si myslí většina lidí. Ale několik chytrejch o něm ví trochu víc. O tom místě jsem už něco slyšel. Je tam podzemní sluj, v níž si Císař chová hordu cvičených démonů. Patří mu taky jiné země v nejrůznějších částech světa, ale tohle místo je výjimečný. Slyšel jsem o něm od lidí, co tam byli.
Kdepak, Císař žádná povídačka ani vtip není. Vůbec ne. Je zatraceně skutečnej. Rád takhle sedává na skále, na sobě šedej kabát jako úplně obyčej nej člověk a čeká na ztroskotance nebo na kohokoliv, kdo k němu z moře připluje.
A když se někdo objeví, zahvízdá na démony. Ti pak milé oběti odvlečou do sluje, kde si ti nešťastníci po zbytek času a věčnosti úpěnlivě přejou, aby mohli umřít - ale, copak je s tebou, svalovče? Přišla na tebe zase mořská nemoc? Tohle je teda Císařova představa o humoru. Vy mi nevěříte, děvenko?"
Perg se udiveně podíval na Bena. Opravdu nápadně pobledl. Zato Ariana vypadala pobaveně. Hubertovo povídání ji ani neohromilo, ani nevyděsilo, jenom rozesmálo.
Huberta se její výsměch dotkl tak, až mu zčervenaly uši. "Tak vám to připadá směšný? Když se někdo brání nebo se pokouší utéct, Císař jen rozepne svůj šedý plášť. Každej, kdo jen zahlídne jeho tělo, který se lidskýmu vůbec nepodobá, se totálně pomátne na rozumu…"
Arianin smích nepřipomínal Pergovi smích pomateného. Smála se jako člověk se zdravým smyslem pro komično.
Hubert se na ni zuřivě díval a prsty mu pracovaly. Perg s Benem jí však seděli po boku a sledovali ho, a kromě toho je Doon předtím varoval.
Hubert se otočil a rychle zmizel na zádi. Golok stále ještě postával poblíž a nejistě se kolem sebe rozhlížel. Doon už byl zase na palubě a Indosuaros s ním.
Krátce nato loď změnila kurz a zamířila k pevnině, aby se vyhnula útesům, kde údajně číhá Císař. Čaroděj teď neustále hovořil s džinem a mumlavě mu uděloval příkazy. Ostatní se ze všech sil snažili nepřekážet a nechali neviditelné síly, aby loď navedly příbojovými vlnami k pobřeží.
Přistáli u malého kousku písčité pláže, tak těsně u břehu, že se z lodi dalo pohodlně vystoupit. Ariana, s vlasy úhledně stočenými do drdolu, se účastnila vykládání ranců a zbraní jako kterýkoliv jiný člen posádky.
Za několik okamžiků už stáli všichni na pláži. Ze všech kapala voda, až na Indosuarose, jehož magická róba nenasákla vodou ani tehdy, když do ní byla ponořena. Čaroděj se pomocí nagie dorozumíval s džinem, který se vznášel nad lodí jako obláček vířícího vzduchu.

Doon se mezitím zadíval na vysoké útesy nad nimi. "Tady jste slézal dolů?" zeptal se Bena.
Ben se s detaily svého útěku ještě nikomu nesvěřil. Ani Perg neznal všechny podrobnosti jeho cesty, která následovala po úniku drakovi a slézání útesů. S hlavou plnou Hubertova nechutného vyprávění se teď zdráhal o tom začít mluvit. Nejistě se na útesy zadíval, pak se otočil napravo a nalevo.
"Myslím, že to bylo trochu víc na jih. Těžko říct. Byla noc a ty útesy vypadají úplně stejně."
"Aha." Doon se na skály zkoumavě zadíval. "Zřejmě jste tedy postupoval k jihu podél pobřeží… jak jste se dostal přes fjord?"
"Přeplaval jsem. V místě, kde byl nejužší."
Doon přikývl. A jako správný velitel pěší čety, která se chystá na nebezpečnou výpravu, nařídil otevřít všechny pytle a vyložit ven jejich obsah. Znovu zkontroloval láhve na vodu a kožené vaky, aby se ujistil, že je vše plné a čerstvé. Každý člen expedice dostal balík lana. Zásoby potravin byly v pořádku - Ben slyšel vyprávět o magické hostině, kterou Indosuaros ve svém domě uspořádal, ale během cesty to nevypadalo, že by se obdobné služby měly poskytovat. Brali s sebou i zbraně, pomůcky na slézání skal a na rozbíjení kamenů. Hubert si z Indosuarosovy výzbroje přivlastnil samostříl. Ariana dostala také jeden ranec a na vlastní žádost ještě nůž a prak, které si připevnila k opasku. Čaroděj a jeho pomocník si nesli svou vlastní výbavu. Indosuaros je ujistil, že mají všechno, co potřebují.
Když pasažéři i se svým nákladem vystoupili, loď se nadzdvihla a popojela o několik metrů zpátky na moře. Pak zůstala stát na jednom místě, jako by byla ukotvená.
Doon se přebrodil k mágovi, který stál po kolena ve vodě a gestikuloval.
"Co bude s džinem?" zeptal se.
"Zůstane chránit loď. Bude s ní jezdit poblíž, a když zavoláme, tak nám ji přiveze."
Indosuaros udělal další gesto. Plachty zplihly. Pak se znovu zatřepetaly, loď se obrátila a vyplula na otevřené moře.
"Stát!" vykřikl ostře Doon. Když se loď na další čarodějův pokyn zastavila, baron dodal: "Ještě mi něco prozraďte, milý mágu. Představme si, že se vrátíme k tomuto pobřeží plně naloženi zlatem. Náhodou tu s námi nebudete ani vy, ani váš ctěný asistent. Jak si potom loď přivoláme? A kde vlastně po celou tu dobu bude? Může být několik dní cesty odsud."
"Bude na moři," řekl klidně Indosuaros a s důstojností sobě vlastní se na barona podíval. "Ale bude tak blízko, aby se dala rychle přivolat. Džin bude kolem ní udržovat mlhu, která ji skryje před očima pozorovatelů."
"Dobrá, ale jak ji dostaneme zpátky? Možnost, že tu s námi třeba nebudete, je jistě nepatrná, ale místo, které hodláme navštívit, v sobě skrývá jistá nebezpečí."
Udělalo se dusno. Napětí ve vzduchu přetrvávalo. Konečně Indosuaros promluvil. Jeho hlas zněl přiměřeně vlídně.
"Sdělím vám několik povolávacích slov. Vaši muži by si je měli vyslechnout také, pro případ, že tu s nimi nebudete vy, až se oni dostanou ke břehu."
Pokud měl Doon nějaké námitky, všechny spolkl. Mág jim prozradil čtyřslovnou formuli, kterou několikrát opakovali, aby si ji všichni pamatovali. Následovala zkouška, v níž se Arianě úspěšně podařilo loď přivolat. Teprve pak byla s konečnou platností odeslána na moře.
Doon vytáhl Strážce Cest. Nikoho nepřekvapilo, že ukázal nahoru na útes.
Výstup započal. Doon byl jako obvykle v čele výpravy a mnicholet co chvíli létal nahoru a zase se vracel podávat Golokovi hlášení.
V jednu chvíli se Doon obrátil k Benovi, který lezl těsně za ním. "Tahle část útesu je mnohem pravidelnější, než jak vypadala zespodu," podotkl. "Klidně by se tu mohlo skrývat třeba i tucet jeskyní. Myslíte, že by tu mohla být nějaká taková, která by tvořila postranní vchod do jeskyně, kterou hledáme? To by nám ušetřilo nepříjemnosti s drakem nahoře."
"Možná je tu takových vchodů i několik, co já vím. Když jsem tudy sestupoval, byla noc. Váš Meč by nám ale takový vchod ukázal."
"Já nevím… někdy mi připadá, že jsou cesty dvě, a on vždycky schválně vybere tu, která je nebezpečnější."
Šplhali výš a výš. U kraje útesu se zastavili a ostražitě si prohlíželi zemi před sebou. Znovu poslali mnicholeta na výzvědy. Strážce Cest ukazoval přímo do vnitrozemí.
Ze skalnaté země se zvedala stovka kamenitých kopců, které vypadaly jako ztuhlé vlny v moři lávy. Trnitá vegetace teď Benovi připadala mnohem řidší než v oné noci jeho velkého útěku, kdy jako by se o trny rozdíral na každém kroku. Celá krajina mu v denním světle připadala naprosto neznámá. Pomalu přestával věřit, že by byl schopný jeskyni bez pomoci magie vůbec najít.
Mnicholet se k nim vrátil se zprávou, že vzduch je čistý, ale byl okamžitě vyslán na další výzvědy. Všichni přelezli přes okraj a obezřetně postupovali do vnitrozemí. Doon jako první.
Mnicholet se vrátil téměř ihned a hlásil, že před nimi, přesně ve směru, kterým šli, je drak.
"Jak daleko?"
Zaštěbetal cosi, čemu ostatní nebyli schopni rozumět. Golok jim to objasnil. "Řekl bych, že tak kilometr. S odhadem vzdáleností má trochu problémy. Dart se mi pokouší vysvětlit, že drak něco požírá."
Meč však ukazoval přímo k drakovi. Doon si skousl knír. Byl to první projev nervozity, který u něj Ben kdy viděl.
"Říkal jste mi, mladý muži, že by to odsud k jeskyni nemělo být ani celý kilometr."
"Určitě mnohem míň."
"Pak se možná dostaneme dovnitř než… Riskneme to." Doon vyrazil v čele výpravy.
Golok znovu vypustil svého vzdušného zvěda a Dart se vypravil do vnitrozemí. Během chvilky byl zase zpátky, tentokrát se štěbetáním, které znělo opravdu naléhavě.
"Drak jde přímo na nás," překládal Golok. "Tímhle směrem." Rozběhl se za Doonem, aby ho varoval. "Nechte mě jít prvního," naléhal na něj. "Pokusím se ho zvládnout. Podle toho, co jste říkali, se dá ovládat."

"Zvládnout draka?" pochyboval Doon, ale nechal Goloka jít a ostatní pobídl ke spěchu.
Ben sáhl pro Drakořez a vytáhl ho z pochvy. Vedle sebe viděl Perga, jak sundává z ramen luk a natahuje se pro šíp. Hubert se na chvilku zastavil, protože k natažení samostřílu potřeboval plnou váhu svého těla.
Velkého draka Batolete musí člověk trefit přímo do otevřené tlamy, přemítal Ben. Nebo ho střelit do oka. Jinak člověku nepomůže ani střela ze samostřílu… a to už k nim dolehly první vzdálené zvuky hřímajícího draka. Mezi kopci ho ještě vidět nebylo, ale příliš daleko už být nemohl. Nepochybně šel přímo na ně.
Ben se vyškrabal na nejbližší kopec, aby získal lepší výhled. Golok vylezl na další, nějakých třicet metrů před nimi, a odsud na draka mluvil a gestikuloval.
To není tentýž drak, kterého jsem tehdy viděl, pomyslel si Ben. Tenhle je mnohem menší. Drak se zastavil asi třicet metrů před Golokem a jednou ze svých předních tlap se opřel o tři metry vysokou vyvýšeninu. Chvilku vypadal jako parodie na rozezleného obchodníka za pultem. Byl na Goloka rozzuřený. Zřejmě ho rozčilovala jeho pouhá existence.
Ben slyšel, jak jeho skoro melodické hřímání přeteká vztekem. Vypadalo to, že Bena ani ostatní vůbec nezpozoroval. Pokývl hlavou ke Golokovi, jako by formálně uznával jeho existenci, a pak na něj bez dalšího varování zaútočil. V nozdrách mu zaplály a zasyčely plameny ohně.
Všichni kolem Bena se v panice poschovávali mezi kameny. Golok jedním elegantním skokem opustil nyní už nesmyslnou pozici na mohyle, udělal několik rychlých kroků a už se škrábal na jinou, která byla dál od lidí i draka, ale blíž k útesům. Stále ještě gestikuloval a zpíval - a něco z jeho metody zapůsobilo. Drakovy pohyby se zpomalily a jeho útok přešel v pouhý posun vpřed. Mnicholet poletoval kolem drakovy hlavy a snažil se odpoutat jeho pozornost, ale drak si ho vůbec nevšímal.
Doon se otočil k čarodějovi. "Indosuarosi?" zašeptal zuřivě vedle Benova lokte.
V čarodějově šepotu bylo znát stejné napětí. "Tady bychom magii pokud možno neměli používat. Jinak tu po nás zbydou stopy."
Ben vycítil Doonovu nerozhodnost. Baron chtěl svou výpravu dostat do jeskyně co nejdříve, a to pokud možno bez otevřeného souboje s drakem. Zároveň ale nechtěl Goloka ani ztratit, ani se od něj odloučit.
Golok se znovu přemístil o kus stranou a odvedl tak draka ještě dál od cesty k jeskyni. Drak se po něm zuřivě vrhal a předními tlapami metal hromadu kamení. Obrovské balvany se rozlétávaly po okolí jako střely z obřího praku.
To už bylo na Perga příliš. Jeho dlouhý luk zadrnčel. Šíp, vystřelený silou třiceti kil, dopadl několik centimetrů od drakova těkajícího pravého oka. Hlava šípu se zlomila o jednu z malých šupinek, tyčka odskočila a spadla dolů. Draka to ani v nejmenším nevzrušilo,
"Nechci našeho mistra zvířat ztratit ještě dřív, než se dostaneme dolů," šeptal Doon. "Budeme ho tam potřebovat. Musíme ho zachránit. Zabijte toho draka, jestli to jinak nejde."
Jestli to vůbec půjde, pomyslel si Ben. Netvor na Goloka neustále útočil. Chlapci se s vypětím sil občas na chvilku podařilo jeho zuřivost ztlumit, ale ne úplně odvrátit. Uhýbal, ustupoval, snažil se udržet si svou pozici, ale drak ho zatlačoval stále dál a dál.
Golok se tak postupně dostal až k okraji útesu, byl teď pouhých několik metrů za jeho zády. Zbylých sedm lidí postupovalo od jednoho úkrytu k druhému a snažili se k němu přiblížit tak blízko, jak jen se odvážili.
"Přelez přes okraj," volal na něj Ben tiše, aby ho pokud možno slyšel jen Golok a ne drak, kterého by mohl vyprovokovat k dalšímu útoku. "Přelez přes okraj a pověs se tam. Tak tě neuvidí. Možná, že…"
Drak znovu prudce zaútočil, tentokrát naplno a s ohlušujícím řevem. Jemné sítě, upředené z Golokova umění, konečně úplně povolily.
Perg s Hubertem se zatím odplazili stranou tak, aby měli drakovu útočící tlamu přímo před sebou. Ben se plížil jak nejrychleji dovedl k drakovu boku. Oběma rukama svíral Drakořez a přitom uvažoval, jak malou šanci oba lučištníci mají, že by se jim podařilo střelit draka do mozku. A dokonce i kdyby se jim to podařilo, není jisté, že mají vyhráno.
Drakořez začínal v jeho rukou ožívat, jeho síly se probouzely, jeho pronikavý jekot doléhal k Benovým uším stále silněji.
Golok upadl a plazil se po zemi poblíž okraje útesu. Šíp z luku a střela z kuše pronikly obě naráz do drakovy otevřené tlamy, která se nad ním šklebila. Ohnivý výbuch, který následoval, protrhl drakovu levou tvář a celá dávka tekuté síry, která měla být vyvržena na Goloka, se syčivě rozplizla po okolí. Část přetekla přes okraj útesu, zbytek uvízl na kamení. Jedna ze střel protrhla ohnivou žlázu v drakově tlamě.
Ariana statečně pokřikovala a ze svého praku střílela po drakovi kamením. Jestli byly její střely přesné, nebo ne, situaci nijak neovlivnilo. Oba čarodějové se moudře krčili v úkrytu.
Netvor slintal plameny na všechny strany celý nepříčetný bolestí se obrátil proti ostatním lidem, kteří ho ohrožovali. Doon se škrábal mezi kameny za drakova záda, a tam svým Mečem udeřil proti jeho zadní tlapě. Snažil se zasáhnout místo, kde se pod tvrdými šupinami skrývala šlacha. Těžká, a jako břitva ostrá čepel odskočila od tlapy jako dětský mečík od kovadliny. Drak úder ani nezaregistroval.
Zato si však povšiml Bena, a také ho dobře slyšel. Vřeštící Meč Hrdinů vléval do Benových paží nadlidskou sílu. Obrovská stvůra však byla nevypočitatelná. Na poslední chvíli se drak od Bena odvrátil a přední tlapou uchopil ječícího Goloka. Chlapcovy nohy se zmítaly vysoko nad jejich hlavami. Ben se poddal Drakořezovi, který do jeho paží vléval sílu a vedl ho do útoku. Rána zasazená Mečem byla tak rychlá, že ji jeho myšlenky ani nebyly schopny sledovat. Drakova tlapa, která se po něm sápala, byla odťata a s mohutným zaduněním spadla na tvrdou zem. Proud duhově zbarvené krve smáčel celé okolí.
Meč Hrdinů zavřeštěl. Ben se podíval Golokovi do obličeje. Stále ještě žil.
Drakořez zamířil přímo na srdce a tvrdé šupiny, silné jako lidská dlaň, při jeho dotyku praskaly jako papír. Drak se zapotácel a jeho tlusté nohy před sebe vykoply oblak kamenů a prachu. Meč v Benových rukou nepřestával kvílet.

Stvůra zařvala a její ohromné tělo se svezlo přes okraj útesu. Goloka přitom stále tiskla ke své šupinaté hrudi. Ben se připlazil k okraji útesu a sledoval jejich pád. Obě těla se od sebe po celou tu dobu vůbec neoddělila.

Kapitola 10

Mnicholet nepřestával zoufale naříkat. Benovi připadalo, že křičí už celou věčnost. Se zakrváceným Mečem Hrdinů v ruce se krčil na okraji útesu a díval se dolů pod sebe. Byl krásný den, moře ve stometrové hloubce pod ním hrálo nádhernými odstíny modré a zelené.

Obrovské dračí tělo se nárazem na skály roztříštilo jako shnilé ovoce, ale mořské vlny už jeho zbytky třídily, smývaly a odnášely, za chvíli po něm nezůstane ani stopa.

Po Golokovi nebylo ani památky. Perg se doplazil k Benovi, uchopil ho za paži a táhl ho pryč od okraje útesu.

Doon pěnil vztekem. "Ten pták! Ten zatracený mizerný pták!" Díval se na Dartovo malé tělíčko, třepetající se u jeho hlavy, a vypadalo to, že má sto chutí do něj vrazit svůj Meč. Dartovo naříkavé kvílení se spojilo s křikem hejna mořských ptáků, vyplašených z okolních útesů.

"Jak ho teď budeme používat?"

Jako by chtěl na jeho otázku odpovědět snesl se Dart náhle obloukem dolů k Arianě stojící opodál. Její levá paže byla napřažená v tradičním gestu, jakým mistři zvířat přivolávají své létající mazlíčky. Mnicholet se jí schoulil na rameni a jeho tmavá srst se mezi prameny rudých vlasů téměř ztratila. Jeho nožky se pevně zachytily Arianiny košile a jako nějaký napůl lidský sirotek se zvířátko pustilo do tichounkého oplakávání svého mrtvého pána. Ariana ho hladila a šeptem uklidňovala. Odmítla Mitspieletra, který jí chtěl pomoci, a věnovala se malému tvorečkovi.

Doonovi se ulevilo. "Dobrá práce, princezno. Možná jsme přece jen o tak moc nepřišli."

Jediným pohledem přehlédl oblohu. "Můžou si myslet, že jim drak přepadl přes útes nešťastnou náhodou, třeba když honil králíky. Jestli se nám podaří všechno zvládnout dobře a včas, můžeme být pryč ještě předtím, než začnou draka postrádat. Tak tedy vzhůru."

S napřaženým Strážcem Cest vyrazil jako první. Hned za ním následoval Ben, kterému se podařilo Drakořez alespoň zhruba očistit o kožnaté listy bodláků. Perg se držel vedle Bena, ostatní šli o několik kroků za nimi.

Benovi se stále ještě nepodařilo zachytit ani jediný detail okolí, na který by si z oné noci pamatoval. V hrubých rysech mu to onu krajinu samozřejmě připomnělo, ale teď, za denního světla, tu neviděl žádné stopy lidí, ani jejich díla. Pustina se táhla kilometr za kilometrem, prázdná a chmurně krásná.

"Kde je místní posádka Modrého Chrámu?" zeptal se Perg. Stál vedle Bena a opatrně vystrkoval hlavu nad hromadu kamení, aby viděl, zda je cesta před nimi bezpečná.

"Dál ve vnitrozemí. Zhruba tímhle směrem. Trvalo nám to půl dne a půl noci se sem dostat, a to jsme ještě část cesty jeli."

Ben otočil hlavu a zadíval se přes vodu na protější stranu fjordu. Pevnina se tam teprve teď vynořovala z ranní mlhy, aby se ohřála na slunci. Louku ani les ale nezahlédl. Útesy, na něž začínaly dopadat paprsky slunce, dostávaly matně modravý nádech.

Opravdu jsem celou tu dálku přeplaval a vylezl až nahoru? ptal se Ben sám sebe. Jednou o tom budu vyprávět svým vnoučatům, pomyslel si. Mým a Barbořiným, v našem krásném domečku. Viděl jsem Císaře v šedivém kabátě, jak tam sedí a vypadá úplně jako člověk… Ben na tu příhodu téměř zapomněl, dokud ho Hubert svým vyprávěním nevyděsil. Ale nemá smysl se teď pokoušet zjišťovat, co je na tom pravdy. V každém případě tam žádné stopy po démonech nebyly. Otočil hlavu zpátky a vyrazil, aby dohnal ostatní, kteří už byli hodně vepředu.

Doon je s Mečem v ruce vedl bez zaváhání dál. Ben cestou několikrát zamumlal, že už ta mohyla opravdu nemůže být příliš daleko, ale když se ji snažil najít, poprvé si všiml jak jsou si všechny kopce podobné. Vypadalo to, jako kdyby všechny měly na jedné straně obrovský balvan, který by mohl sloužit jako kryt jeskyně. Tiše zauvažoval, jestli i tohle je dílo magie, protože na pouhou náhodu to bylo až příliš neuvěřitelné.

Strážce Cest však na tyto ani na jiné rušivé elementy nereagoval. Ben šel v těsném závěsu za Doonem a snažil se vybavit si, na kterou stranu byl vchod do jeskyně obrácen. Před očima se mu objevil osudový okamžik, kdy se obrátil od vchodu a tlakem na balvan uzavřel Raduleskuův překvapený jekot uvnitř jeskyně. Sám se vrhl do temné noci a polomrtvý hrůzou utíkal pryč… tehdy měl moře po levé straně…

"Tady," pravil náhle Doon. Zastavil se u kopce, který Benovi nepřipadal vůbec povědomý. Doon natáhl paži, až se špička Meče dotkla skály. Vibrace čepele byly teď zcela zřetelné.

"Tady?" opakoval Ben nejistě. Ještě mohylu nepoznával. Věděl však, jak se přesvědčit.

"Dobrá. Tak chytněte tenhle kámen a pomozte mi ho zdvihnout." A sehnul se, aby uchopil jeho základnu. Když se kamene dotkl, byl si jistý, že tohle je to pravé místo.

Indosuaros mu však položil ruku na rameno. "Ještě počkejte." Čaroděj zvedl ruce a špičky prstů položil na kámen. Chvíli tam nehybně stál s očima zavřenýma, pak poodstoupil a pohlédl na svého asistenta.

"Žádnou ochrannou magii necítím. Zvedejte." Perg s Hubertem a Benem napjali všechny své síly. Kámen se odsunul stranou a poslední zbytky Benových pochybností se vytratily. Bylo to tady. Známý tmavý trojúhelníkovitý vchod se na něj důvěrně šklebil.

Doon se zbraní v ruce nahlédl dovnitř, spokojeně přikývl a ustoupil. "Světla," přikázal.

Na jeho pokyn rozvázal čarodějův učeň ranec a vyndal z něj sedm vynálezů Starého Světa, které rozdělil mezi přítomné. Lišily se od pochodně, kterou Ben viděl u Raduleskua, ale fungovaly na stejném principu. A tyhle měly ještě ručně vyrobené kožené pásy na upevnění. Doon jim krátce předvedl, jak si mají světla připevnit na hlavu, aby měli volné ruce.

"Také za tyto věci vděčíme našemu milému mágovi. Postaráme se o to, aby vaše mnohaleté přípravy nepřišly nazmar, Indosuarosi."
Sundal světlo dolů vysvětloval, jak funguje. "Stisknete tady, rozsvítí se. Stisknete znovu, zhasne. Když tímhle otočíte, světlo se zesílí nebo zeslabí. Pootočte jím a takhle stiskněte, světlo se soustředí do jediného paprsku. Pootočte a znovu povytáhněte, světlo se rozptýlí, takže osvětlí celou místnost."
"Jak dlouho vydrží svítit?" zeptal se Hubert, zjevně uchvácen. Doon pokrčil rameny.
"Už teď jsou ta světla tak stará jako svět sám. Předpokládám, že vydrží svítit až do jeho konce, takže se je nebojte používat."
Vlastní vstup do jeskyně Benovi připadal trochu jako návrat do minulosti. V jasném světle, zářícím z jeho čela, na dně uviděl známé zbytky vosku. Po mužích, které tady uvěznil tu však nebylo ani památky…
Indosuaros, stojící u otvoru v zemi hlásil, že nezachytil žádné ochranné kouzlo.
"Tady ne… ale dole určitě. Hluboko v zemi kouzla jsou. Kouzla a…"
"A co?" zeptal se ostře Doon.
Čaroděj si povzdechl. "Řekl bych, že tam dole je ještě cosi ze Starého Světa. Něco velkého."
"To je všechno, co nám k tomu můžete říct?"
"Technologie Starého Světa." Indosuaros našpulil rty. "U technologií člověk nikdy neví."
"A to kouzlo, které tam cítíte - dokážete si s ním poradit, až se k němu dostaneme?"
Vypadalo to, že snad čaroděj provádí vnitřní inventuru. Ostře se zadíval na svého asistenta. "Ano, dokážu," odpověděl nakonec pevně.
"Potom tedy," pokračoval Doon, "je naším dalším úkolem zajistit, abychom tyhle dveře dokázali otevřít, až se budeme vracet." Vyběhl po úzkých schodech nahoru, kde si bedlivě obhlížel velký kámen. Ben už jim předtím vysvětlil, jak mu pomohl k útěku.
Doon si nespokojeně povzdechl. Mračil se na kámen, jako kdyby za něco mohl.
"Bene, řekněte mi jednu věc. Kněží sem přece čas od času musí přicházet na kontrolu, nebo ne?"
"Asi ano," řekl Ben a vylezl po schůdkách za ním. "Ale nikdy jsem o tom nic neslyšel."
"Vy tedy tvrdíte, že se zevnitř otevřít nedá. Že by ho ten důstojník býval otevřel a pronásledoval vás. Je to tak?"
"Já si myslím," hloubal Ben, "že bych ho sám neotevřel, ani kdyby mi šlo o život. A zevnitř se k němu dostane jen jeden člověk. Víc místa tam není."
"Pochybuji, že by to tu kněží při obhlídkách nechávali otevřené. A pochybuji, že by si s sebou pokaždé brali tucet otroků, kteří by čekali venku a kámen při jejich odchodu zase zvedli."
Doon si povzdechl. "Je samozřejmě možné, že uvnitř objevíme ještě nějaký jiný východ. Ale jisté to není. Mám sice nástroje na rozbíjení kamenů, ale…" Při pohledu na balvan Doon zavrtěl hlavou. Naznačil, že se vzdává.
"Indosuarosi? Vím, že jsme měli v plánu nenechat žádné magické stopy, alespoň ne takhle blízko povrchu. Ale zavřít se do téhle jeskyně, aniž bychom věděli, jak vylézt, by bylo ještě horší."
Čaroděj souhlasil. "Obávám se, že máte pravdu," přikývl chmurně. Indosuaros se krátce poradil se svým asistentem a začali z ranců vytahovat nejrůznější předměty. Brzy stáli před jeskyní a třeli obrovský balvan něčím, co vypadalo jako syrové plátky jakési zeleniny.
Ariana zůstala po celou tu dobu uvnitř a utěšovala mnicholeta. V jeskyni se vůbec nebála.
Když oba kouzelníci kámen ošetřili, Doon vyslal Bena, aby ho přivalil na vchod. Benovi připadalo, že se masa kamene o dost zmenšila - podařilo se mu ho zachytit v pádu a vrátit zpátky o dost velký kus. Všichni členové výpravy si jeden po druhém zkusili kámen zvednout nikomu to nedělalo žádné problémy.
Když už byli uvnitř a dveře za nimi zavřené, shromáždil je Doon okolo otvoru v podlaze.
"Sem jsme poklad spouštěli," řekl Ben.
"A právě tady jsem viděl, jak se pro něj Běloruci natahují."
Indosuaros se usmál, jako by se je rozhodl uklidňovat. "Takhle blízko k povrchu přicházejí jen tehdy, když mají převzít poklad. Tak tomu bylo oné noci, kdy jste je viděl."
"Jak to víte?"
Jako odpovědi se Benovi dostalo arogantního pohledu, který říkal, že zdroje čarodějových vědomostí jsou mimo dosah Benova chápání, a kromě toho mu do nich stejně nic není.
"Nebylo by marné," ozval se Hubert, "kdyby se nám podařilo jednoho chytit, aby nám posloužil jako průvodce. Určitě znají všechny zkratky. Kdo jiný už by je měl znát než ti, co se s pokladem musí vláčet?"
"Jestli některého z nich potkáme," mumlal Doon nepřítomně, "tak se ho můžeme zeptat." Baron se naklonil nad otvor v zemi a zamířil do něj světlo svého reflektoru. "Při téhle straně jsou vytesány schůdky," hlásil. "A nevypadá to příliš hluboké. Možná ani nebudu potřebovat provaz - ale radši si ho vezmu, pro všechny případy. Dva z vás ho tady držte."
Perg s Benem vzali svinuté lano a našli jeho konec. Doon zasunul Strážce Cest do pochvy a během chvilky jim zmizel z očí.
Lano v jejich rukách se přestalo odvíjet téměř okamžitě. "Jsem dole," ozval se z hloubky baronův hlas. "Pojďte za mnou." Ben se naklonil nad otvor a kousek pod sebou uviděl světlo jeho reflektoru. Ve spojeném světle obou lamp spatřil řadu stupínků, vytesaných u strany šachty. Ta se dole přímo napojovala na stěnu jeskyně, schůdky pokračovaly až na zem.
Ben vůdce následoval, a brzy byla dole celá skupina. Prostor, v němž se nacházeli, byl zhruba stejně velký jako jeskyně nad nimi, a stejně jako ona měl jen jediný východ. Tentokrát však byl vytesán ve stěně proti vchodové šachtě. Byl to úzký tunel, jehož výška byla počítána pro středně vysokého člověka. Ben si řekl, že Perg bude muset sehnout hlavu.
Doon šel jako vždycky v čele a ostatní ho jeden po druhém následovali. Tunel se zahýbal doprava, znovu se stočil

vlevo, a po celou dobu klesal dolů. Po chvíli se na stěnách i na zemi znovu objevily vytesané prohlubně a schůdky. Tunel se změnil ve vertikální šachtu.
Baron si odmítl vzít lano a začal se propracovávat dolů pomocí schůdků a prohlubní, vytesaných po stranách. Ben se spustil opatrně za ním. Indosuaros se s očima přivřenýma rozhlížel na všechny strany, jako kdyby cestu zkoumal pomocí smyslů, jež normální lidé postrádají. Za Indosuarosem šla Ariana s mnicholetem na rameni. Jeho drobné tlapičky se jí pevně tiskly ke košili. Následoval je Hubert, a za ním šli Perg s Mitspielerem.
Na konci se šachta rozšiřovala do další jeskyně. Končila nad kulatým stupínkem, dva až tři metry širokým, který se zvedal do výšky přibližně jednoho metru nad podlahu.
Spodní konec šachty byl zakončen starobylým zdivem, mezi jednotlivými bloky se daly rozpoznat nepatrné mezery. Když se Ben pustil a seskočil dolů, podivil se, že se to celé pod jeho vahou nezřítilo.
Brzy byli všichni členové výpravy bezpečně dole, shromážděni okolo vyvýšeného stupínku. Nacházeli se v prostorné kruhové místnosti, jež mohla mít dobrých deset metrů v průměru. Byla větší než obě jeskyně nahoře.
Kamenné stěny, podlaha i strop byly otesány do hladkých, pravidelných tvarů. Kolem kulatého obvodu zdi se na ně šklebilo dvanáct tmavých otvorů. Paprsek světla, zaměřený ze středu místnosti, se u žádného z tunelů nedostal příliš daleko, neboť všechny se po několika metrech stáčely dolů, do stran, nebo obojí. Každý z tunelů byl - alespoň tady na začátku - dostatečně velký na to, aby jím pohodlně prošel dospělý člověk.
Kapitola 11

"Dostali jsme se ke třetí pečeti," konstatoval Doon a pozdvihl na pozdrav svůj Meč, jako by chtěl vzdát poctu skrytému nepříteli.
Doon stál poblíž středu vyvýšeného stupínku a postupně zaměřoval Strážce Cest na jeden tunel za druhým. Perg sledoval baronův výraz a poprvé uviděl, že se nesouhlasně mračí nad tím, co mu jeho průvodce sděloval.
Indosuaros, který se Doonovi díval přes rameno, si ještě přisadil. "Vypadá to naprosto jasně, ne? Meč říká, že máme jít tudy." A zamířil svůj dlouhý kostnatý ukazováček na jeden z tunelů.
Doona ta rada ještě více popudila. "Jenže před chvílí ukazoval na vchod vedle. Jsem si tím naprosto jistý. A teď najednou ne."
"Teď už ne," souhlasil kouzelník. Na chvilku se odmlčel. "Možná se vám chvějí ruce. Nebo zrovna zablikalo světlo."
"Moje ruce se nechvějí! A k tomu, abych cítil vibrace čepele, žádné světlo nepotřebuji!"
"Možná," vložil se Ben, "že jeden díl pokladu je na konci té chodby, kam ukazoval nejdřív zbytek je v téhle. Tak bych tomu rozuměl já."
"Nebo," navrhovala Ariana, "se poklad, když se ho snažíte zaměřit, nějak přemísťuje."
V hlase jí zaznívalo pobavený tón, který nezmizel, ani když se na ni Doon přísně zadíval.
"Myslím, že jsme se ještě k žádnému pokladu moc blízko nedostali," mručel Doon.
"Buď svému Meči budete důvěřovat, anebo nebudete," pokračoval kouzelník. "Nic jiného vám poradit nemůžu. Jestli se rozhodnete, že mu věřit přestanete, pak budu zkoušet najít cestu jinými prostředky."
On snad na ten Meč žárlí, napadlo Perga. Baron si patrně myslel to samé. "Že to začnete zkoušet Vy? No, řekl bych, že tomuto bohem ukutému kovu můžeme ještě nějakou chvíli důvěřovat. A dáme se cestou, kterou mi ukázal jako první."
Oba muži na sebe bez hnutí zírali.
"Někteří by mohli zkusit jednu cestu, zbytek druhou," navrhoval Hubert, ačkoliv si v tu chvíli ani on nemyslel, že by to byl dobrý nápad.
Doon po něm mrskl pohledem. "Ne. Nebudu své síly dělit. Alespoň zatím ne. Půjdeme cestou, již mi Strážce Cest ukázal jako první."
Perg podle svých zkušeností s používáním Zlatonoše jako průvodce vytušil, že špička Meče volala po další diskusi. Ale to by s sebou také přinášelo jistá nebezpečí, a tak zůstal raději zticha. V Benových očích si přečetl souhlas. Podíval se i na Arianu. Domníval se, že v jejím pohledu začíná objevovat realistické zaujetí. Ale kromě toho v jejích očích uviděl i jiné věci, které nebylo tak snadné interpretovat.
Celá skupina tedy vstoupila do tunelu, který Doon vybral. Stejně jako předtím se pohybovali v řadě za sebou a Perg se ocitl na předposledním místě, Hubertovi za zády, s mlčenlivým Mitspielerem za sebou.
Perg se musel stále ohýbat v zádech či sklánět hlavu, aby svým čelním reflektorem nenarazil o strop tunelu. Jestli to takhle půjde dál, budu muset lampu sundat a nést ji v ruce, nebo se spolehnout na světla ostatních, řekl si.
Tato chodba byla alespoň o něco širší než ta předchozí, i když by v ní dva lidé vedle sebe jít nemohli. Tunel se prudce stáčel zleva doprava zase zpátky a stále klesal dolů. Jeho svah však nebyl tak prudký jako u minulého tunelu a drsná podlaha jim zabezpečovala poměrně bezpečný sestup.
Perga napadlo zvednout hlavu a podívat se na strop, jestli tam uvidí začouzené stopy po pochodních. Po dobu existence tohoto bludiště sem členové Modrého Chrámu určitě nepřicházeli jen s pochodněmi Starého Světa. Opravdu - jako by na tmavém kameni rozpoznával začernalé skvrny, i když si tím v daných podmínkách nemohl být příliš jist.
"Podívejte," ozval se zepředu Benův hlas. Skupina se nezastavila. Ještě několik kroků a Perg viděl, co měl Ben na mysli. Z chodby vedla odbočka do strany, ale její ústí bylo zasypané hromadou balvanů a úlomků, spadlých z rozbořeného stropu. Až docela při zemi z této změti vyčnívaly dlouhé ruce kostlivce - a Perg si stačil všimnout, že svou velikostí odpovídaly rukám lidským. Toto varování bylo o to silnější, že rozhodně nevypadalo jako úmyslně nalíčené k zastrašování vetřelců.
Perg viděl, jak se Ariana na kosti lhostejně podívala. V jejím pohledu nebylo ani stopy po strachu nebo šoku. V čem ta asi musela vyrůstat, pomyslel si Perg. V něčem tak podivném, jako bylo moje dětství, nebo v něčem ještě podivnějším?

Možná proto ve mně ty její síly, jestli skutečně nějaké má, poznaly spřízněnou duši a označily mě za bratra.
Další odbočky už z chodby nevedly. Protože stejně neměli na vybranou, Doon se se svým Mečem ani neradil. Tunel byl úplně rovný a Perg bez obtíží viděl světlo na Doonově hlavě, které v čele průvodu osvětlovalo okolní zdi…
Ty se v dálce před nimi spojovaly do temného půlkruhu. Vypadalo to, jako by tunel ústil do prostorné jeskyně. Jak se přibližovali a jejich světla pronikala tmou, viděli před sebou neurčité tvary, podobné rozšklebeným skalám.
"U všech démonů, co je zas tohle?"
Tunel byl u ústí širší a mohli se tam shromáždit všichni najednou. Před nimi se otvírala obrovská jeskyně. Zdálo se, že se přes ni není možné dostat. Její dno bylo o dost níž než ústí tunelu, kde teď stáli, a ježilo se ostrými skalnatými výčnělky, na nichž tu a tam zazářily jasně svítící plošky. Vyčnívající skály byly potaženy něčím, co se ve světle lamp jevilo jako nějaký houby.
Za jedním z ostrých výčnělků Perg znovu zahlédl bělavé lidské kosti. Nebo prostě nějaký druh kostí. Byly rozházené a polámané a Perg nedokázal s jistotou určit, jestli jsou lidské.
Jeskyně byla hluboká asi třicet metrů a nezdálo se, že by z ní vedly nějaké jiné východy nebo vchody. Perg se vykláněl, jak nejdále to šlo, ale nepodařilo se mu spatřit nic jiného než hladkou a trochu zaoblenou stěnu, ze které se tunel vynořoval, a několik metrů nad sebou zubatý skalnatý strop. Při pohledu dolů na dno byly vyhlídky ještě méně lákavé: hluboko pod nimi se ze stínů nořily ostré, jakoby čekající výčnělky skal. Nikde nezahlédl nic, co by vypadalo jako pokračování jejich cesty.
Na Doonovo naléhání Ariana přesvědčila mnicholeta, aby podnikl malý výzvědný let jeskyní. Světla lamp mu svítila na cestu, ale i tak se tvoreček nejistě třepetal a potřeboval neustálé povzbuzování. Konečně se odvážil trochu dál a blížil se k tmavé skalní římse. Z jedné houby se ozvalo zasyčení a na ubohého Darta se vyvalil oblak prachu.
Mnicholet se v mžiku obrátil a pospíchal zpátky k Arianě, kde se jí, polomrtvý hrůzou, usadil na rameni. Spolu s ním k nim dolétl závan dusivého prachu a palčivý jedovatý zápach přicházející ze vzdálených koutů jeskyně.
Doon, jenž mezi záchvaty kašle mumlal nejstrašnější démonské kletby, vytáhl svůj Meč a postupně ho zaměřoval na jednotlivé části jeskyně. Žádná odpověď však nepřicházela. Meč začal vibrovat teprve ve chvíli, kdy jeho špičku namířil zpátky do tunelu, kterým právě přišli. Baron měl v tu chvíli v obličeji takový výraz, že i Indosuaros usoudil, že bude moudřejší se prozatím zdržet komentáře.
Perg zatím upřeně pátral očima po jeskyni, až uviděl něco, co ho přivedlo na nápad. Sundal z hlavy lampu a položil ji na zem. Úzký paprsek světla zaměřil na skály, které byly asi třicet metrů od něj.
"Zhasněte všechna světla kromě tady toho," přikázal ostatním. "Snažím se něco zjistit."
Baron, který se už už chystal vydat nové povely zaváhal, a nakonec udělal, co se po něm chtělo. Ostatní ještě chvilku reptali a mezi kašláním a kýcháním se ozývaly jejich polohlasné otázky. Ale netrvalo dlouho a zůstala svítit pouze Pergova lampa. Perg se postavil.
"Podívejte. Moje lampa se vůbec nehýbá. Leží na podlaze. Podívejte se na to světlo."
Několik zářivých plošek na skalách před, nimi odráželo světelné paprsky zpátky do tunelu, na zdi, strop, i tváře lidí.
"Podívejte."
Světelné body se pohybovaly - pomalu, pravidelně. Zdálo se, že před ústím tunelu se celá jeskyně otáčí kolem dokola. Pozorně jeskyni sledovali a bylo zřejmé, že se její poloha za tu chvíli, co tam stáli, opravdu změnila.
"To není možné."
"Ono se to hýbe."
"Myslím," začal Perg, "že vím, co se tady děje. Teď pojďte pryč z toho prachu. Projdem tunelem zpátky, já vám to pak povím."
Ostatní se mezitím vzpamatovali a byli schopni jít zpět. Doon opět v čele. Za chvíli už měli kroutící se tunel za sebou a znovu vstupovali do velké kulaté místnosti.
Tam jim Perg předložil své vysvětlení. "Ta jeskyně se ve skutečnosti nepohybovala. Pohybujeme se my. Chci říct všechny tyhle tunely, celý prostor, ve které stojíme. Tohle, co vypadá jako hlavice obrovského kola," rukou přejel po kruhovém stupínku, "taky opravdu hlavice je. A teď se podívejte sem, nakonec šachty, kterou jsme se sem dostali. Vidíte, že to vypadá, jako by mezi těmi kameny byla tenká mezera. Obě části jsou volné, aby se mohly pohybovat. Indosuarosi, když jsme byli tam venku, říkal jste, že uvnitř cítíte něco obrovského. Něco ze Starého Světa."
"To jsem cítil." Čaroděj zaklonil hlavu a zavřel oči. "A cítím to i teď. Technologie." A stejně jako i předtím se jeho rty při zvuku tohoto slova našpulily v opovržení.
Doon tomu nechtěl věřit. "Celá tahle část skály že se otáčí, spolu s dvanácti tunely, které jí probíhají jako paprsky kola? Vždyť to musí být tak velké, že by se na to vešla celá vesnice."
Hubert to nedokázal spolknout. "Všechno tohle se celou dobu točí a nenadělá to vůbec žádný hluk? Ne, něco takového by nikdo nedokázal postavit. To prostě není možný…" nechal svá slova odeznít. Dobře věděl, stejně jako baron a všichni ostatní, že Starý Svět vyrobil tisíce zázraků, stejně velkých, jako byl tento.
Perg se obrátil k Doonovi. "To ale znamená, že měl Meč pravdu. V obou případech. Kdybychom byli dost rychlí a proběhli prvním tunelem, který nám označil, vylezli bychom na správném místě. Ty tunely se totiž určitě někde setkávají s pevnou chodbou, vytesanou ve skále. Možná ji postupně míjí všech dvanáct."
Doon zmateně potřásl hlavou. "Zkusíme, co nám Strážce Cest poví teď."
Meč ukázal na úplně jinou chodbu, která ani nebyla vedle té, kterou předtím ukazoval.
"Vidíte," pravil Ben. "Kroutí se a zahýbají, jak jsme sami poznali, a některé se zřejmě kříží nebo procházejí pod nebo nad jinými."
"To by mě ale zajímalo," ozval se Hubert, Jak tam ti kněží dokážou trefit? Mají snad nějaké kouzlo, kterým to kolo zastaví?"

"Na technologii kouzla neplatí. Možná, že podle denní doby poznají, který tunel bude v danou chvíli správně nastavený."
"Ještě se nám nepodařilo tenhle bláznivý nápad prokázat," zavrčel baron. "Tentokrát půjdu se Strážcem Cest napřaženým přímo před sebou. Všichni za mnou!"
"Ano, Strážce Cest bychom použít měli," mumlal Perg. "Jen jsem si ale říkal - že v té pevné skále kolem můžou být další tunely, které třeba vedou k něčemu ještě mnohem horšímu, než byla ta jeskyně, odkud jsme se teď vrátili."
Skupina se znovu seřadila a vešla do tunelu, který jim Meč vybral. Tentokrát se Hubert, který chtěl za této nejisté situace zůstat co nejblíž u Doona, protlačil přímo za něj.
Tunel zahýbal a směřoval dolů. Znovu narazili na chodbu, která ho protínala, ale tato odbočka už zasypaná nebyla. Meč vybral cestu, vedoucí vpravo. A zase se tunel po určité době vyrovnal - ale na jeho konci tentokrát spatřili něco úplně jiného.
Jak Perg předpověděl, bylo ústí jejich tunelu téměř v jedné rovině s podobným otvorem, který se otvíral ve skále naproti. Tady, kde byl stator a rotor celého systému od sebe na nejvzdálenějším místě oddělen jen pouhých několik metrů, bylo mnohem snadnější pohyb centrálního kola sledovat.
Tunel, jímž přišli, se na konci značně rozšiřoval. Otvor naproti němu měl téměř stejnou velikost i tvar, a oba měly u samého okraje stupínek. Zdálo se, že jsou tam proto, aby usnadnili přeskok na druhou stranu. Vzdálenost mezi nimi byla asi tak jeden dlouhý krok. Na obou stranách otvorů byly úchytky a jednoduchá kovová madla, upevněná do stěn.
Meč je pobízel kupředu. Doon skočil jako první a bez obtíží přistál na protějším stupínku. Okamžitě se posunul o krok dovnitř tunelu, který se hned na začátku prudce svažoval. Volnou rukou pobídl ostatní, aby ho následovali.
Ben udělal krok vpřed, za kterým měl následovat skok, ale v té chvíli ho Ariana uchopila za rukáv. Otočil se a podíval se jí do očí. Měla v nich nepřítomný pohled, byla jako v tranzu.
Během Benova zdržení se ke skoku připravil Hubert. Obrovská kuše mu lehce poskočila na zádech, když se odrazil a přistál…
Stupínek u protějšího tunelu se pod Hubertovými chodidly ohnul a přitiskl se ke zdi. Jeho ruce, které instinktivně hrábly po železných madlech, zachytily jen hladký, kluzký kámen. Kovová držadla totiž zmizela ve zdi ve stejném okamžiku, kdy se stupínek ohnul.
Hubertovy prsty bezmocně sklouzly po hladké stěně a jeho tělo se s děsivým výkřikem zřítilo do propasti.
Doon se ho pokoušel zachytit, ale tak rychlého pohybu by žádná lidská bytost nebyla schopná. Ani ti, kteří stáli na konci druhého, pomalu se otáčejícího tunelu, nedokázali včas zareagovat. Perg, skloněný nad úzkou průrvou, viděl Hubertovo čelní světlo, jak padá, točí se a naráží do skal po stranách.
Jeho křik utichl. Rotující světlo zářilo a blikalo, v jednu chvíli odhalovalo fantastické skalní útvary, za okamžik však mizely do tmy.
Světlo ještě naposledy poskočilo, pak zůstalo klidně ležet. Jeho paprsky teď ozařovaly ostré skalní výčnělky a roztroušené bělavé kosti hřbitova padlých.
Zbývajícím členům výpravy na rozvažování o Hubertově osudu nezbýval čas. S každým okamžikem je totiž pravidelně rotující kolo odnášelo dál od ústí protějšího tunelu.
Nastražený stupínek jakýsi vnitřní mechanismus vrátil do původní polohy. Doon zachytil konec lana, který mu Ben hodil, a postoupil ještě dál do tunelu, kde měl větší šanci udržet se. Ben držel provaz na druhé straně.
Jako první skákal Mitspieler, rukou si přitom vytvořil záchrannou smyčku. Schůdek však tentokrát nepovolil. Vyškrábal se za Doonem a pomohl mu držet druhý konec provazu.
"A Meč nás vůbec nevaroval!" stěžovala si Ariana, jako kdyby byla zaskočena zradou přítele. Už byla také bezpečně na druhé straně.
"To taky není jeho úkolem!" vyjel na ni baron. To už vedle nich přistával Perg.
Jako další šel Indosuaros, po něm přišel na řadu Ben. S druhým koncem provazu v rukách dopadl plnou vahou na předsunutý stupínek, který ho však bezpečně udržel.
Šest členů výpravy se shromáždilo u okraje tunelu, o němž doufali, že je vede k pokladu, a sledovali postupně mizející ústí chodby, kterou právě opustili.
"Až půjdeme zpátky, tak tady rozhodně nebudeme muset čekat dlouho," poznamenal Doon. V hlase mu zaznívala taková sebejistota, jako kdyby na Pergovu myšlenku s otáčejícími se tunely přišel sám. Nejen to: jako kdyby on, Doon, teď nade vší pochybnost dokázal, že je tato myšlenka pravdivá.
"Těch otáčejících se tunelů je tedy dvanáct, nebo i víc. Takže i kdyby se to velké kolo otočilo jen dvakrát za den, neměli bychom tu nikdy čekat víc než hodinu. Tím si můžeme být jisti."
Ať už si tím ostatní byli jisti nebo ne, nikdo nic neřekl. V Benově mysli vířila jediná myšlenka: s poslední štěrbinou mizejícího tunelu se ztrácela i možnost okamžitého návratu.
Baron pokračoval: "Při cestě zpátky budeme mít možná trochu naspěch. V první řadě bychom teď měli vyzkoumat, jak tenhle zatracený schod funguje."
Celou řeč pronesl naprosto klidným, věcným tónem. Pak začal s opatrným průzkumem, který brzy odhalil, že stupínek zůstává v rovné, bezpečné pozici jen v případě, že na schůdku nad ním nikdo nestojí. V Hubertově případě se tedy sám baron zasloužil o spuštění mechanismu, kterým se stupínek při zatížení sklopil.
"Myslím, že kněží a Běloruci vedou tuhle hříčku stále v patrnosti - určitě ji nezapomenou více než jednou, pokud tudy procházejí společně. No, dobře, že to víme. Teď pojďme dál."
Přestože to vypadalo, že se odsud jinak jít nedá, Doon se znovu poradil se svým Mečem. Ukazoval přímo před ně, tunelem, klesajícím dolů.
Po krátkém a prudkém sestupu se ocitli v jakémsi bludišti tunelů. Jednotlivé chodby se tu navzájem propojovaly dírami

v zemi i u stropu, nebo obyčejnými dveřmi. Na dveřích i stěnách byly vyryty nebo namalovány podivné symboly. Strážce Cest si nevšímal ani dveří, ani symbolů. Vybral přímou, otevřenou cestu vpřed. Doon šel jako vždycky první, ale tentokrát před každým krokem kamennou podlahu pozorně prohlédl. Ostatní to dělali po něm.
Jednou nebo dvakrát se baron zastavil a přikázal Arianě, aby vypustila mnicholeta. Zvířátko se však pokaždé vrátilo téměř okamžitě zpátky a příliš toho nenamluvilo. Arianě dělalo navíc problémy jeho řeč vyložit, a tak prozatím jeho služby vzdali.
Konečně bludiště skončilo v jednom jediném tunelu, který prudce zahýbal doprava, a potom hned doleva. Za poslední zatáčkou se objevilo světlo - Benovi připadalo jako opravdové denní světlo. Když kousek popošel, zaslechl dokonce zvuk tekoucí vody a zpěv ptáků.

Kapitola 12

Hladké stěny točitého tunelu se u jeho konce změnily na drsnou skálu, asi končí v přírodní jeskyni. Perg se vynořil z tunelu, hned za ním Doone. Zamžikal ve světle, které pronikalo listovím majestátních stromů. Vzduch byl teplý a nejvyššími větvemi pohupoval jemný vánek. V korunách stromů cvrlikali ptáci a odkudsi z blízka k nim doléhal zvuk tekoucí vody, zněl jako malý vodopád nebo bublající potůček.
Nedaleko se tyčil vysoký les. Vyrůstal z travnaté země několik metrů pod úrovní skalní římsy, kde se celá skupina shromáždila. Od římsy dolů vedla sotva znatelná cestička, klikatila se mezi balvany načervenalé skály, až zmizela mezi stromy. Nejvyšší části rudého masivu se ztrácely za větvemi stromů, které zakrývaly i větší část oblohy. Bylo tu příjemné příšeří. Perg zhasl své světlo, ostatní udělali totéž.
"Dostali jsme se k magické pečeti," oznámil jim hlubokým, slavnostním hlasem Mitspieler. Mluvil tak zřídka, že jeho hlas vždy připoutal pozornost ostatních. "Se správným heslem bychom tudy měli projít bez obtíží, tak, jako to zřejmě dělají kněží Modrého Chrámu. Mistře, domníváte se, že bychom se o odhalení tohoto slova teď měli pokusit?"
Indosuaros se na něj podíval, potřásl hlavou a vzdychl. "Zkoušeli jsme to už tolikrát, a nic jsme nezjistili."
Doon byl netrpělivý. "Meč nás tudy provede."
Indosuaros pokývl. "Ale jak jsme viděli, nedokáže nás varovat před nebezpečím. Tato pečeť je mým úkolem, a nebude snadný. Chci si předtím trochu odpočinout."
Baron se na okamžik zamyslel, pak souhlasil. "Tak dobře, malý odpočinek nám ani jednomu neuškodí. Teď ještě najít vhodné místo."
Oba čarodějové se chvíli rozhlíželi po okolí a tiše si povídali. Pak Indosuaros řekl: "K úpatí té skály sejít můžeme. Nikoho snad nemusím varovat, že ne všechno, co vidíte, odpovídá skutečnosti. V této chvíli vám můžu říct jen to, že tráva a stromy skutečné jsou, alespoň z větší části. Předpokládám však, že jsou udržovány magickými prostředky. Jsme samozřejmě stále uvnitř jeskyně. Její velikost zatím nedokážu určit, ale pochopitelně v žádné přírodě nejste. To, co vnímáte jako slunce, oblohu a vítr jsou výtvory magie. Jaká realita se za nimi skrývá, tím si zatím nejsem jistý. Kousek dolů ale můžeme sejít bezpečně.
"A co ten potok?" zeptala se Ariana. Scházeli po cestě dolů a před nimi se objevil malý vodopád, vyvěrající z rozeklané skály. Od něj se mezi skalními puklinami klikatil potůček. Kousek dál mezi stromy se usadil v klidnějším korytu.
"Ta voda je skutečná," odpověděl po chvilce Indosuaros.
"Jestli je bezpečné ji pít, nebo se jí dokonce jen dotýkat, to vám řeknu, až se k ní dostaneme."
To dlouho netrvalo. Jakmile skupinka vstoupila na trávu, která vyrůstala z bohaté lesní půdy, došli oba čarodějové ke břehu potoka a klekli si vedle něj. Cosi tam kutili, pak se zvedli a ujistili ostatní, že voda je bezpečná.
"To mě nepřekvapuje," konstatoval Doon. "V podzemní posádce žijí lidé - tedy, jestli se tomu dá říkat život. A kněží, kteří sem přicházejí, potřebují vodu; o Bělorucích nemluvě. Takže tohle je přírodní pramen. Zůstaneme u něj, pokud nám vymezíte nějaké bezpečné hranice."
Oba čarodějové se dali znovu do práce. Přecházeli sem a tam, mumlali, gestikulovali a sledovali věci, které byly lidským zrakům neviditelné. Na chvíli se rozdělili, pak se vrátili ke skupince. "Zůstaňte tady u prvního zákrutu potoka," řekl Indosuaros. "V prostoru mezi potokem a úpatím skály."
Vymezené území bylo dost velké na to, aby si v něm všech šest mohlo pohodlně odpočinout. Bylo na něm dokonce dost stromů, skal a keřů, takže tu člověk mohl najít i jakési soukromí.
Všichni odložili rance, zbraně položili na na zem, ale na dosah ruky.
Perg se sklonil a napil se z potoka. Voda byla čistá a chladná. S unaveným povzdechem se natáhl do měkké trávy a zavřel oči. Slyšel, jak se jeho společníci ukládají k odpočinku, každý podle svého.
Původně si chtěl lehnout jen na malou chvilku, aby pak mohl s Benem probrat otázku, která ho stále více tížila: Měli by se vzdát a jít zpátky? Z malé skupiny, se kterou Doon vyrazil, byli už tři mrtví. Myšlenka na zoufale bojující vojsko pana Ondřeje hnala Perga kupředu, ale jestli si teď půjde pro jistou smrt, stejně tím nikomu nepomůže.
Otázkou ale bylo, jestli obrátit se zpátky je teď méně nebezpečné, nebo jestli to vůbec jde. Bylo by potřeba o tom přesvědčit Doona s čarodějem, a to vypadalo beznadějně. Alespoň Doona by musel přesvědčovat násilím - a Perg si nedokázal představit nic nebezpečnějšího…
Otevřenýma očima sledoval Perg skvrnité světlo, prosvítající mezi stromy. Když pootočil hlavu, uviděl ve skále otvor tunelu, ze kterého před chvílí vyšli. Prostor mezi oblohou a skalním masivem byl jakoby záměrně stále zakrytý listovím stromů. Zauvažoval, jestli je v těchto místech věčné léto.
Když zavřel oči, dokázaly dokonce i jeho chabě cvičené smysly vycítit všude kolem působení magie. Bylo to tak silné a vytrvalé jako zvuk tekoucí vody v potůčku. Bylo to zde, ale co to dělalo, netušil…
Perga vedle sebe cítil pohyb. Okamžitě se probral a otevřel oči. Viděl Mitspielera, jak se plíží po čtyřech kousek od

něho, s pravou rukou nataženou směrem k jeho luku a toulci.
Šedivý šlachovitý muž před Pergovým náhlým pohybem ucukl.
"Co chcete?" chtěl vysvětlení Perg.
"Jenom - takovou maličkost, mladý muži. Přináším vám jen cosi od mého mistra! Na namazání vašich zbraní. Vidíte?" Mitspieler zvedl ruku se svazečkem suchých bylin. "Jinak by vás mohly zbraně v tomto magickém světě zradit. Obávám se, že než odsud odejdeme, setkáme se tu s bytostmi o něco většími, než jsou zpěvní ptáci."
"Tak dobrá. Ale příště to řekněte a nesnažte se plížit jako zloděj." Perg se posadil a sledoval Mitspielera, jak ošetřuje jeho luk a šípy. Podal mu i nůž, aby s ním udělal totéž. Očima hledal Bena a našel ho několik metrů od sebe, pohrouženého do rozhovoru s Arianou.
Napil se z potůčku a zvedl se, aby se k Benovi s Arianou připojil. Vyrušil ho zanícený rozhovor za blízkým keřem. Doon se hádal s Mitspielerem, ze jeho Meč žádné magické ošetření nepotřebuje a že u všech bohů ani nedopustí, aby s ním něco takového udělal.
Čarodějův učeň se s ním přel, ale dával si pozor, aby postupoval diplomaticky. "Jistě tomu tak může být, pane - mohu si to jen ověřit, abychom si mohli být jisti?"
Perg se ještě zdržel, aby mohl scénu sledovat až do konce.
"Jak si to hodláte ověřovat?" ptal se ho Doon nevraživě.
"Kdybyste mi ten Meč mohl jen na okamžik zapůjčit, pane. Nemusíte se bát, že ho poškodím - ano, děkuji." Perg viděl, že Mitspieler drží v ruce čerstvě natrhaný svazeček proutků, převázaný ozdobnou šňůrou, kterou v čarodějově výbavě zahlédl už předtím.
Mitspieler pokračoval: "Jestliže váš Meč opravdu nepotřebuje žádné další ošetření, aby v tomto království magie správně fungoval, pak by měl tyto větvičky bez problémů přeseknout. Když do nich takhle udeřím…"
Zpod ruky mu vyšlehl jasný plamen, který překvapil i Perga, přestože ten nějaký dramatický efekt víceméně očekával. Mitspieler vykřikl a upustil Meč do trávy. Svazek větviček, které při kontaktu se Strážcem Cest vzplanuly, zahodil daleko od sebe. Potom se k nim vrátil a při Doonově hlasitém smíchu vztekle udusával plameny.
Perg už dál nečekal a zamířil k Arianě a Benovi. Vyprávěl jim o incidentu, jehož byl svědkem, a trochu je tím rozveselil. Teď už se ale oba zase tvářili vážně, jako při jeho příchodu.
Ariana měla na starost mnicholeta a zvířátko se jí právě ustrašeně krčilo na rameni.
"Království magie se mu zřejmě nezamlouvá o nic víc než mně," poznamenal Ben.
"Kdybych ho tak mohla pustit," řekla smutně Ariana. "Cítím, že ho tu držím jako zajatce, a sama dobře vím, jaké to je."
"Jenže on stejně nemá kam se vrtnout," utěšoval ji Ben. Pohledem zavadil o Perga a pak se k ní znovu obrátil: "Proč jsi mě zdržela před tím skokem? Chytila jsi mě za ruku právě ve chvíli, kdy jsem se chystal skočit. Myslím, že jsi mi tím zachránila život."
"Jestli jsem tohle udělala - tak si už vážně nevzpomínám proč. Pokud jsem ti zachránila život, jsem samozřejmě ráda, ale… moje síly prostě fungují tímhle způsobem. Když vůbec fungují."
"Jsem si jistý," uvažoval Perg, "že Doon na tvé síly dost spoléhá. Ale nevím, kdy a pro jaký účel je hodlá využít."
"Taky bych chtěla, abych se na ně mohla spolehnout," zašeptala smutně dívka. "Chtěla jsem sem jít a hledat poklad. Myslela jsem, že to bude… ani nevím, co jsem očekávala. Něco rychlého a jednoduchého, třeba jako rozbít včelám hnízdo a ukrást jim med."
Pergův obličej se zkřivil do trochu neochotného úsměvu. "To jsi někdy dělala?" zeptal se.
Ariana se pousmála. "Já jsem nevyrůstala v paláci. Vlastně ani v normálním domě. Lidé, kteří mě měli na starost, byli v mnoha směrech dost drsní. Ale… možná ti to někdy povím. Věděla jsem, že jsem dcerou královny, ale nevedla jsem zrovna život, který by se dal u královniny dcery předpokládat."
Prohrabali se v rancích a vytáhli trochu jídla. Dál už hovořili o bezvýznamných a nedůležitých věcech, dokud nezaslechli baronův hlas, který oznamoval, že je čas vstát a jít dál.
Doonovi se vrátila dobrá nálada. Vzal do ruky Meč a určil, kterým směrem budou pokračovat. Strážce Cest ukazoval vpravo, přímo do hustého lesa. Nevedla tudy žádná cesta. Perg si automaticky začal ukládat do paměti orientační body, které by mu případně pomohly vrátit se zpátky. Kráčeli vysokou travou, kolem hustých křovisek a tu a tam vyčnívajících rudých balvanů. Země se pozvolna svažovala dolů, tam, kam mířili. Potok jim už dávno zmizel z dohledu. Skály za nimi byly zakryté hustým pásem stromů.
Nějakých padesát metrů před nimi se objevila sluncem zalitá mýtina a Perg se těšil, že se z ní alespoň bude moci podívat, jak vlastně zdejší magické slunce vypadá. Cestou k ní je však zdržovalo obcházení různých překážek. Nejprve to byl spadlý kmen, potom skupina hustých stromů, nakonec osamělý keř.
Když se konečně dostali k místu, kde Perg před chvílí mýtinu viděl, našli jen stejně hustý les jako všude jinde. Paprsky světla, které jím pronikaly, nedokázaly odhalit nic jiného než zelenavé zářivé body v korunách stromů. Perg zase všude kolem sebe viděl prosluněné mýtiny, všechny poměrně blízko od něho. Meč si ničeho nevšímal a směřoval stále vpřed.
Perg byl těmi všemi mýtinami trochu zaskočen a otočil se, aby přehlédl úsek cesty, kterým právě prošli. Posledním orientačním znamením, které si vtiskl do paměti, byl pahýl stromu a vedle něho spadlý kmen. Nic takového však nikde neviděl. Pergova důvěra ve své schopnosti najít cestu zpátky utrpěla těžkou ránu.
Znovu narazili na potůček. Samozřejmě to mohl být úplně jiný potůček, ale vypadal stejně jako ten první. Klikatil se přes cestu a zdálo se, že přitéká zhruba ze stejného směru, kterým první odtékal. Meč ukazoval přímo přes potok.
Ben šel těsně za Arianou a rytmické pohyby jejího těla ho neustále rozptylovaly. Musel si pořád připomínat, že by se měl spíš soustředit na možnost nenadálého nebezpečí, ale když o tom déle přemýšlel, řekl si, že to také nemá smysl. Cokoliv tady, v těchto podivných místech uvidí nebo uslyší, bude zřejmě zase jen další magický klam…
Někde vysoko nad stromy a nad zdánlivou oblohou je bludiště, jehož součástí je i obrovské kolo se všemi svými

tunely. Jestli měl Perg Pravdu, a zdá se, že měl… v Benově mysli se najednou s hrozivými detaily objevil obraz Hubertova rozmláceného těla, které touto magickou oblohou propadává dolů.
Najednou se v korunách stromů objeví trhlinka - a hned poté těžké žuchnutí. Podaří se jim tu jeho tělo se zářící lampou na hlavě někde najít? Anebo by tady, v království magie, vypadalo rozbité tělo úplně jinak?
Na cokoliv se tu člověk podíval a na cokoliv pomyslel, všeho aby se bál.
Doon je vedl rychlým tempem dál. Les kolem nich ubíhal a cesta vedla po rovině. Bena napadlo, že by mohl počítat kroky. Stále stejná cesta se mu začínala zdát nekonečnou.
Přišli k dalšímu potoku a překročili ho. Vypadal úplně stejně jako vždycky. Benovi připadalo, že země pod jejich nohama začíná trochu stoupat. Soudě podle vzdálených mýtin bylo slunce právě v zenitu, a to značně znemožňovalo určování směru. Přesto si byl téměř jistý, že až na malé překážky postupují pořád rovně.
Perg zavolal na vůdce před sebou: "Jak je tahle jeskyně vlastně velká? A jsme vůbec pořád ještě v jeskyni?"
Indosuaros, který šel těsně za Doonem, se otočil a na tváři se mu objevil pobavený úsměv. "Samozřejmě, že jsme v jeskyni. Ale nepohybujeme se přes ni tak rychle, jak si myslíte."
"Začínám pochybovat, jestli se přes ni vůbec nějak pohybujeme. Už se vám podařilo uvidět její konec?"
Kouzelník se otočil zase dopředu a zdálo se že se při chůzi dívá někam daleko před sebe. "Dokonce i pro mě," začal sebevědomě, "je to…"
Nedopověděl. Z ničeho nic se zastavil. Celá skupinka s ním. Oba čarodějové se o něčem šeptem vzrušeně dohadovali, pak se oba zadívali stejným směrem.
Ben se podíval také. Zdálo se mu, že nad korunami stromů zahlédl lehký mráček, nebo alespoň malé zastínění sluneční záře. Obláček rychle a záhadně tmavěl. Pohyboval se zleva doprava, podobný pomalé vlně.
V této chvíli ho už uviděli všichni. Mnicholet vypadal nezúčastněně, ale lidé jako by ho nejen viděli, ale i cítili. Zdálo se, že teplota v lese náhle poklesla, přestože sluneční paprsky pronikaly korunami stromů se stále stejnou intenzitou. V nehybném vzduchu se však nepohnul ani lísteček.
To, co je právě míjelo, určitě nebylo hnáno větrem. V této chvíli už Ben neměl ani nejmenší pochybnosti o tom, že jsou pod zemí. Nyní mu triky s oblohou a světlem připadaly jako ubohé a průhledné boudy.
Tam nahoře teď proplouvá něco… nějaká síla… je teď míjí. Ano, minula je, vřelé díky všem bohům! A byla pryč.
Prvním, kdo přerušil ticho, byl Doon. "Co mělo být tohle?" šeptal přiškrceným hlasem.
Indosuaros se kněmu pomalu obrátil. Čarodějův obličej byl nápadně bledý a na čele se mu perlily kapičky potu. "Tohle jsem nečekal. To byl bůh."
Skupina zašuměla údivem. Většina lidí Bena nevyjímaje, v životě žádného boha ani bohyni neviděli a ani nečekali, že by se jim to kdy mohlo poštěstit. V lidské společnosti byla přítomnost božstva vzácnější než přítomnost krále nebo královny.
"Jaký bůh?" ptalo se několik hlasů současně.
Mág se zamyslel. "Řekl bych, že to byl Hádes - nebo Pluto, jak mu lidé většinou říkají. Nikdo živý ho ještě zblízka neviděl."
"Ale co dělá tady?"
Na to mág nedokázal uspokojivě odpovědět. "Bohové přicházejí, kdy se jim zachce. A Hádovo panství je koneckonců právě pod zemí. Ale Modrý Chrám ho neuctívá, a tak můžeme doufat, že je tu coby jejich protivník. A že bude našemu podniku příznivě nakloněn - jestli si ho vůbec všimne."
Ben vypadal starostlivě. "Tak abychom mu snad raději rovnou připravili nějakou oběť."
Už předtím si několikrát všiml, že mágové většinou nebývají přesvědčeni o účinnosti běžných obětí a modliteb k jakýmkoliv bohům - tito dva nebyli žádnou výjimkou. Indosuaros se na něj jen mlčky podíval a otočil se. Mitspieler udělal to samé, ale pak se znovu obrátil.
"Jestli vám to udělá dobře, tak si něco takového udělejte sám a potichu. Já to dělat nebudu. Pokud by to vůbec mělo nějaký účinek, tak jedině ten, že bych se tím připomněl bytosti, o jejíž pozornost vůbec nestojím."
Doon se znovu poradil se svým Mečem, který ukazoval stejným směrem jako předtím, velice blízko oblasti, kudy před chvílí prolétl stín. Poprvé za celou dobu byla na Doonovi vidět neochota jeho vedení následovat. Obrátil se k Arianě.
"Je to stvoření ochotné a schopné letu? Jestli ano, tak ho vyšlete napřed."
Ariana Dartovi cosi pošeptala a mnicholet vzlétl. Křivka jeho letu zahýbala trochu doleva. Za okamžik už zmizel mezi stromy, v místech, kde se stín božské přítomnosti předtím zdržoval nejdéle. Za dalších několik okamžiků k nim dolétl slabý a zoufalý výkřik. Benovi to znělo spíše jako nářek z vyčerpání, než výkřik bolesti či strachu.
Skupinka chvilku čekala, ale nic jiného se už neozvalo, ani mnicholet se neobjevil.
"Jdeme dál," oznámil Doon. Podíval se na Arianu. "Jestli se mu nic nestalo, tak se k nám cestou přidá."
"A neměli bychom ho hledat?" protestovala Ariana.
"Neukázal se až tak moc užitečným," podotkl Doon.
Čaroděj potřásl hlavou. "Ne tady, a ne teď. Jestli se k nám bude moct vrátit, tak to udělá."
Ariana se na les po levé straně ještě chvíli dívala, ale už se nebránila. Šli dál a dlouho nikdo z nich nepromluvil. Bylo zbytečné, aby se podle jednotvárného světla, pronikajícího vysokými větvemi stromů, pokoušeli určit denní dobu. Ben neměl ani tušení, ve které části oblohy se slunce zrovna nachází, pokud ovšem tam nahoře něco takového jako slunce vůbec bylo. Světlo bylo stále stejné jako ve chvíli, kdy do tohoto království magie poprvé vstoupili. A Benovi připadalo, že se celou dobu pohybují přímým směrem komplexu.
Konečně Doon vyhlásil další přestávku. Tentokrát svůj Meč neuložil do pochvy, ale zamyšleně s ním usedl do trávy a pochybnosti v jeho obličeji byly více než zřetelné.
Oba čarodějové poodešli kousek stranou, na další ze svých pravidelných debatních schůzek. Indosuaros se však vrátil

sám a oznámil jim, že vyslal Mitspielera napřed, na výzvědy.
Doon se rozzuřil. Vyskočil ze země a s divokým výrazem v očích se zadíval směrem, kterým čarodějův učeň pravděpodobně odešel. Potom se vrhl na Indosuarose. "Co vás to popadlo? Tady velím já. Jak jste se opovážil něco takového udělat, aniž byste mi o tom řekl?"
Indosuaros však najednou vypadal velmi nezdravě. Opřel se zády o strom, a pak pomalu sklouzával dolů, až na zem, kde zůstal sedět.
"Co je s vámi?"
Stařec zvedl hlavu. "To přejde. Doporučuji vám počkat, až se Mitspieler vrátí, a pak teprve pokračovat dál."
"Jestli se vrátí, chcete říct. U všech bohů démonů, co vás to člověče popadlo? Takhle ho poslat pryč, aniž byste se mě zeptal!"
Tentokrát se už Doonovi žádné odpovědi nedostalo. Indosuaros zavřel oči a Ben s hrůzou sledoval, jak se čaroděj naklání stále víc a víc k zemi a vypadá, jako by měl bolesti.
Doon přejel pohledem po ostatních, jako by jim rád něco přikázal, ale honem nevěděl co. Znovu se obrátil a díval se směrem, kterým Mitspieler zmizel.
Ariana se také posadila a zavřela oči. Vypadala ale, že jen odpočívá nebo přemýšlí. Potom zašeptala: "Myslím, že tomu dědovi je špatně ze vší té magie kolem."
"Jenže co s tím?" zeptal se Perg, i když věděl, že mu na to sotva může dát uspokojivou odpověď.
"Měli bychom ho odsud odnést. Jenže tady bez vedení cestovat neumíme."
Doon se znovu zadíval na svůj Meč. Zaklel, a místo aby ho zasunul zpátky do pochvy, prudce s ním praštil o zem.
Perg s Benem chvíli debatovali, ale nedokázali se rozhodnout, co by měli udělat. Během rozhovoru si postupně uvědomovali, že les kolem nich začíná tmavnout. Vypadalo to ale úplně jinak, než předchozí temný mrak. Nyní začínala celá obloha tmavnout jako při soumraku Za podmračeného dne.
Indosuaros se na chvilku zvedl, aby ostatní ujistil, že to je skutečně analogie normálního stmívání a samo o sobě to není nebezpečné. Potom si zase lehl a s hlavou na ranci se zachumlal do pláště. Doon se k němu přiblížil, ale když se čarodějovi podíval do obličeje, jenom pokrčil rameny a rozhodl se ho prozatím nevyrušovat.
Zbývající členové výpravy se napili z potoka a snědli část svých zásob. Jak tma houstla začali rozsvěcovat své čelní lampy. Ve ztlumeném, rozptýleném světle vypadal okolní les skoro normálně.
Perg nahlas poznamenal, že by je jejich světla mohla prozradit.
Doon si odfrkl. "Řekl bych, že s tím si starosti dělat nemusíme. Pokud je tu s námi ještě někdo jiný, tak o nás zatraceně dobře ví."
Znovu zkontrolovali Indosuarose a připadalo jim, že spí docela normálně. Vypadal však nezdravě. Dohodli se, že ho nechají spát až do rána - o jehož příchodu se zatím nikdo neodvážil nahlas zapochybovat.
Tma se ještě více prohloubila, byla temnější než nejčernější noc nahoře na zemi. Všichni si sundali z hlavy lampy a položili je na zem kolem místa, kam se uložili ke spánku. Reflektory přitom upravili tak, aby na okolní les vrhaly jen slabé, rozptýlené světlo, nechávající jejich majitele částečně ve stínu. Lehli si poblíž Indosuarose a střídali se v držení hlídek.
Byla to dlouhá noc. Ben se v jejím průběhu několikrát vzbudil a sevřel v dlani Arianinu ruku. Leželi vedle sebe a Ariana občas otevřela oči a chvíli Bena tiše pozorovala. Doon a Perg spali na kraji, každý z jedné strany. Indosuaros slabě pochrupoval. Benova široká pravice v sobě Arianinu ruku celou uzavřela. Její ruka byla velká a silná ruka a Ben ucítil i několik mozolů, které potvrzovaly, že nevyrůstala v paláci. Po většinu času o ničem souvislém nepřemýšlel, jen si uvědomoval její ruku a celý ten podivný zázrak života, který uvnitř proudil. Byl rád, že dokázala usnout, a za dlouhou dobu se to podařilo i jemu.
Když se probudil, vzduch byl o něco chladnější, kolem se plížil Perg a zhasínal světla. Ráno, nebo alespoň cosi, co se ránu podobalo, se teď zvedalo nad jejich hlavami a projasňovalo oblohu nad korunami stromů.
Doon se už vzbouzel také, nakonec i Ariana. V ranním světle, které teď rychle jasnělo, vypadali všichni hrozně. Muži měli tváře pokryté neholeným a nestříhaným strniskem vousů. Na Indosuarose byl žalostný pohled. Jeden po druhém se ho snažili probudit, nejdřív jemně, pak o něco drsněji, ale nepodařilo se jim ho přimět ani k tomu, aby otevřel oči. Čas od času se mu z úst vydral slabý sten.
Doon s ním nejprve pořádně zatřásl, pak mu vlepil pár pohlavků. "Co je s vámi, člověče? Co pro vás můžeme udělat?"
Odpovědí mu bylo jen nesouvislé mumlání. Doon spíš pro sebe než pro ostatní tiše mručel: "Nevím, jestli ho tady nechat, nebo ne."
"To přece nemůžete udělat," protestovala Ariana.
"Možná budeme muset. Myslíte, že ho můžeme nést s sebou?"
"A co Mitspieler?"
"Protože se až dosud nevrátil, myslím, že už nepřijde."
"Další otázkou je," ozval se Perg, "kudy půjdeme, až se vydáme na cestu. Budeme se stále ještě pokoušet najít poklad, nebo se otočíme a zkusíme…"
"Ten poklad najdeme," přerušil ho Doon. "Dostaneme se k němu a pak také najdeme cestu ven. To říkám já - a Meč je můj a v mých rukách. Kdokoliv by chtěl tvrdit něco jiného, tak se mnou bude muset bojovat." Podíval se na jednoho po druhém a Strážce Cest se mu objevil v ruce tak rychle a přirozeně, jako by tam byl po celou dobu.
"A přeperete nás všechny?" zeptal se Ben.
Baron si je znovu dlouze přeměřil, jednoho po druhém. "Nebudu bojovat s nikým z vás, pokud to nebude nutné," odpověděl jim hlasem, ve kterém se ozýval zdravý rozum.
"Podívejte se, mládenci a dívko, je hloupost teď mluvit o bojích mezi sebou. A myslím, že by byla zrovna taková

hloupost chtít se teď rozdělovat nebo se vracet zpátky, když už jsme došli takhle daleko. Je dost možné, že tam dál najdeme nějaký snadnější východ."
Na chvíli se odmlčel, radil se s Mečem i sebou samým. Pak rozhodl: "Počkejte tady s Indosuarosem. Já půjdu sám a trochu to tam vepředu prozkoumám. Mám takové tušení, že se už blížíme ke konci toho zatraceného lesa."
"Právě jste řekl, že se nemáme rozdělovat."
"Tohle nebude na dlouho. Půjdu jen tak sto kroků napřed a pak se vrátím - podívejte, Meč mě teď vede podél potoka. To ještě neudělal. Takže tu na mě počkejte - pokud nechcete nechat kouzelníka tady a jít se mnou rovnou."
Ostatní se po sobě podívali. "Zůstaneme tady," určil Perg.
"Alespoň po rozumnou dobu," dodal Ben.
"Nepůjdu daleko a hned jsem zpátky." Doon vyrazil po proudu potoka, za Mečem, který ho vedl podél jeho křivolakých břehů. Když ušel asi čtyřicet metrů, hustý porost lesa ho před nimi ukryl a bublání potůčku přehlušilo všechny zvuky, které by svými kroky mohl způsobit.
Ostatní se znovu shromáždili kolem Indosuarose. "Musíme ho vzbudit," řekla Ariana. "Nebo ho tu opravdu budeme muset nechat."
Kouzelníkovo tělo vypadalo pod pláštěm sešle a zchátrale, ale když se ho pokoušeli zvednout, bylo nesmírně těžké. Jeho dech byl sotva znatelný. Obličej měl seschlý a zcvrklý a oční víčka i rty vypadaly, jako by byly k sobě přišpendleny neviditelnými sponami.
Najednou se Ben otočil a naznačoval ostatním, aby byli zticha. "Někdo sem jde… nebo něco," šeptal. "Podél potoka, po proudu. Pozor." Uchopili zbraně a bez hnutí čekali, každý schovaný za nejbližším keřem. Za další okamžik se jim před očima objevila nezaměnitelná postava Doona, s Mečem vytaseným před sebou jako výzvu celému světu. Přicházel po proudu potoka.
Baron byl překvapenější než oni. "Co to má znamenat? Proč jste přešli sem?"
"My jsme se nepohnuli ani o centimetr, Doone. Podívejte - čaroděj spí pod tím samým stromem jako předtím."
Doon tomu stále nemohl uvěřit. "Ale - já šel pořád po proudu dolů." Benovi se zazdálo, že baron svůj Meč asi zahodí.
Než však mohli říct cokoliv jiného, objevila se v dálce další postava. Všichni ji uviděli téměř současně. Z dálky jim připadalo, že poskakuje a poletuje mezi stromy, jako kdyby byla fata morganou. Jak se k nim blížila, poznali, že postava je lidská, a že se jedná o muže. Nakonec v jeho ruce rozpoznali i jakýsi druh meče. Zdálo se, že je jím veden. Když se k nim muž přiblížil na dosah, poznali, že je to Mitspieler, který k nim prostě a normálně šel.
Než mohl kdokoliv cokoliv pronést, Indosuaros se sám zvedl a opřel se o loket. Se slabým a šťastným povzdechem se otočil k přicházejícímu muži. "Mistře!"
Mitspielerova štíhlá šedivá postava se nezměnila. Jen u pasu mu teď visela dlouhá, zdobená pochva na meč. Zblízka bylo zřejmé, že zbraň v Mitspielerově ruce je jeden z Dvanácti Mečů. Jeho ruka na jílci však znemožňovala určit, o který z nich se jedná.
Jakmile k nim dorazil, zamířil přímo k Indosuarosovi, který mezitím spadl na zem a ležel bezvládně na zádech. Dlouho se nad ním skláněl a první příval otázek, které na něj ostatní vychrlili, nechal bez odpovědi.
Po dost dlouhé době se Mitspieler zvedl. "Obávám se, že pro tebe v tuto chvíli nemůžu udělat vůbec nic," konstatoval směrem k ležícímu muži, který nereagoval a možná ho ani nevnímal.
"Co to máte za Meč?" vyptával se Doon. V hlase mu zaznělo podezření. Okamžik nato baron sáhl po Meči, který měl v pochvě u boku - a ten se rozplynul ve chvíli, kdy se dotkl jílce. Rozplynul se přímo před Benovými zraky.
Doon nechápavě zíral na svou ruku, která objímala prázdný vzduch. Chtěl se vymrštit a dýkou či holýma rukama na mága zaútočit, ale špička Meče v Mitspielerově ruce mířila přímo na něj.
"Nevrhejte se na tu špici, barone. Nevím, Jestli bych vás z té rány potom dokázal vyléčit. Teď mě poslouchejte!" Hlas šedovlasého muže byl najednou plný autority. "Ano, tohle je Meč Moudrosti. Doufám, že vám ho budu moct vrátit ještě dřív, než opustíme tuhle pečeť, abyste ho mohl použít v patře pod námi. Ale než vám ho vrátím, chci, abyste mě vyslechl."
Doon se ovládl. "Tak mluvte. Ale rychle."
"Strážce Cest jsem si od vás vypůjčil nedávno, pod záminkou, že ho vyzkouším. Výměnou jsem vám v ruce nechal iluzorní meč své vlastní výroby. Je jasné, že iluze vás nikam dovést nemohla, ale já jsem ke svému průzkumu potřeboval Meč skutečný. A bylo mi jasné, že mi ho dobrovolně nevydáte."
Doon zachmuřeně přikývl. "V tomhle jste budoucnost viděl celkem správně… jak se jmenujete doopravdy?"
"Říkejte mi dál Mitspieler. A jeho jméno," pokývl hlavou k ležícímu muži, "je skutečně Indosuaros. Teď mě ale všichni dobře poslouchejte. Bůh, jehož přítomnost o nás včera zavadila, byl opravdu Hádes. Pokoušel jsem se po něm pátrat, abych zjistil, kam odešel, ale marně. Myslím, že touhle dobou už jeskyně dávno opustil. Cesta před námi se mi ale zdá být čistá… Předpokládám, že jste stále ještě ochotni pokračovat?"
"Jsme připraveni," oznámil baron. "Dejte mi ten Meč."
"Je tu ještě jedna věc."
"To jsem si mohl myslet. Tak mluvte."
"Poklad, který hledám já," vysvětloval Mitspieler, "nejsou zlato a šperky, a ani s nimi neleží ve stejné pokladnici pod démoní pečetí. Je dole, hned pod tímhle patrem. Chci od vás, barone, abyste přísahal na svou čest a na svou naději na zbohatnutí, že mi ho pomůžete získat. Na oplátku vám dávám nejsvatější z magických přísah, že jestli pomůžete vy mně, půjdu s vámi dál a pomůžu vám, jak nejlépe dovedu, abyste se dostali k poslední úrovni a úspěšně ji zvládli."
Odvrátil pohled od Doona a zadíval se postupně na Perga, Bena a Arianu. "To přísahám i vám, pokud i vy napřed pomůžete mně."
Doon pochybovačně potřásl hlavou a zamžoural na Mitspielera zpod přivřených víček. "My dva teď máme věřit svým

vzájemným slibům? Poté, co jste mi ukradl Meč? Poté, co jste lhal nám všem o…" a prudkým gestem ukázal na ležícího Indosuarose.
"Váš Meč jsem si pouze vypůjčil, nic víc. Protože jsem ho potřeboval - a nic jiného by mi nepomohlo. A pokud jde o váš slib - ano, uvěřím mu, jestli budete přísahat tak, jak jsem řekl. Jste mužem cti, barone Doone. Přísahejte, a svůj Meč dostanete okamžitě zpátky. Jsem ochotný vám dokonce odpřisáhnout i můj díl pokladu, jež najdeme na nejspodnější úrovni."
Poslední nabídka na Doona učinila značný dojem, přestože to dával najevo jen nerad.
"O dělení pokladu snad není potřeba mluvit. Je toho tam tolik…"
"To neříkejte, dokud ho neuvidíte… jako jsem ho viděl… i když jen ve vizích. Je tam několik velmi lákavých kousků… Takže?"
Doon se rozhodl snad až příliš rychle. "Dobře, máte mé slovo, že vám pomůžu dostat se na patro, které je pod tímto. Pokud mi to ovšem nezabrání dosáhnout mého vlastního cíle."
"Mám tedy vaši slavnostní přísahu - tak jak jsem ji formuloval?"
Následovala chvilka ticha. "Máte ji mít."
A Strážce Cest se jílcem vzhůru vznesl směrem k Doonovi, jenž ho ve vzduchu bez problémů zachytil.
"Mistře…" Bylo to spíše zasténání, které vyšlo z ležící Indosuarosovy skořápky. Ariana se k němu sklonila. Uchopila jeho svraštělou ruku, ze které už několik zdobných prstenů odpadlo.
"V této chvíli pro něj nic udělat nemůžete, děvenko." Mitspieler se při pohledu dolů zatvářil posmutněle, ale ne příliš; byl to pohled, jakým by doprovázel smrt svého druhého nejoblíbenějšího zvířecího mazlíčka.
"Kdyby tuto cestu dokončil, bylo by to jeho - jaké slovo pro tento účel požívají ostatní cechy a profese? - mistrovské dílo. Získalo by mu vstup do vyšších magických kruhů… ale teď už z něj mistr nebude. Nebyl prostě dost silný."
"Ale co mu vlastně je? Na co… umírá?"
"Vy, kteří nejste mágové, můžete touto pečetí volně projít - za předpokladu, že naleznete cestu. Ale my z profese musíme od prvního okamžiku neustále bojovat s místními silami. Podstupujeme nekonečné útoky na naše speciálně vyvinuté smysly. Já jsem dost silný, abych to vydržel. Můj věrný pomocník však bohužel ne - pokud neměl poblíž moji pomoc."
Proč jste ho až do této chvíle nechával hrát vůdce?" chtěl vědět Doon.
"To je tak. Jak jistě víte, milý barone, být vůdcem s sebou přináší výhody i nevýhody. Člověka to vyzdvihne, ale často jen jako terč. Zpočátku jsem si nebyl jistý ani vámi, ani vašimi muži. Nevěděl jsem, jestli jste opravdu jenom prostí dobrodruhové, za které se vydáváte. Kolem vás se vznášel nádech něčeho jemného a nebezpečného - teď už si myslím, že to byl pouze ten Meč, nic jiného… Nuže, máte ho zpátky ve svých rukách. Tak půjdeme, nebo ne? Jsem připraven na cestu, pokud nás povedete."
Doon jim připadal jako napůl v tranzu. Prozkoumával zbraň ve svých rukách, ohmatával ji a několikrát ji zastrčil do pochvy a zase vytáhl. Potom ji zvedl před sebe jako náměsíčný a namířil ji doprava a doleva.
"Ale co tady…" Ben, který se podíval na Indosuarův pomačkaný plášť, začal protestovat. Potom si uvědomil, že tento oděv už v sobě žádnou lidskou formu neskrývá.
Ariana tomu odmítla uvěřit. Zvedla plášť i mágovy svršky a zatřásla s nimi. Z vnitřku vyskočil obrovský pavouk a zmizel v trávě.
Meč - skutečný Meč, poprvé použitý v této magické pečeti - vedl Doona pryč od klikatícího se potoka. Doon ho následoval s důvěrou značně otřesenou. Mitspieler, který si nejprve vzal Indosuarosovy prsteny a z jeho rance si vybral věci, které potřeboval, šel hned za ním jako druhý. Ariana šla uprostřed, za ní Perg, a Ben jejich průvod uzavíral.
Skutečný Meč ani nenásledoval koryto potoka, ani nesledoval to, co vypadalo jako přímá cesta. Místo toho prováděl neustálé změny směru. Nejprve je vedl kousek přímo, pak prudce zahnul a dalších čtyřicet metrů ho následovali úplně jinudy. Zahnul znovu a Pergovi připadalo, že se pohybují po oblouku velkého kruhu směrem doleva. Ale to už přišla další změna, po které kráčeli obloukem vpravo. Perg už začínal uvažovat o tom, jestli se i skutečný Meč nějak nepokazil.
V tom se však nad korunami stromů před nimi objevila známá skalní stěna.
Když ji poprvé spatřili, nebyla od nich vzdálena víc než padesát metrů. To byli od místa, kde se rozloučili s Indosuarosem, sotva sto padesát metrů. Nyní je Meč rychle vedl směrem ke skalám, i když ani teď se nepohybovali přímo. Ještě jednou se před nimi objevil neodbytný potok. Za několik okamžiků už byli tak blízko, že se Pergovi podařilo spatřit u úpatí skal jeskyni, ve které vody potoka s hučením mizely.
Zvedl hlavu a pokoušel se ve skalní stěně najít vchod, kterým do tohoto magického království vstoupili.
Najednou jako by to všechno byla daleká minulost. Skály vypadaly velmi podobně jako ty předtím, ale vstupní tunel se Pergovi najít nepodařilo.
Doon je nyní zavedl do mělkých vod potoka. Jeho korytem došli až téměř k jeskyni, do které se vléval. Potom vystoupili na pevnou stezku, která mizela pod zemí zároveň s potokem. Voda se ztratila mezi změtí kamení a skal, ale její dunivé hučení je stále doprovázelo.
Potok se znovu objevil u spodní strany skály a jeho koryto teď bylo plné vodopádů a jezírek. Za nimi pak byla dlážděná strouha.
Falešné sluneční světlo za jejich zády se úplně vytratilo, ale z dálky před nimi k nim začalo prosvítat něco jiného. Ještě chvíli ale trvalo, než se ke zdroji tohoto nového světla přiblížili.
Pak uviděli rudé světlo, které vycházelo z divokých, pochodním podobných plamenů, které šlehaly z otvorů ve zdi další obrovské jeskyně. Plameny jako by spalovaly neviditelné palivo, proud plynu, vycházející z hlubin země. Jeskyně byla tak veliká, že tyto podivné plameny dokázaly osvětlit jen některé její části, a bylo tedy těžké její velikost nějak odhadnout. Zdála se však obrovská.

Potok se znovu vytratil. Tentokrát to však vypadalo, že zmizí úplně, protože se vléval do širokého potrubí, jehož ústí bylo přikryté těžkou rezavou mříží. Celá stavba vypadala jako starobylá zednická práce. Jak postupovali dál, začínal se už vytrácet i jeho zvuk, až jim potok konečně zmizel nadobro.
Cesta klesala stále dolů, a než se dostali do jeskyně, museli překračovat hromady spadlých trosek. Po stranách cesty se stále ještě daly rozeznat zbytky zdí, které ji kdysi lemovaly. Vypadaly jako staré opevnění, prolomené mocným útokem, které už nikdy nebylo obnoveno.
Svah, po němž teď skupinka sestupovala dolů, skutečně dávné bojiště připomínal. Mezi popadaným rumištěm a rozvalenými zdmi se bělaly úlomky starých kostí tu a tam se ve světle lamp objevila i stará zrezivělá zbraň. Odněkud zepředu se ozval zvuk. Těžké, rytmické dunění, hlasité jako velký, pomalý buben.
"Naše přítomnost už byla bohužel zpozorována," sdělil jim Mitspieler. "Udělám vše, na co mi stačí síly, ale radím vám, abyste se přichystali k boji."
Ve vzdálenosti asi dvaceti metrů před nimi byla jeskyně osvětlena o něco lépe. Obě její stěny se k sobě přibližovaly, a tím i vysoké plameny. Svah byl mírnější, pak přešel do roviny.
V dálce se stále ozývalo dunění bubnu. Jeho zvuk byl ale doprovázen ještě něčím jiným, co u Perga vyvolalo představu padajících poklopů na kamenných hrobkách.
Kapitola 13

Přál si, aby ho tato představa nebyla napadla, protože za zúženou částí jeskyně se před nimi objevily dlouhé řady lůžek - nebo také odkrytých rakví. Uviděl na nich, nebo si to alespoň představoval, zahalená lidská těla, z nichž některá se už za stále se zrychlujících zvuků velkého válečného bubnu zvedala k boji..
…ale ty bubny musejí být dva, uvědomil si Perg. A žádná víka sarkofágů tady nejsou. Uvažoval, že by si svou lampou posvítil trochu dopředu, aby se o tom ujistil, ale pak si to rozmyslel. Ať už je tam před nimi kdokoliv, bude lepší ho jasným světlem příliš nedráždit.
Doon a jeho čtyři následovníci postupovali dál. Náhle se právě v místech, kde se jeskyně zužovala a světlo bylo jasnější, objevila přímo na jejich cestě kulhající lidská postava. Byla ozbrojena štítem a kopím a na hlavě měla helmu. Vedle ní se postupně objevovaly další a další, až se jich konečně shromáždilo asi deset. Byly oblečeny do nesourodého oděvu a jejich zbraně a brnění byly poskládané z různých částí. Zašlé a potrhané části uniforem visely na nezdravě vyhlížejících, vyzáblých tělech. Vychrtlé postavy byly tak hubené, že to Pergovi připadalo, jako kdyby se jejich skupinka měla postavit armádě kostlivců, oživovaných jakousi magickou silou. Tento dojem se však vytratil, jakmile se trochu přiblížili.
Vojsko, které se proti nim shromáždilo, jednalo efektivněji, než jak by se dalo usuzovat z prvního dojmu. V okamžiku, kdy jejich velitel vyštěkl krátký povel, byl vykonán s plným nasazením. Jejich napřažené zbraně většinou nebyly nic jiného než zrezivělé tyče, ale drželi je pevně a odhodlaně.
Jejich velitel se vyšoural před řadu svých otrhaných vojínů. "Heslo!" zakřičel směrem k Doonově blížící se skupince. Hlas měl suchý, krákoravý, jako kdyby hrdlo, které ho formovalo, nebylo použito už po celé věky.
"Chci slyšet heslo!"
"Hned to bude," odpověděl klidně Doon. "Držím ho v ruce." Máchl Strážcem Cest. Ze tmy po Pergově pravici zadrnčela pružina Arianina praku. Na okamžik zadoufal, že snad s touto zbraní bude umět zacházet stejně dobře jako Barbora.
Perg už měl luk dávno nachystaný. Teď jenom shodil z ramene svůj ranec a natáhl se do toulce pro šíp. Ve tmě se zablýskl Benův Meč. Koutkem oka Perg uviděl, jak Mitspieler zvedá jednu ruku - a pak mizí.
Velitel skupiny jejich protivníků vyštěkl další povel a jeho otrhaná banda vyrazila do útoku. Pohybovali se odhodlaně a disciplinovaně, i když energií ani rychlostí nijak nepřekypovali. Pergovi se podařilo dvakrát vystřelit, a pokaždé trefil cíl. Pak musel luk odhodit a bránit se dlouhým nožem proti útoku zblízka. Okamžik nato měl kopiník, ohrožující Perga, useknuté nohy Benovým Drakořezem.
Baron zneškodnil další dva z nepřátel a ti, které trefily Pergovy šípy, byli z boje také vyřazeni. Jednomu z nich Ariana vytrhla z rukou palcát a nezkušeně jím kolem sebe mávala, takže teď bylo v její blízkosti dost nebezpečno.
První útok skončil a Doonově skupince se podařilo projít bez zranění. Šest až osm nepřátel bylo stále ještě na nohách - zřejmě během boje dorazily další posily - a teďse trochu vzdálili, aby odklidili raněné.
Ve chvíli, kdy se pokusili znovu zaútočit, udeřila do nich jakási neviditelná síla. Jeden za druhým klesali k zemi, sráženi ranami ruky, kterou neviděli. Když padl k zemi třetí muž, zbylí se ve strachu a zmatku rozutekli. Zmizeli v temných hlubinách jeskyně, mezi řadami kavalců, a přitom vykřikovali na poplach.
V místě, které právě vyklidili, se ze vzduchu začala materializovat postava - Mitspieler. Se zakrvácenou dýkou v ruce došel mág ke svým společníkům. "Myslím," volal na ně, "že ta pomoc, po které volají, přijde velice brzo a bude početná. Takže bychom neměli ztrácet čas. Barone - a vy ostatní zrovna tak - apeluji na váš slib. Půjčte mi znovu Meč, nebo na něj upněte svou vůli, aby mi pomohl najít, co hledám."
Baron se svými společníky právě sbírali ze země rance, které při boji odhodili. Doon maličko zaváhal. "A co to má být?" zeptal se.
"Pokouším se najít jednoho člena skupiny, který sem před více než sto lety přišel loupit stejně jako my. Nejspíš bude na jednom z těchto kavalců, ale jejich řady jsou nekonečné, bez Meče bych ho mohl hledat pěkně dlouho.
"Tak dobře," souhlasil odevzdaně Doon. Uchopil Strážce Cest oběma rukama, jako kdyby se chystal někomu zasadit pořádnou ránu. Upřeně se na něj zadíval.
"Ať nás tedy Strážce Cest dovede k němu, ať už je kdekoliv - a potom ke zlatu." Špičkou čepele kolem sebe opisoval

oblouky, dokud mu síla Meče nedala znamení.
Celá skupinka pak vyrazila za Mečem, který je vedl podél nekonečných řad kavalců, do temných koutů jeskyně, značně vzdálených od osvětlených stěn. Stále zřetelněji byla vidět obrovská rozloha jeskyně. Podstavce, na nichž leželi mrtví nebo spící válečníci, se při pohledu zblízka nepodobali ani postelím, ani katafalkům. Pergovi připomínali lehátka červových náruživců ve sklepení Rudého Chrámu.
"Ta posádka je obrovská," poznamenal v běhu. "Odkud se tu všichni vzali?"
"Z výprav, jako je i ta naše," odpověděl také v běhu Mitspieler. "Některé větší, jiné menší ale všechny sem přivedla touha vydrancovat Modrý Chrám."
"Tolik lidí?"
"Začalo to už před mnoha staletími, ještě než se kdokoliv z nás vůbec narodil… V této části jeskyně je drží silné magické kouzlo tak dlouho, dokud je neuvolní smrt. Nebo dokud je někdo nezachrání silnějším kouzlem - tak, jak to hodlám dnes udělat pro jednoho z nich."
"Je jich tady opravdu spousta," souhlasil Doon. "Ale ti, se kterými jsme teď bojovali, nevypadali příliš tvrdě."
"Přijdou jiní, tvrdší." Mitspieler zadýchaně potřásl hlavou. "Tohle byla jen předsunutá hlídka. Někde tu možná budou skutečné bojové jednotky, elitní kádr… i když za ta staletí pod zemí musí jejich mysl i tělo určitě začít chátrat. Proto se bojím toho, co asi najdeme… ano, teď touhle řadou."
Blížili se k dalšímu záhybu jeskyně. Plameny pochodní se k sobě přiblížily a světlo bylo jasnější. V dálce se stále ozývalo poplašné dunění bubnu a Perg občas zaslechl i varovné výkřiky těch, kteří první bitku přežili.
"To je škoda," ozvala se Ariana, "že nás čaroděj nedokáže udělat všechny neviditelnými."
"Můžu to udělat jen u sebe," řekl Mitspieler, "a ještě ne na dlouho." Perg tušil, že napětí v čarodějově obličeji a hlasu není pouze důsledek běhu. "A za přítomnosti Mečů je to dvojnásob těžké. Dneska tu rozmařile rozhazuji kapitál, nashromážděný během celého století čarodějnického řemesla… Víc triků ode mě nečekejte, protože se blížím ke konci svých sil."
Nepravidelné řady lůžek kolem nich ubíhaly dál a dál, jako by se táhly až do temného, snového příšeří nekonečna. Jednotlivé postele byly od sebe vzdáleny dva až tři metry, a ne všechny byly obsazeny. Občas běželi kolem dlouhé řady prázdných postelí, které pak byly vystřídány místy, kde byla většina lůžek plných. Jak daleko to ještě může pokračovat? Perg svou čelní lampu seřídil tak, aby úzký paprsek světla svítil co nejdále. Světlo se však v dálce ztrácelo v chuchvalcích mlhy, k zadním stěnám se mu nepodařilo proniknout.
"Zhasněte lampy!" nařídil Doon. Zatím vystačíme se světlem ohňů. Nemusíme všem ukazovat, kde přesně jsme."
Lampy zhasly. A právě ve chvíli, kdy Pergovi začínalo připadat, že se to hledání potáhne do nekonečna, stejně jako magická cesta lesem nahoře, se Doon najednou zastavil.
"Tady. Tahle postel. Ať už je to kdokoliv…"
Ve světle čarodějovy lampy se objevila hlava s vlnitými vlasy. Mitspieler strhl hrubou deku, která ležící postavu přikrývala. Obličej muže na lůžku vypadal velmi mladě a krásně. Horní část těla byla pevná a svalnatá, oblečená do obnošených šatů, které jako uniforma nevypadaly. Měl na sobě i několik kousků brnění. Mitspieler se nad mladíkem sklonil a vzal ho za ruku.
"Dimitriji," zamumlal změněným, něžným hlasem. Rychle ruku pustil, sundal ranec a začal v něm hledat magické pomůcky.
Rituál, který teď Mitspieler dělal, byl krátký, ale velmi intenzivní. Jeho síla byla zřejmá, protože při závěrečných slovech zažily i Pergovy nevalné magické smysly slabý šok. Mladíkovým tělem proběhla křeč, sedl si vzpřímeně na postel a jeho modré oči ve světle ztlumené čarodějovy lampy překvapeně mžikaly.
"Tati?" zamumlal mladík a zadíval se na čaroděje. "Co tady děláš? A co je tohle za lidi?"
"Dimitriji, přišel jsem tě odsud dostat a dovést tě zpátky do světa nad námi. Tohle jsou moji přátelé. Pomáhají mi. Pouta, která tě tady držela, jsou zlomena. Vstávej, musíme rychle odsud… Dimitriji, je to tak dlouho. Tak strašně dlouho. Ale vůbec ses nezměnil."
"Odejít odsud? Zpátky do světa? Ale…"
Dimitrij už stál na nohou, napůl podpírán svým otcem. Za další chvilku už podporu odmítl a postavil se sám, i když ještě trochu nejistě. Byl trochu nižšího vzrůstu, stejně jako otec i když jinak si byli podobní jen velmi málo. "Počkej, já odejít nemůžu. Mám tady přátele."
"Jaké přátele? Pojď, honem."
Dimitrij vytrhl své paže z Mitspielerova sevření. Z jeho obličeje se vytratil veškerý zmatek a nahradila ho dětinská vzpurnost. "Jsou tu moji přátelé! Bez nich nikam nejdu."
Čarodějův něžný výraz bral za své. "Jestli myslíš lidi z té tlupy banditů, s nimiž jsi sem přišel, tak na to zapomeň. Nebudu plýtvat…"
"Tak nikam nejdu. Mám tady dva kamarády, tati. Viléma a Dagura. Bez nich prostě odejít nemůžu… jéje, nazdárek."
Jeho oči konečně padly na Arianu.
Doon už toho měl akorát tak dost. Zpod knírů se mu vydrala polohlasná kletba.
"Kdo nevyrazí v příští vteřině, toho poženu před sebou. A teď pohyb!"
Dimitrij už úplně nabyl ztracené rovnováhy. Použil ji k tomu, aby se nahnul přes postel, kde měl zastrčené své zbraně - meč a dýku. Uchopil je a se šťastným úsměvem se obrátil k Doonovi: "Co si u všech čertů o sobě myslíte? Já půjdu, až budu chtít."
Mitspielerovi s jeho staletými zkušenostmi se podařilo najít gesta a slova, kterými je oba uklidnil - alespoň prozatím.
"Složte zbraně, vy dva. Tak honem! Bylo by šílenstvím začít teď bojovat mezi sebou. Dimitriji, kde jsou ti dva? Rychle je vzbudím, jestli to dokážu." Směrem k Doonovi pak dodal: "Bude nás o dva víc. Dva další bojovníci."

"Tak dobře. Ale dělejte, u všech démonů!"
Dimitrij svému otci ukázal dvě lůžka opodál.
Následující rituály byly snad ještě rychlejší než ten první, ale Pergovi se zdálo, že když se Mitspieler zvedl od posledního, vypadal ještě slabší než předtím. "Víckrát už ne," zašeptal vyčerpaně. "Pojďme, musíme rychle odsud."
Z lůžek se potácivě vyhrabali dva klackovitě vyhlížející muži, ovoce čarodějova posledního snažení. Poznali Dimitrije, který se na ně zubil, a hrubými hlasy se dožadovali, aby jim vysvětlil, co se tady děje. Poplácal je po zádech a několika nadávkami se s nimi radostně přivítal. "Tak ten poklad přece vydrancujeme!"
Vilém byl vysoký a černý, s obličejem pokrytým jizvami ze starých a špatně ošetřených ran. Zahřímal spoustu přísah, že je ochotný Dimitrije následovat, kamkoliv si vzpomene.
"Nejlepší velitel tlupy v celý tyhle zatracený posádce!"
Dagur se k tomu vyjádřil výmluvným souhlasným zamručením. Byl malý a bledý, svaly měl ukryté pod tlustými, nezdravě vyhlížejícími vrstvami tuku. Na hlavě mu trochu šišatě seděla rohatá helma, s jedním rohem zlomeným. Jeho obrovské ruce byly tetované, mnoho zubů měl zpřelámaných.
"Kdes pobral tyhle budižkničemy?" zeptal se Dimitrije, zatímco očima přejížděl po Pergovi, Benovi a Doonovi. "Podle čeho soudíš, ž nám budou stačit?"
"Bylo to to nejlepší, co se mi takhle narychlo Podařilo splašit!" křičel Dimitrij a objímal je. "Nic si z nich nedělejte, jdeme."
"A kdo je tenhle dědek?" domáhal se vysvětlení Vilém.
"Toho si taky nevšímejte. Stačit nám snad bude!"
"Takže vzpoura, jo, Dimmy? Jsem pro, jakýpak copak. Jdem." V tom se Vilém zarazil a zadíval se na Arianu. Asi si ji schválně nechával až nakonec. "Jej. Ta je už zřejmě tvoje, co?"
Perg si už předtím několikrát všiml, že Doon své emoce dokáže ovládat opravdu dokonale. Zejména tehdy, kdy by mu jejich projevení neposloužilo v tom, čeho chtěl dosáhnout. Tak tomu bylo i nyní.
Baron si rychle a důrazně promluvil s Mitspielerem. Čaroděj, s obličejem ještě bledším než předtím, udělal svému synovi vážnou přednášku. Dimitrij pak krátkým pohledem a pokývnutím předal svým jinak tupým kamarádům dostatečné množství informací. Malá skupinka vetřelců a uprchlíků se okamžitě vydala na cestu, jejíž směr jim Meč ukázal. Perg běžel těsně za baronem a slyšel, jak si s Mečem tiše povídá, jako by to byla žena: "Doveď nás teď k pokladu, zlatíčko!"
Než se jim však podařilo urazit prvních sto metrů, proběhlo mezi členy výpravy varovné zamručení.
Perg se podíval doprava. Asi padesát metrů od nich běžela další skupina lidí - stejným směrem i srovnatelnou rychlostí. Všichni zhasli lampy, a přestože teď už druhou skupinu neviděli, nebylo pochyb o tom, že je tam stále.
Perg důvěřoval Meči, a koneckonců i Doonovu vedení. Běžel vedle něj a nedělalo mu problémy s ním udržet krok. Ale Dagur s Vilémem se zadýchávali, začínali zaostávat a stále s nadávkami protestovali. Dimitrij se držel vzadu a dýchavičně vysvětloval, že svým kamarádům musí být nablízku - očividně průhledná výmluva k zakrytí jeho mizerné kondice.
I tak se jim ale podařilo skupinu po pravé straně trochu předběhnout. Pak Perg uviděl další vojsko, tentokrát po jejich levé straně. I tito vojáci běželi stejným směrem jako oni, jejich zbraně se ve světle pochodní jen blyštěly. Vypadalo to, že se podzemní posádka proti vetřelcům zvedá po částech. Ze skupiny vlevo někdo vykřikl a Perg si uvědomil, že to jsou ženy.
"Amazonky," zasupěl čísi hlas těsně vedle něho. "Loupežnice a válečnice jako ostatní. To už bych raději bojoval s muži."
Doon kvůli pomalejším členům nemínil zpomalovat tempo, a tak Dimitrij a jeho kamarádi začali zůstávat stále více pozadu. Perg se ohlédl Pres rameno a viděl, že vojsko už je i za nimi. Ať už je tedy vpředu čekalo cokoliv, bylo jasné, že cesta zpět je pro ně uzavřená.
Vojsko se ale rojilo i před nimi. Ozbrojení vojáci s pochodněmi v ruce se začali rozestavovat tak, aby jim zablokovali cestu. Doon se zastavil a jeho lidé se shromáždili okolo něj.
Vojsko před nimi už bylo seřazené a s napřaženými zbraněmi se připravovalo na jejich útok. Bylo mnohem početnější než jejich skupina, a kdyby se pokoušeli prorazit, určitě by to nestihli dříve, než by k nim dorazili zadní a postranní voje.
V jeskyni na okamžik zavládlo ticho, rušené jen šoupáním blížících se kroků, prskáním a syčením desítek pochodní a těžkým oddychováním namáhaných plic.
Pak se ze samotného středu protější řady oddělila komicky přisražená, obtloustlá postavička a vykolébala se o několik kroků vpřed. Vysoká helma na hlavě měla zřejmě jejímu majiteli dodat impozantní výšku. Pohyboval se podivnou kachní chůzí, která Perga přiměla, aby se mu podíval na nohy. Měl na nich boty s neúměrně vysokou podrážkou - zřejmý pokus o optické prodloužení nohou. Pochodně po obou stranách vrhaly na jeho odulý obličej s rudým nosem mihotavé světlo. Postavička chraplavě zařvala: "Vzdejte se, vy zatracená bando tahounskejch spratků! Jste obklíčeni!" Svou řeč doprovázel máváním krátkého mečíku.
Dimitrij kupodivu zůstal zticha. Perg koutkem oka zahlédl, že mladík vypadá dost zdeprimovaně. Doon se situaci postavil s ledovým klidem. Hlasem velitele a válečníka řekl: "Kdo je váš kapitán? Chci mluvit s ním."
Přisražená figurka dotčeně vypískla: "Kapitán jsem tady já. Velitel podzemní posádky Hlavního depozitáře Modrého Chrámu. Polní maršál Albarno - už jste o mně slyšeli?" A vyvalil se ještě o kousek blíž, kde bylo světlo jasnější, jako by byl na svůj groteskní vzhled obzvláště hrdý. Jeho oteklý obličej byl ve světle pochodní až neskutečně ošklivý.
"Ten má určitě v žilách skřetí krev," ozvala se šeptem Ariana. Perg se na ni udiveně podíval. Skřeti jsou přece pouhou pověrou, které vzdělaní lidé nevěří.
Polní maršál Albarno hřímal dál: "Tak vzdáte se, vy smrdutý hroudy démoního hnoje? Nebo vás budeme muset

rozsekat na padrť a zašpinit si o vás zbraně?"
"Afroditiny podvazky!" zařval Doon stejně razantně. Umění nadávek zřejmě dost ovládal. "Zavři na chvíli klapačku, ty červivej mozku, a poslouchej mě. Co je v životě nejdůležitější pro tebe, pro mě a pro každýho vojáka?"
Albarno zamžikal. Jeho téměř zvířecí výraz vykazoval známky překvapení. "Ehm," mumlal hlasem, který se z bývalé hlasitosti zredukoval na cosi, co připomínalo dunění hromu. "Na to hned přijdem. Je to naše připravenost, kdykoliv nás zavolají do aktivní služby, a pak taky odměna za to, že odrazíme váš zatracenej útok." Jeho hlas znovu nabyl podobu nelidského řevu. "Tak vzdáte se, nebo…?"
"Ty Vulkánův zvratku, samozřejmě, že se vzdáme!" Baron si zatím dokázal udržet sílu svého hlasu pod kontrolou. "Otázkou zůstává jen jedno - můžeme si nechat své zbraně a oslavit to s vámi jako kamarádi? A nebo budeme muset nejdřív skosit půlku vašich lidí, než na naše podmínky přistoupíte? Pak vám asi na oslavnou pitku už moc sil nezbyde. A možná ani moc času." Poslední věta byla pronesena s významným důrazem, jako by narážela na skrytou znalost věcí.
Údajný polní maršál - na hrudi se mu opravdu blýskala řada vyznamenání - opřel své obrovské pěsti o přetékající a zcela nevojenské boky. Otočil hlavou zprava doleva a zase zpátky, jako kdyby se dovolával svědků.
"No," koktal hlasem, který byl opět zredukovaný na téměř lidskou sílu. "Je vidět, že tu máme člověka, který se ve vojančení vyzná. Byla by to radost mít ho v posádce. Kamarád, se kterým bych se s chutí napil. Možná bych i vydržel poslouchat jeho válečné historky. Dokonce bych - no tak, sundej ten zatracenej luk dolů!" Poslední rozkaz byl určen zchátralému lučištníkovi z Albarnovy vlastní skupiny, kterému se po dlouhém úsilí podařilo třesoucími se prsty zasadit šíp a teď, aby celé jeho úsilí nevyšlo nadarmo, hodlal si do Doonovy skupiny alespoň jednou střelit.
"Řekl jsem, abys ho sundal dolů!" opakoval polní maršál. "A vy, vetřelci, se k nám rychle přidejte a jdeme. Formální hlášení o našem vítězství pošlu těm zatracenejm civilům až potom. Ty nemožný suchaři a flákači se vždycky schovaj okamžitě, jak vypukne poplach, tak ať si teď chvíli myslej, že všichni bojujem. Hned jak jim dojde, že jste se vzdali, vylezou ze svejch děr a začnou dělat kázání a celej mejdan nám zatrhnou. My, co jsme za jejich zlato nasazovali život, budem mít útrum. Nacpou nás zase zpátky na kavalce a tam zůstanem až do dalšího povyražení. Chápete to?"
Doon se chtěl pořádně ujistit. "Necháme si teda zbraně? Než skončí vítězný mejdan?"
"Jo. Než vaši porážku oficiálně ohlásíme. Ale zkuste je použít a rozsekáme vás na kaši!"
Doon dal svým lidem příkaz ke složení zbraní a sám zastrčil Strážce Cest do pochvy. Albarno vydal stejný rozkaz, a pak s velkou okázalostí uložil svůj mečík. Řady se promíchaly a vydaly se na společný pochod. Nejprve pomalu a podezíravě, pak stále rychleji a přirozeněji.
Co má tohle znamenat? uvažoval Perg. Vzdali jsme se, nebo ne? Zachytil Benův pohled, ale jeho zmatený výraz mu příliš nepomohl. Doon kráčel Albarnovi po boku a oba byli pohrouženi do zaujatého rozhovoru. A Mitspieler se znovu vytratil.
Drsné Amazonky obstoupily Arianu a vítaly ji coby nového naverbovance. Perg ještě zachytil její ustrašený pohled, než mu zmizela z očí.
Alespoň že všichni mířili stejným směrem. Vzhůru na mejdan!
Místo, kde se pořádal mejdan, bylo od okolní jeskyně odděleno jen malou příčkou do výšky hlavy, postavenou z převrácených kavalců, navršených beden a soudků. Tyto nádoby, jak Perg usoudil, zřejmě obsahovaly nezbytné zásoby pro řádnou oslavu. Albarno sem už nějak poslal zprávu o svém vítězství na bitevním poli protože když teď smíšená skupina vojska a zajatců dorazila, byl už bar nachystaný k otevření. Samotný bar byl nahrubo vybudovaný z kavalců, z nichž některé sloužily jako stoly, jiné jako lavice. Prostor osvětlovaly pochodně.
Jedinou částečně trvalou stavbou tu byl kamenný krb, jehož stěny byly tak nízké, že vypadal jako otevřené ohniště. Jeden ze členů posádky, který se zřejmě trochu vyznal v magii, nebo si to alespoň myslel, stál nad ním a mával pažemi. Pravděpodobně se snažil vytvořit kouzlo, které by přimělo kouř, aby stoupal vzhůru, do začouzené díry ve stropě. Vedle krbu stála hromada normálně vyhlížejícího dřeva, které patrně pocházelo z magického lesa v horním patře. Nad plameny byl postaven rožeň a na něm se celé, se vším všudy, opékalo jakési obrovské čtyřnohé zvíře. Ohniště i rožeň obsluhovali sešlejší a slabší členové posádky.
V baru Perg uviděl tři postavy, známé z Benova vyprávění, i když sám nikdy předtím nikoho takového neviděl. Podivné bytosti se sice také věnovaly obsluze, ale dělaly mnohem prestižnější práce.
Ben do něj šťouchl loktem. "Běloruci," Nejnápadnějším poznávacím znamením oravdu byly jejich obrovské bílé ruce, které teď pilně pracovaly na otevírání soudků piva, lahví vína a hliněných hrnců, které, soudě podle sladké vůně, obsahovaly medovinu.
Při jejich práci bylo vidět, jak obrovskou sílu jsou tyto ruce schopné vyvinout. Přesto ale vypadaly jemně. Jinak tyto bytosti vzdáleně připomínaly lidi. Měly velké a nehybně zírající oči, zřejmě dobře přizpůsobené tmě, a bledý obličej. Po stranách hlavy měly veliké uši a v obličeji ustaraná ústa s tenkými rty. Jejich vlasy byly většinou řídké nebo úplně vypadané, kůže samá vráska. Výškou se jedna od druhé dost odlišovaly, ale v průměru nebyly vyšší než menší člověk. Měly na sobě uniformu - modré košile s vysokým límečkem a krátké kabátky zlatavé barvy. Jejich dokonalé oblečení kontrastovalo s otrhanými, špinavými hadry, do kterých byli oblečeni vojáci.
Velitel posádky, organizátor právě skončené úspěšné obranné akce, se vkolébal doprostřed baru. Ještě než stačil promluvit, obrátil se k němu nejvyšší z Běloruků a zeptal se ho, jak vypadal boj. "Tady odsud to znělo dost strašně. Byly velké ztráty?"
Polní maršál se celý nafoukl. "Když to mám v rukou já a moji lidi? Nebylo to zrovna nejkrvavější. A teď koukej nalejvat, zasloužili Jsme si to. Taky nějakou baštu. A co muzika?"
Albarnův proslov si vysloužil salvu nadšeného potlesku z řad jeho vojáků, kteří se už řadili kolem baru. V nastalém zmatku se Pergovi podařilo zaslechnout jen poslední slovo z další dychtivé otázky, kterou Albarnovi vůdce Běloruků položil: "…zajatci?"

"Zajatce mám samozřejmě pod kontrolou! Kdo tady tý posádce vlastně velí, co? Ty to nejsi ty vybledlý zapšklý lejno přisluhovačů zlata!"
Běloruký vůdce nevypadal, že by ho někdo jako Albarno mohl urazit. Tvářil se klidně a nadřazeně. "Jakmile se objeví První Předseda Benambra, budu ho o tomhle informovat."
Pergovi připadalo, že výhrůžka na Albarna zapůsobila, ale polní maršál se snažil nedat to nijak najevo. "Tak si to klidně práskni," zařval na Běloruka. "Ale do tý doby nám budeš nalejvat do sosáku!"
Za ním se ozvala další salva nadšených ovací. Muži a Amazonky se natlačili na bar. Slabší jedinci, nebo ti, co po pití tolik neprahli, byli odstrčeni stranou. Běloruk, který předtím hovořil s Albarnem, odevzdaně pokývl na svého společníka a všichni společně začali nalévat.

Kapitola 14

Ben vypadal dost zmateně. Otočil se k Pergovi a nechápavě zašeptal: "Co myslíš, že chtěl říct tím Benambrou?"
Než Perg stačil odpovědět, otočil se k nim jeden ze členů posádky. "Většina lidí tady dole tohle jméno dobře zná," poučil je. Byl to celkem zdravě vyhlížející voják, kterého při nastalé tlačenici přimáčkli těsně vedle zajatců. (Opravdu jich tam proti nám stálo tolik? přemýšlel udiveně Perg. Jestli ano, tak to bylo od Doona opravdu moudré rozhodnutí, že se vzdal.)
Voják získal plný hrnek a obrátil se k nim. "Byl to první Velekněz. Když jsem byl ještě nahoře ve světě, kolovala o něm stará píseň. Žije tu pořád, i když se ta jeskyně za ta léta, co do ní ukládá poklad, určitě hodně změnila. Měli byste se trochu tlačit, aby jste urvali nějaký pití."
Perg s Benem se na sebe znovu podívali. Společně se začali tlačit davem před sebou a snažili se dosáhnout baru. Amazonky sem dorazily ve skupině a držely se stále odděleně, i když po okrajích se jejich společenství už začínalo třepit. Ben se k nim stále otáčel a pokoušel se mezi nimi najít Arianu. Čas od času se mu podařilo zahlédnout rudé vlasy a bledý obličej a podle toho mála, co viděl byla zřejmě v pořádku. Kdyby ale v pořádku nebyla, stejně by asi moc udělat nemohl. Začít tady bojovat by byla sebevražda. Doonova strategie, ať už si to představoval jakkoliv, je prozatím uchránila před smrtí nebo zotročením, dokonce i před pouhým odzbrojením. Ale…
Jejich hovorný soused se společně s nimi protlačil k baru a zůstal tam, přestože měl hrnek stále ještě zpola plný. Vypadalo to, že má na srdci ještě něco jiného. Stál vedle Benaa jen tak mezi řečí natáhl ruku k jílci jeho Meče. Ben mu ji odstrčil.
"Prima mečík," podotkl muž, který se tím nenechal vyvést z míry. "Můžete ho rovnou odevzdat už teď a ušetřit si pak problémy. Vzal bych ho jako válečnou kořist. Ty vaše světla vám nemá cenu brát, protože o ty se postarají kněží Běloruci."
"Vážně?" Bena nenapadlo nic jiného.
"Jasně. Zajatcům se vždycky všechno zabaví. Až projdete základním tréninkem, vyberete si ve zbrojírně nové zbraně. Co tam zrovna bude k dispozici."
"Hromada rezavýho harampádí," postěžoval si další muž, jenž zaslechl konec rozhovoru.
První muž pokrčil rameny. "Třeba se vám podaří od další bandy, která sem přijde loupit poklad, získat něco lepšího."
"Kdy to bude?" Ben si srovnal obličej do svého "osvědčeného přihlouplého výrazu. Chtěl udržovat plynulý tok rozhovoru až do chvíle, kdy bude mít příležitost něco udělat. Možná se přitom může dozvědět i ledacos užitečného.
"Kdo ví? Copak tady má člověk nějaký ponětí o čase? Co se teď vlastně ve světě děje? Je Modrý Chrám ve válce? Kdyby se tak pustili do nějaký pořádný války a poslali nám sem pár nováčků. Třeba by mě pak povýšili. Taková válka s Amazonkama by nemusela bejt špatná. Ta banda, kterou tu máme, už nějak stárne." Olízl si rty a zadíval se jejich směrem.
Ben, který až dosud o Amazonkách nikdy neslyšel, snad jenom v několika starých příbězích, se k nim otočil také. Vypadalo to, že Ariana svůj strach konečně překonala. Zrovna něco vyprávěla kroužku středně zaujatých posluchaček a doprovázela to širokými gesty paží. Poblíž této skupinky seděli Vilém s Dagurem a nevypadali na to, že by sami sebe považovali za vězně nebo za znovu zajaté dezertéry. Přátelsky tlachali s několika dalšími muži, zřejmě jejich starými kamarády. A pochichtávající se Dimitrij seděl na klíně jedné z větších Amazonek a popíjel z hrnku.
Doon s Albaranem seděli u čelního stolu, stojícím na vyvýšeném stupínku. Bylo vidět, že přes značnou odlišnost ve vnějším vzhledu si jsou vlastně dost podobní. Začínalo se servírovat první jídlo. Posádková omladina, většinou příšerně vypadající mladé Amazonky, roznášela talíře s napůl syrovými plátky masa.
Odněkud se vynořili muzikanti a kousek od čelního stolu se dali do hry. Jestli ale hráli dobře nebo špatně, nebo jestli jejich nástroje vůbec nějaký zvuk vyluzovaly, to se uprostřed všeho toho hluku dalo jen těžko poznat.
Albarno Doonovi něco vykládal a obliny, které jeho široké ruce kreslily ve vzduchu, napovídaly, jakého druhu ten příběh asi bude. Hrnky a džbány putovaly všemi směry s obdivuhodnou rychlostí. Soudky a demižony byly Bělorukům odebrány a rozestaveny po okolních stolech, neboť davům, natlačeným kolem baru, začínala docházet trpělivost. Ze zadních prostor bylo slyšet ženský křik, ale zněl potěšeně.
Muž, stojící na okraji jednoho stolu, upadl. Při pádu se zachytil soudku, který se předtím spolu s ostatními pokoušel otevřít. Soudek se zhoupl, převrátil, a pak s hromovým zaduněním přepadl přes stůl. Vyvalila se záplava tekutiny a všepronikajícího zápachu. Lidé padali, podjížděly jim nohy, a někteří se vrhali na všechny čtyři a olizovali podlahu. Pohyb davu s sebou smetl i muže, který si dělal zálusk na Drakořez.
Mitspieler zmizel v okamžiku, kdy byli zajati, a dlouho se neobjevoval. Ben už do něj začal vkládat bláhové naděje, ale pak ho zahlédl sedět u čelního stolu mezi důstojníky. Vypadal tak nenápadně, že Ben usoudil, že ho předtím asi přehlédl.

Snažil se k čelnímu stolu probojovat, aby se od něho dozvěděl, jak vypadá situace. Perga ztratil někde vzadu. Když k němu dorazil, Mitspieler zvedl hlavu. V obličeji měl výraz naprostého vyčerpání. Malý, napůl vypitý hrnek před ním ho zřejmě úplně vyřídil.
Nemuseli se bát, že jejich hovor někdo zaslechne. Mitspieler musel křičet Benovi přímo do ucha, aby ho v tom hluku vůbec slyšel.
"Udělal jsem se neviditelným a celé to tu procházel… snažil jsem se všechny vzbudit… říkal jsem si, že když tady bude celá posádka… zmizíme v tom zmatku."
Podíval se na Bena, jako by ten za všechno mohl. "Pak jsem neviditelnost ztratil."
"Dělal jste, co jste mohl."
Část mágovy odpovědi se ztratila v hluku kolem, "…co jsem mohl. Víc než sto let jsem tvrdě pracoval. A k čemu to bylo? Podívejte se na něj. Jen se na něj podívejte. Nikdy nebuďte otcem, mládence, nikdy nebuďte rodičem. To je totiž… to je totiž největší magie na světě. Obrátí vám to naruby celý život."
Pergovi se zatím podařilo protlačit se k čelnímu stolu z druhé strany, a teď se probojovával k Benovi. Konečně se k němu dostal tak blízko, aby spolu mohli mluvit.
"Pořád ještě máme zbraně. Doon říká, abv chom dávali pozor a čekali na jeho signál."
"Signál k čemu?"
"To se mu už říct nepodařilo. Jdu zpátky a budu se pokud možno držet blízko něj."
"A já jdu za Arianou." Ben se znovu vrhl dolů, do tlačenice pod stupínkem.
Amazonky už byly plynule rozptýlené po prostoru. Muži kolem je sice početně dost převyšovali, ale o jejich přízeň tu nikdo příliš nebojoval. Po pravdě řečeno se většina mužského osazenstva posádky zajímala spíš o pití, padání pod stůl a chvástání se svou sexuální a jinou výkonností. Opravdu si něco s nějakou ženou začínat bylo asi nad jejich síly. K neviditelnému stropu stoupaly vychloubačné písně, někteří zpěváci už je zpívali vleže.
V prostoru mezi stupínkem a místem, kde, Ben naposledy zahlédl Arianu, byla hlava na hlavě. Mitspielerova taktika by jim opravdu mohla pomoct, ať už má Doon v plánu cokoliv. Je ale jasné, že i pro něho bude obtížné se od čelního stolu nějak nenápadně vytratit. I když ještě zbývala možnost vymluvit se na potřebu, která je při pitkách zcela běžná - kousek za příčkou byla jakási improvizovaná žumpa, vytvořená několika kameny, kolem níž stál kruh vojáků s frontou dalších za zády.
Kdosi Benovi vrazil do ruky hrnek. Aby se neřeklo, trochu ochutnal. Lektvar měl příšernou chuť, ale sílu značnou.
Arianu nebylo těžké najít. Motal se kolem ní jakýsi ctitel a nechtěl se nechat ničím odradit. Když mu Ben položil ruku na paži podruhé, sáhl po dýce. Ben mu paži zkroutil tak, aby se nemohl hýbat, a pak ho pěstí udeřil do spánku. Chlapík se okamžitě svezl k zemi, do lepkavé louže pod lavicí. Ben z toho radost neměl. Veškeré boje se mu příčily, tím spíše ty osobní.
"Ztratila jsem svůj ranec," sdělila mu Ariana a musela přitom křičet ze všech sil, aby ji vůbec slyšel.
"To je fuk. Nic si z toho nedělej. Brzy se odsud pokusíme nějak vytratit. Doon nám dá signál." Ani nevěděl jak, ale najednou se Ariana ocitla v objetí jeho silné paže.
"Dalšímu vrazím kudlu do břicha, jestli neposlechne," křičela na něj.
"Zatím ne. Snaž se držet zpátky. Pokud možno tady nezačínej žádné krvavé boje. Zůstanu s tebou. Nebo pojď radši ty se mnou."
Oba se společně probojovávali zpátky k tabuli. Podlaha pod stupínkem byla ještě mokřejší než předtím. Byl tu rozlitý nejméně jeden další sud, a v jednom byla určitě medovina. Měli pocit, že chodí po lepidle. Jestli se nám opravdu podaří odsud uprchnout, pak nás podle stop okamžitě najdou, pomyslel si Ben. Pokud tu ovšem bude někdo v takovém stavu, aby se za námi pustil…
Důstojníci seděli na svých místech. Doon s na ně vyčerpaně podíval, ale v jeho pohledu nic zvláštního nebylo. Albarno po jeho boku se právě hlasitě chvástal, jak umí pít a jak to dneska předvede jako ještě nikdy předtím. V půlce věty ztratil nejprve nit, a pak i vědomí.
Ben, Perg a Ariana se rychle shromáždili kolem Doona, který jim přikázal: "Teď se vytratíme, ale každý zvlášť. Sejdeme se dvě stě kroků odsud, tímhle směrem." A prstem jedné ruky, kterou ukrýval v dlani druhé, ukázal směr, který předtím nejspíš určil pomocí Meče.
Skupinka se okamžitě rozdělila. Doon zamířil k Mitspielerovi, ostatní se rozešli všemi směry. Ben se s Arianou rozloučil pevným stiskem ruky, s Pergem významným pohledem.
Cestu si razil postupně řídnoucím davem, směřoval k žumpě. Odsud se začal od místa mejdanu nenápadně vzdalovat. Potácel se opilekou chůzí a postupoval od jedné postele ke druhé. Na některých z ni byli zkolabovaní účastníci mejdanu, jiné byly prázdné.
Čas od času se zastavil a díval se, jestli ho někdo nesleduje. Zdálo se, že ne. Pohyboval se cik cak a pomalu se blížil k místu setkání. Pak se svezl na všechny čtyři. Nebyl v tomto stavu zdaleka jediným a doufal, že takto bude postupovat ještě nenápadněji.
Všechna lůžka, která teď míjel, byla prázdná. Ze zadních částí jeskyně na mejdan stále proudily nové a nové davy vojáků. Je jasné, že jen samotný hluk mejdanu by probudil každého ve vzdálenosti jednoho kilometru, ať už byl mrtvý, spící nebo očarovaný, uvažoval. Nikdo si ho nevšímal, tak se sunul dál.
Ve chvíli, kdy už si začínal myslet, že vzdálenost špatně odhadl nebo se spletl ve směru, narazil na Perga a Arianu, kteří se krčili pod jedním prázdným lůžkem. Zpod vedlejší postele se prudce vynořila Doonova kníratá hlava a naznačila mu, aby se schoval také.
Vsunul se tedy pod další postel a čekal. Kousek od nich se objevil strhaný Mitspieler, jehož šouravá a potácivá chůze podávala ještě přesvědčivější obraz totální porážky. Několik metrů za ním se sunuli Dimitrij, Vilém a Dagur. Mág

samozřejmě nedokázal odejít, aniž by o tom neřekl svému synovi. Dimitrij a jeho kamarádi postupovali s přehnanými gesty opatrnosti a jejich mlčení bylo tu a tam proloženo výbuchy napůl zdušeného opileckého smíchu.
Doonův obličej se vynořil úkrytu, aby si je prohlédl. Vypadal hodně zamyšleně. Ale asi s tím těžko něco nadělá, pomyslel si Ben. Stále ještě je pevně odhodlaný pokračovat dál a nějakého čaroděje s sebou potřebuje. Alespoň pro patro pod nimi, kde se budou muset postavit nejméně jednomu démonovi. Ben byl odhodlán jít dál. Teď, když měl přímo před sebou vyhlídku otroctví v podzemní posádce, mu žádný vzdálený démon tak strašný nepřipadal. Byl nejen odhodlaný, přímo po cestě dychtil.
Nikdo nepromluvil. Skupinka vyrazila směrem, který jim Doon ukázal, pryč od hluku a davů lidí. Někteří z nich během zajetí ztratili své rance - Mitspielerovi, jak si Ben všiml se nějak podařilo zachránit svůj - ale zbraně zatím měli všichni. A všichni také měli čelní lampy, i když Doon teď jejich používání zakázal.
Jak se vzdalovali od místa oslavy, postupně se narovnávali a začínali se podobat skupině na pochodu, a ne sbírce individuí, plížících se stejným směrem. Stále ještě toho mnoho nenamluvili.
Doon se zastavil a bylo vidět, že si chce s Mitspielerem něco vyřídit. Ten ho však pobízel k cestě dál.
"Ne tady a ne teď. Já vím, co chcete říct, a je mi to líto. Ale musíme se nejdřív dostat na další úroveň, než se budeme moct zastavit a pohovořit si. A pak si budu muset odpočinout, jinak nebudu schopný pokračovat."
Doon tiše bojoval sám se sebou, ale pak mu nezbylo, než souhlasit. Celá skupinka pokračovala v naprosté tichosti. Dokonce i Dimitrij a jeho kamarádi byli zatím zticha. Možná, napadlo Bena, že je jim špatně z pití.
Ben si všiml, že se jeskyně kolem nich zužuje. Ze začátku jen pozvolna, potom prudce. Doon stále ještě nepovolil použít čelní lampy, ale i tak bylo vidět, že teď míří přímo ke zdi, tvořené prudce se svažujícím stropem jeskyně. A najednou už nebyli v obrovské jeskyni podzemní posádky, ale procházeli chodbou ne širší než tři nebo čtyři metry.
Stále ještě sem dopadalo světlo z ohňů na stěnách jeskyně, a tak na cestu celkem viděli.
Doon je vedl rychle dál. Světlo za nimi se každým dalším krokem vytrácelo, brzy budou muset rozsvítit lampy.
"Dokázali jsme to," oddechl si nahlas Ben. A jako kdyby jeho slova byla signálem, snesly se na ně provazové sítě zatížené kameny, vržené neviditelnýma rukama. Jeden z kamenů trefil Bena do ramene. Ještě stačil sáhnout pro Drakořez, ale už ho nedokázal vytáhnout z pochvy. Ruce i nohy se mu zamotaly do provazů a upadl na zem.
Něčí lampa vystřelila paprsek světla - zřejmě tím chtěla útočníky oslnit. Než síť spadla to mohl být dobrý nápad, teď už ale bylo pozdě. Jak se Ben kroutil a zmítal sebou na podlaze, podařilo se mu zahlédnout Perga a Arianu. Oba byli v pevném sevření Běloruků, další seskakovali dolů ze skalní římsy, podobni neohrabaným opicím. Neohrabaní možná, ale zároveň i velice silní. A rozhodně nebyli tak neohrabaní, jako jejich oběti, marně se zmítající v provazech sítě.
Z chodby před nimi vybíhali další čtyři Běloruci, na svůj druh značně urostlí. Na hlavách měli připevněné malé zlaté lampičky. Na ramenou nesli nosítka, či spíše prosté polní lůžko, chudé a špinavé.
Ben jejich příchodu nevěnoval zvláštní pozornost. Převaloval se ze strany na stranu v zuřivé, ale marné snaze roztrhnout provazy sítě, které ho svazovaly a držely při zemi. Kdyby ze všech sil zatáhl za některý z tenkých provázků, jenom by si pořezal ruce. Možná že kdyby se mu podařilo pořádně zachytit jeden z těch tlustých provazů…
Nosítka postavili kousek od nich. Za asistence ostatních se z nich obřadně zvedl stařičký Běloruk. Přistoupil k zajatcům, aby si je prohlédl z blízka. Jeho uniforma byla celá ze zlata.
"Opatrně, můj Zakladateli! Ne tak blízko. Tenhle pořád ještě vyhazuje."
"Hlásili jste, že už je máte zajaté, ne snad?" Starcův nakřáplý hlas ladil s jeho přísným vzhledem. Byl tak bledý, že ostatní ve srovnání s ním vypadali téměř opáleně.
"Ano, První Předsedo, máme," ozval se další z podřízených. Žárlivě se na prvního podíval.
"Hmm. Myslím, že dneska budu První Velekněz. Ano, nějaká funkce tohoto druhu bude potřeba." Byl ohnutý, menší než ostatní Běloruci, a také mnohem scvrklejší. Ben si nemohl pomoct, ale musel na chvíli přerušit své úsilí dostat se ven, aby si ho pořádně prohlédl.
"Jo," opakoval stařík. Bylo zřejmé, že si povídá spíš pro sebe než se svými podřízenými - i když se od nich určitě očekávalo, že budou bedlivě naslouchat. "Ten hlupák Hyrkanus tam nahoře to prostě nezvládá."
A stařík, stejně deformovaný jako ostatní, s obrovskýma bílýma rukama, které se mu plácaly po stranách roztřesenou nohou nakopl jednoho ze zajatců. Příliš slabě, než aby mohl někomu opravdu ublížit.
"Ale tady to stále ještě řídí Benambra." A jedna z obrovských bílých rukou se zvedla, aby svého majitele poplácala po hrudi.
Nyní se Zakladatel, První Předseda a První Velekněz sklonil nad dalším zajatcem.
"Ale, to je mi pěkná zbraň. Poklad sám o sobě." Shrbená stará záda se zvolna narovnávala. "A náš slavný polní maršál je zřejmě opilý jako vždycky a připravuje si hlášení o svém oslnivém vítězství. Myslím, že ho po tomhle debaklu budu muset vyměnit. Jste si jisti, že jsme je pochytali všechny?
A musíme vzkázat Hyrkanovi, aby všude vyměnil hesla… To by mě zajímalo, jestli jim tam nahoře ještě zbyla špetka smyslu pro povinnost. Tyhle zajatce připravte k úvodnímu zpracování, a pak základnímu výcviku. Až budete mít inventář jejich majetku, tak mi ho ukažte."
Řekl toho víc, ale to už se Benovi zaslechnout nepodařilo. Slyšel ještě Doonovy výkřiky, pak se nad ním sklonil jakýsi Běloruk a kouzelnickými gesty mu čaroval před obličejem. Hodil mu do obličeje hrst prachu, a když Ben poprvé kýchl, svět mu zmizel z očí.
Právě ho budili, zřejmě na první ranní hlídku. Bude muset své tělo vytáhnout z téhle nepohodlné, ale tolik žádoucí postele… Ne, to není první hlídka, na kterou teď musí vstávat.
Právě se nechal naverbovat k Modrému Chrámu a stále ještě prodělává základní výcvik Čeká ho tedy další den cvičení… alespoň, že ho už tolik nebolí rameno. Čas ho zahojil. Ben zasténal a něco si pro sebe zamručel. Dneska se pokusí poslat Barboře další dopis. Jestli tím směrem půjde karavana, třeba ho dostane a odpoví mu…

"Pořád nejsi vzhůru?" Bum. Rotmistr se pro něj vrátil.
Benovi se podařilo natáhnout ruku a nohu a zmírnit tak pád, který následoval po vykopnutí z postele. Snažil se zvednout na nohy a všiml si podivné věci: tahle postel byla úplně jiná než ta, na kterou v předešlé noci ulehl. To je zvláštní. A copak ještě nevyšlo slunce?
Pak si s trhnutím, podobným probuzení z noční můry, uvědomil spoustu věcí. Je stále ještě v jeskyni. Vrátila se mu hrůza a strach ze zajetí. Mlhavě si vzpomínal, že to zdaleka není poprvé, co se tímhle způsobem a v tomhle tmavém místě probouzí. Ale cokoliv se s ním předtím dělo, se už dávno ztratilo v mlze temné magie, která mu blokovala a přikrývala paměť.
Rychle se obléct… ne, už je oblečený. Jsou to jeho vlastní šaty, co má na sobě. Jenom příšerně zašpiněné, obnošené a otrhané. Zničené daleko víc, než by odpovídalo všem těm dobrodružstvím, na které si dokázal vzpomenout, a které následovaly od oné nešťastné hodiny, kdy s Doonem vstoupil do horní jeskyně…
Ano, Doon. A Perga, Ariana. A všichni ostatní. Kde jsou a co se s nimi stalo? Postavy, které se teď s klením potácely kolem, mu všechny byly cizí. Byli to jeho společníci ve výcviku a v zajetí, ale nevzpomínal si ani na jednoho. Nemluvili, mlčky se řadili do fronty, aby se pak všichni společně odsunuli do… Ben si dokázal vzpomenout pouze na to, že mají teď někam jít, a tam se seřadit do útvaru.
Jeho Drakořez je samozřejmě už dávno pryč. Pochva i opasek zmizely také, stejně jako čelní lampa, ranec a dýka, jeho jediná další zbraň.
Tíha výcviku a strachu se vrátila. Ben se potácivě zařadil mezi neznámé muže. Nějakým způsobem věděl, které místo v které řadě mu patří. V záblesku jasného vědomí mu došlo, že všichni kolem něj asi těžko mohou být nově zajatými vězni. Zřejmě nějaká trestní rota… ale na tom vlastně nezáleželo.
Místo jejich výcviku byl malý vyklizený prostor, osvětlený pochodněmi. Tady, seřazeni do malého útvaru, pochodovali sem a tam a cvičili s těžkými dřevěnými oštěpy.
Rotmistr neměl žádný odznak hodnosti, ale o tom, kým je, nebylo nejmenších pochyb. Procházel řadami vojáků, řval povely, šířil strach, ječel a kopal do každého, kdo se mu znelíbil. Výcvik se táhl donekonečna. Bylo tomu tak vždycky, uvažoval Ben, a bude to tak pořád, dokonce i spánek, na který si ještě vzpomínal, je jen magicky vyvolaná iluze. Nenacházel v sobě ani zrnko naděje, že by se proti rotmistrovým povelům někdy dokázal vzbouřit.
Nevěděl, kde je. Bylo mu však jasné, že někde v jeskyni. Kudy se dostat ven? A kde jsou všichni ostatní, kteří byli zajati spolu s ním? Jsou snad Ariana, Perg i Doon všichni mrtví? Zkusil položit tuto otázku rotmistrovi a jako odpovědi se mu dostalo nadávky a kopance.
Konečně přišel konec - či přestávka? Mohl se vrátit na kavalec a odpočívat. Ale připadalo mu, že jakmile zavřel oči, už ho zase budili a hnali na další výcvik, tentokrát ještě delší.
Byl ve stavu, ve kterém necítil vyčerpám, jako by jeho tělo i mysl byly obaleny tlustou vrstvou vaty. Byl lapen v jakési magické síti, takže si už sotva vzpomínal na to, kdo je a kým byl předtím. Je takováto existence utrpením, nebo je to úplně normální život, jak to posoudit?
Pochodovat a odpočívat. Cvičit a odpočívat. Pak zase pochodovat. Skutečnost se mísila se snem. Ben si říkal, že se mu to všechno jen zdá. Určitě. Jinak by byl celý jeho život před vstupem do této jeskyně úžasný, ale lživý sen.
V mysli mu hlodal mučivý hlas, který říkal, že už víckrát neuvidí Arianu. Nikdy… snad jen tak jednou za sto let by se mu ji mohlo podařit spatřit při nějaké bitvě, ale uvidí jen to, jak ji dlouhé roky v roli Amazonky změnily. Podle rudých vlasů ji zřejmě bude schopen poznat, když už podle ničeho jiného. A po bitvě ji uvidí v baru při oslavě, kde bude nevýslovný nepřekonatelný hnus vyplňovat každičký prostor mezi nimi…
…a čas od času mu bylo dovoleno vrátit se na svůj kavalec a odpočívat. Když zavřel oči, bál se snít, a při snění se ještě víc bál probuzení.
Věděl, že někde daleko, ve skutečném světě - ať už to bylo kdekoliv - muselo uběhnout mnoho a mnoho dní.
První Velekněz Benambra se jednou dostavil se svým lehátkem, podíval se na něj, seschlými rty cosi zamumlal, ušklíbl se a zase odešel…
Čas od času bylo Benovi dovoleno, nebo možná přikázáno, aby si sedl ke stolu v matně osvětlené místnosti, které se říkalo jídelna. Tam před něj postavili talíř čehosi, co si snad název jídlo ani nezasloužilo. Brynda, horší než cokoliv, čím se ho kdy, jako žoldáka, pokoušel Modrý Chrám nakrmit. Tohle bylo tedy podruhé, co prodělával výcvik u Chrámu, a jestli to na něj praskne a Běloruci zjistí, kdo je a jak jeho první vojenská služba skončila…
Ale obvykle bylo Benovo myšlení příliš omámené a pomalé, než aby si s tím dělal starosti.
Stejně, jako se mu povolovalo nebo přikazovalo jíst, tak to bylo i s jeho sny. Stávalo se, ze sny, které měl povolené nebo vnucené, nebyly běžnými nočními můrami. Byly to podivné, toužebné vize, ve kterých Ben znovu kráčel po sladké krásné zemi nahoře, a na zlato ani nepomyslel. Viděl Arianu, která byla také volná a usmívala se na něj. Jednou nebo dva krát se v nich objevil malý človíček s obličejem klauna a šedým pláštěm a smál se, jako by to všechno byl jen podařený vtip. Pak ho Ben znovu viděl vedle sebe, jak ho drží za ruku a s úsměvem se ho ptá, kam by chtěl jít teď.
…a potom se probudil do tmy a do vzdechů ozývajících se kolem něj, od jeho spoluvězňů vydaných napospas magickému trestu.
Ale ano, určitě ji ještě někdy uvidí. Na bitevním poli, jak mu říkal ten mučivý hlas v jeho mysli. A po bitvě, jestli bude ještě živý (možná ji uvidí umírat), se bude moci napít, zažertovat s kamarády, padnout opilý pod stůl a postupně zapomínat, že byl kdysi někým jiným.
Při samotném výcviku nebo při pochodování k němu chvíle jasného vědomí přicházely častěji. A v těchto okamžicích sám sobě slavnostně přísahal, že pro Modrý Chrám nikdy bojovat nebude. Zároveň však cítil, že až taková chvíle přijde, tlak okolí mu stejně nedá na vybranou. Tak, jako by předtím mohl klidně přísahat, že takový život, jaký teď vede, by nikdy nevydržel. Až přijde čas, budeš bojovat jako divý. Nebo umřeš, a ty nebudeš chtít zemřít. Kdo mu vlastně

tahle slova řekl? Rotmistr? Pravdou bylo, že život mu byl stále drahý. I teď.
Pak najednou, zcela bez varování, přišel den a hodina, které mlhu magického nátlaku rozehnaly. Ben se probudil a připadalo mu, že ta mlha snad nikdy ani neexistovala. Přestože při pohledu kolem zůstávaly jeskyně a kasárna s trestnicí stále stejně odporně skutečné.
Benovi bylo dovoleno vstát z postele jako normálnímu člověku. Dva vážně se tvářící Běloruci s pochodněmi stáli opodál, Ben musel v nezvykle silném světle přivírat oči. Vedle nich sedělo veliké, šedé, válečné zvíře, které na Bena výhružně zavrčelo.
Vedle zvířete stála další postava - lidská. Byla právě tak skutečná jako ostatní. Byl to někdo, koho Ben ve svých snech nikdy neviděl.
Ne, nebyla to Ariana, kdo si pro něj tentokrát přišel. Byl to Radulesku.
"Bene z Purkině, takže se opět setkáváme. Ticho!"
Rozkaz na konci byl opravdu zbytečný. Když si to důstojník uvědomil, lehce se pousmál a mávl rukou. Jeden z Běloruků se poslušně vydal na cestu a pochodní Benovi naznačil, kudy má jít. Ben ho automaticky následoval. Všiml si, že Radulesku vypadá opravdu dobře, zdravě a v kondici. Bradku měl pečlivě zastřiženou, byl umytý, na sobě čistou uniformou. Ještě předtím, než důstojníka minul, podařilo se Benovi zahlédnout jeho meč. Jestlipak je to ten samý meč, který se na něj tenkrát tam venku před jeskyní pokoušel vytasit? Také měl na sobě ten samý důstojnický plášť v modrozlaté barvě, jenže tentokrát byl suchý a kapuci měl spuštěnou. Ben okamžitě pocítil rozdíl mezi důstojníkovým úpravným zevnějškem a tím, jak se cítil on sám, a jak asi musel při padat jiným.
Měl hlavu úplně jasnou a své tělo i myšlenky udržoval pod kontrolou. Jenže s válečným zvířetem, které mu očichávalo paty, nebyl o mnoho volnější než předtím.
Ušli sotva sto metrů, když se před nimi objevili Mitspieler s Doonem. Vypadali stejně otrhaně jako Ben, a bylo zřejmé, že tu čekají na jejich příchod. Hlídalo je další válečné zvíře a dva Běloruci. Ve světle pochodní bylo vidět, jak se strop jeskyně svažuje a tvoří zeď- stejnou, jako ta, před kterou byli chyceni. Ale je možné, že jsou si různé strany jeskyně podobné.
Ben k nim došel a zastavil se. Kousek od něj, v místech, kde ještě před chvílí viděl stín prázdného kavalce, rozpoznal ve světle pochodní Perga a Arianu. Pokývli mu, ale neřekli nic. Ben Pergovi poznal na očích, že se stalo něco důležitého, co mu ale ještě nemůže říct. Zatím má tedy mlčet a dělat hloupého.
V dalším koutě mezi stíny objevil i Dimitrije, ano, dokonce i Viléma s Dagurem. Ben si pomyslel, že tomu začíná rozumět. Všichni členové Doonovy družiny se přestěhují do zvláštní cely. Jejich průnik do jeskyně byl relativně úspěšný, a proto chtějí kněží celou záležitost důkladně vyšetřit. V této chvíli vítal s úlevou vše, co by ho osvobodilo od strašlivého výcviku.
Co se to děje? Ben se rozhlédl a viděl, že Radulesku právě propouští všechny Běloruky. "Teď už si poradím sám. Mám tady zvířata."
Jeden z bledých služebníků vypadal starostlivě. "Ale pane…"
"Slyšel jsi rozkaz."
"Ano, pane."
Válečná zvířata nevypadala tak, jako by Benovi chtěla skočit po krku. Riskl udělat opatrný krok, kterým se přiblížil k Arianě.
"Jsi v pořádku?" zašeptal.
"Docela jo," odpověděla šeptem. Pomyslel si, že její hlas zní veseleji, než by odpovídalo daným okolnostem. Jako by měla nějakou dobrou zprávu. Nebo spíš bude něčím omámená.
"A jak se máš ty?" Způsob, jakým tu otázku položila, naznačoval, že jí na odpovědi záleží.
Ben přemýšlel, jak se vlastně má. Vzpomněl si na své rozježené vousy a rukou si pročísl mastné vlasy. Byl špinavý, hladový a utahaný, ale cítil, že v podstatě je stále ještě schopný fungovat. "U Ardneha, jak dlouho jsme tu byli zavření?"
"Spoustu dní." Její hlas byl stejně veselý jako předtím.
"Kolik vlastně?"
Pochopila pravý smysl jeho otázky. "Ne, byly to dny, ne měsíce, ani roky. Ale klidně by to měsíce být mohly. A taky by byly, nebýt.
Nedopověděla. Lehce se usmála a zadívala se dozadu za Bena. Blížil se k nim Radulesku s pochodní v ruce, zatímco všichni čtyři Běloruci se svými pochodněmi mizeli v temnotě za ním. Odcházeli zpátky do vnitřních prostor jeskyně.
Radulesku gestem poručil oběma válečným zvířatům, aby si klidně lehla. S křivým úsměvem se pak obrátil k Arianě.
"Tak tady je," a ukázal na Bena.
"Děkuji," odpověděla klidně a vstala. Rukama si mechanicky oprášila špinavé kalhoty. "Teď jsem připravená vyjít."
Ben, kterého pustili jako posledního, stále ještě nechápal, co se děje. Nebylo mu to jasné až do chvíle, kdy jim Doon, po krátkém rozhovoru s Raduleskuem, přednesl zanícené kázání:
"Co se všichni tváříte tak vyděšeně? Myslíte si, že jsem takový hlupák, abych se sem vydal za pokladem, aniž bych se mohl spolehnout na pomoc z vnějšku? To bych musel být takový trouba jako vy všichni, abych takhle riskoval. Tady s plukovníkem jsme celou akci plánovali už víc než rok předem. On by se tam samozřejmě mohl dostat i sám, ale těžko by s velkým nákladem unikl."
Ještě při řeči se sehnul a začal rozvazovat obrovský ranec. Ben si ho předtím u Raduleskuových nohou nevšiml. Byly v něm zbraně, jejich zavazadla i čelní lampy. Všichni se k němu nahrnuli, aby si věci rozebrali.
Ben udělal krok vpřed a přímo před ním stál Radulesku s Mečem…
Kapitola 15

Bylo to neuvěřitelné, ale důstojník mu právě vracel Drakořez. "Neloučil bych se s ním tak ochotně," sděloval, "kdybych nevěděl, že jsou dole ještě lepší. A my dva jsme nyní společníci." Ben cítil, že Radulesku sám věří tomu, co říká. "V tomhle podniku jedeme společně."
"Jo." Ben polkl. "Zdá se, že ano. Nechtěl jsem vám tenkrát ublížit, když jsem vás strčil do jeskyně a shodil se schodů. Prostě jsem potřeboval utýct."
Důstojník přikývl. "Z vašeho hlediska to samozřejmě byla nutnost. No, nijak vám to nezazlívám." Stále to ale zní jako rozhovor důstojníka s prostým vojákem, uvažoval Ben. Žádná snaha po podání ruky se neobjevila.
Doon už zase vypadal velký a sebejistý. V rukou svíral Strážce Cest a zkoušel, jestli funguje. Krátce si pohovořil s Mitspielerem - asi aby se ujistil, že drží skutečný Meč, a ne další iluzi.
Pak se Doon obořil na Raduleskua, a se svou starou nedůtklivostí na něm požadoval vysvětlení, proč ho Radulesku nevaroval před tím nastraženým stupínkem v bludišti. "Ztratil jsem tam jednoho muže. Moc nechybělo a dostal i mě. Chápu, žes mi nemohl sdělit heslo pro magickou pečeť; kdyby se změnilo, tak bys mi o tom nemohl podat zprávu. Ale ten schod…"
Radulesku mávl autoritativně rukou. "Samozřejmě bych tě byl před všemi léčkami důkladně varoval, kdybychom se sešli na poslední schůzku tak, jak to bylo naplánovaný. Ale poslední tři měsíce jsem strávil v něčem, co připomínalo domácí vězení. Neměl jsem šanci poslal ti zprávu. Byla by to sebevražda, kdybych se o to pokusil."
Doon přikývl. "V to jsem taky doufal. Chci říct, jako že se ti nepřihodilo nic horšího. Když mi tady náš silák řekl jméno důstojníka, kterého svrhl do jeskyně, no… ale ani potom jsem to nehodlal vzdát."
"Nepředpokládal jsem, že bys to vzdal. Opravdu jsem nebyl nijak zvlášť překvapený, když jsem tě tady před chvílí objevil."
Doon se na Raduleskua najednou ostře zadíval. "Co tady vlastně děláš?"
Radulesku se zasmál. "No přece vymýšlím nové způsoby zabezpečení pokladu. To je jasný, Předseda mi přikázal, abych tady strávil nějaký čas a problém důkladně prostudoval. Ke sve vlastní spokojenosti se po důkladném šetření přesvědčil, že jsme s Benem z Purkině žádnou válečnou loupež neplánovali, a že tudíž v žádné loupežné akci nejedu. A protože ze všech jeho důvěryhodných oficírů jsem byl tím nejčerstvěji prověřeným, byl tento úkol svěřen mně. Hyrkanus požaduje výsledky. Vlastně mě pustil jenom na zkoušku, dokud nevymyslím nějaké zásadní vylepšení bezpečnostního systému. Možná mu tam dole, ještě než odejdeme, nechám papír se schématem."
Radulesku se obrátil na Doona. "Máš nějaké prostředky, jak poklad odvézt? Přivezl jsi loď?" zeptal se významně.
"Čeká na nás magicky zabezpečené plavidlo - alespoň doufám." Doon se podíval po Mitspielerovi. "Jo, určitě tam bude. Ale jestli budeme nuceni ten poklad vynést na zádech všemi šesti pečetěmi, tak nevím, kolik…"
Radulesku se záhadně usmál. "Pokud jde o tohle, tak dole snad najdeme nějakou lepší cestu ven."
Ben s Pergem se po sobě udiveně podívali. Víc se jim však z rozhovoru zachytit nepodařilo. Oba velitelé poodešli stranou, aby si další části prohovořili v soukromí. Ben si povzdechl. Všiml si, jak na sebe Dimitrij a jeho otec zlostně zírají. A jak se Vilém s Dagurem něčemu pochichtávají a čekají, až jim někdo sdělí, co bude dál, aby si z toho mohli dělat legraci.
Znovu si nasadili čelní lampy a s oběma valečnými zvířaty, která se teď mírumilovně plížila po stranách, vyrazili na další cestu. Ben si byl zcela jist, že jdou znovu tím samým směrem, který je předtím dovedl do zajetí.
Pohybovali se rychle. Rozdělili se do malých skupinek, jež spojovala touha uniknout z tohoto patra dříve, než si Benambra nebo někdo jiný uvědomí, že prchají. Radulesku jim řekl, že těsně za vchodem do spodního patra je příhodné místo, kde by si mohli odpočinout. Dostanou se k němu brzy, ještě předtím, než vkročí do oblasti, kde se obvykle nachází démon.
Perg si s Benem a Arianou v krátkosti probral své zkušenosti ze zajetí a zjistil, že jsou si podobné: výcvik a pochodování s myslí omámenou drogami a magií. Diskutovali o svém zajetí i o tom, co by bývali mohli udělat, aby se mu vyhnuli, ale na nic pořádného nepřišli.
"Alespoň teď máme zkušeného průvodce," pošeptal Perg Benovi, který šel vedle.
"Jo. A důvěryhodného - alespoň do tý doby, dokud nás bude potřebovat." Ben se odmlčel. "S chutí by mě nechal tam, kde jsem byl," Podíval se na Arianu, která šla z druhé strany. "Díky, že jsi odmítla jít dál, dokud mě nepropustil. Bylo to tak, ne?"
"Pro mě udělala to samý," pochlubil se Perg. "A já jí za to znovu děkuju. Ani jeden z nás, Bene, jsme pro tuhle část výletu nebyli příliš žádoucí. Potom ale zřejmě usoudili, že bychom mohli být užiteční při vynášení pokladu a na práci se zbraněma, pokud by na to došlo.
Ale tady slečnu s sebou chtěli tolik, že byli ochotní nás nechat přivést, jen aby jí udělali dost. Budou se snažit ze všech sil, aby ji přiměli ke spolupráci. A taky si dost oddechli, když jim Mitspielerova magie potvrdila, že je její panenství nedotčené."
Pořád ještě si myslí, že mám nějaké síly, které by jim mohly pomoct," vysvětlovála Ariana. Opatrně se rozhlédla napravo a nalevo.
Možná, že od vás obou budu požadovat kromě díků ještě něco navíc, než tohle skončíme."
"Dostaneš to." Ben ji krátce stiskl ruku.
Procházeli pod vysokými skalními římsami, ze kterých na ně tentokrát žádné sítě nespadly. Cesta se stále zužovala a prudce klesala. Tato místa byla neznámá všem, kromě Raduleskua. Doonovi se zřejmě nechtělo kněze slepě následovat, a tak vytáhl Meč a ověřoval si, jestli jdou správně, přestože v těchto místech by se těžko dalo jít nějak jinak.
Cesta prudce klesala, až se změnila ve schodiště, poměrně dobře osvětlené malými plamínky, rozesetými po hladce

opracovaných zdech.
Schodiště bylo dlouhé asi padesát metrů a hladce klesalo dolů, kde navazovalo na tunel. Pokračovali kousek po rovině, pak se tunel rozdvojoval. Radulesku je nasměroval vpravo.
Doonův Meč asi ukázal něco jiného. Baron se zarazil a tázavě se zadíval na kněze.
"Místo pro odpočinek," trpělivě objasňoval Radulesku.
"Jak se tak na vás dívám, myslím, že to všichni potřebujete."
Úzkou chodbou vešli do menší jeskyňky po stranách lemované širokými balvany. Uprostřed byla plošina vysypaná pískem. Perg zaslechl zvuk tekoucí vody. Namířil tím směrem paprsek čelní lampy, a ukázalo se malé jezírko Bylo napájené potůčkem, který vyvěral z pukliny ve skále a na druhé straně jezírko opouštěl. Nepochyně to byl stejný potok, se kterým se setkali v horních patrech komplexu.
Válečná zvířata se okamžitě vrhla k jezírku a žíznivě pila. Skupinka lidí nedůvěřivě otálela a čekala, až k vodě dojde Mitspieler. Ten se jí nejprve dotkl, pak ji ochutnal, a nakonec se trochu napil. Brzy se kolem jezírka shromáždili všichni kromě Raduleskua a hltavě pili, naplňovali polní láhve a snažili se trochu umýt. Perg si konečně vypláchl z úst pachuť šlichty, kterou dostávali v jídelně. Už si začínal připadat skoro jako člověk.
Mispieler se napil a trochu se opláchl. Za několik okamžiků už ležel na zemi a s rancem pod hlavou tvrdě spal. Jeho obličej nesl výraz totálního vyčerpání, který trochu připomínal Indosuarose v jeho posledních hodinách. Pergova představivost se zabývala otázkou, jakého druhu základního výcviku se čarodějovi asi v posádce dostalo, ale brzy to vzdal.
Všichni se přehrabovali ve svých rancích a hledali normální, lidské jídlo. Zjistili, že se nic neztratilo, ani nebylo zničené. Pro lidi, kteří žili tolik dní na vězeňské stravě, byla jejich zásoba hotovou hostinou. Dimitrij žádný ranec neměl, a tak se prohrabával otcovým. Dával si přitom dobrý pozor, aby jeho majitele nevyrušil. O svůj lup se pak podělil s Vilémem a Dagurem, ale museli ho dost prosit.
Perg se usadil na balvan a přežvykoval suché ovoce, které našel ve svém ranci. Díval se na Raduleskua, sedícího opodál, jehož trpělivý výraz připomínal pastevce, který nechává své stádo zvířat najíst a napít, než ho žene dál.
Perg neodolal a položil důstojníkovi otázku, která mu ležela na srdci: "Co vás vlastně přimělo k rozhodnutí ukrást to, co hlídáte, a připojit se k baronovi?"
Radulesku byl otázkou překvapen. Asi ji považoval za značně drzou. Ale nedal to najevo a klidně odpověděl. "Viděl jste Benambru?"
"Jo. Vedl Běloruky, kteří nás zajali."
"Já ho taky viděl. A právě pohled na něho mě před rokem přiměl k rozhodnutí ukrást to, co hlídám - jak vy říkáte. Uviděl jsem, jak bych dopadl, kdybych pilně pracoval jako dobrý důstojník. Kdybych byl tak šikovný, oddaný, fanatický, a měl takové štěstí, že by se mi podařilo dostat se až na samotný vrchol hierarchie Modrého Chrámu."
Přestávka se protáhla déle, než oba vůdcové zamýšleli. Doon i Radulesku začali brzy vzdychat a nervózně popocházet sem a tam. Mág byl však stále ponořen do hlubokého spánku. Doon se mu podíval do obličeje a usoudil, že ho raději ještě nebude budit, přestože ho plukovník šeptem nabádal, aby to udělal. Ostatní byli připraveni využít k odpočinku každé chvilky která se jim naskytla.
Mitspieler se probudil náhle. Pergovi, který se na něj zrovna díval, to připadalo, jako by mágovi zašeptala něco do ucha nějaká neviditelná síla. Posadil se a od prvního okamžiku byl bdělý. Jeho první chmurný pohled patřil synovi, potom se přemýšlivě zadíval na Arianu.
Obrátil se k Raduleskuovi: "Znáte heslo, jež potřebujeme, abychom prošli kolem démona?"
"Ovšem, že ho znám. Bez něj bych sem dolů vůbec nešel."
"A jste si jistý, že se za tu dobu, co tu jste, nezměnilo? Hyrkanus ho přece může změnit, kdy se mu zlíbí."
Raduleskuse zamračil. "To samozřejmě může. Ale neudělá to, protože ví, že jsem tady. Kdyby se mě chtěl zbavit, tak by to udělal jinak."
"Tím si nejsem tak jistý." Mág se na důstojníka zamyšleně zadíval. "Běloruci přirozeně žádné heslo nepotřebují."
"To opravdu ne. Démon je magicky zpracován k tomu, aby jejich příchody a odchody ignoroval. Heslo potřebují pouze lidští návštěvníci." Radulesku se usmál. "Jako my."
Mitspieler si povzdychl a snažil se zaplašit své pochybnosti, ať už byly jakékoliv. "Tak tedy dobře. Pojďme dál."
Během chvilky si všichni sbalili své věci a vrazili na cestu. Čelní lampy měli rozsvícené aby prošli tmou, která na ně podle Raduleskua čekala kousek odsud. Perg se při pomyšlení na své první setkání s démonem cítil dost nesvůj, i když v zásadě Raduleskuově magické ochraně důvěřoval. Vyšli z jeskyně a míjeli místo, kde se tunel rozvětvoval, když k nim z chodby, vedoucí vzhůru, dolehl slabý zvuk.
Znělo to jako vzdálené zařvání. Vůdcové si šeptem vyměnili pár slov a šli dál.
Ben se zeptal Perga: "Co to bylo? Poplach?"
"Jestli ano, tak už jsme mimo jejich dosah. Můžeme klidně pokračovat dál."
"Jestli nás hledají, tak se můžeme při cestě zpátky dostat do pěknýho maléru."
Radulesku to zaslechl a otočil se, aby ho uklidnil. "Jsou ještě jiné cesty. Tyhle jeskyně znám skrz naskrz."
"Ale, jak jste určitě zjistil, drak zmizel. A vchodový balvan je očarován tak, aby šel zvednout i zevnitř. Co když na to přišel ještě někdo kromě vás?"
Plukovník se zamračil. Trochu zpomalil tempo a šel teď vedle nich. "Tohle všechno jsem samozřejmě zjistil. Proto jsem si taky byl jistý, že vás tady dole najdu. Ale šel jsem sám a na povrchu nejsou žádné stálé hlídky. Hyrkanus dřímá jako vždy v blažené nevědomosti. Jestli se zpráva o vašem zmizení donese až k Benambrovi, bude si myslet, že jsem vás odvedl někam k výslechu. Je celkem bystrý ale teď bude mít ještě chvíli plné ruce práce s tím, že bude dávat polnímu maršálovi a jeho veselým kumpánům pořádně do těla. Věřte mi, že znám, jak to tady chodí."

Skupinka tedy postupovala dál, ale opatrněji než předtím. Tunel, kterým procházeli se otvíral nahoře i po jedné straně, až se z něj stala pouhá skalní římsa, přitisknutá k vysokému podzemnímu útesu. Hladká čelní strana útesu se nad nimi zvedala do výšky asi deseti metrů, a jak cesta dále klesala, byla stále vyšší. Vnější strana římsy byla chráněna zídkou do výšky kolen, za níž svah spadal do ponuré temné propasti. Za strží se zvedala další vysoká skalní stěna. Oba svahy byly pokryté kameny. Perg očekával, že na nich uvidí kosti, ale objevil něco jiného, velmi zvláštního. Když na podivný předmět zaměřil paprsek své čelní lampy, viděl, že je to buď groteskní panenka, nebo lidské tělo s oblečením a se vším všudy, smrsklé do velikosti svraštělého dítěte. Tělo kdysi mívalo mužské vousy.
"Jedna z Daktylarthových obětí," poznamenala Ariana, která kráčela vedle něj. Její hlas zněl jako ze sna.
"Daktylarthových?"
"Tak se ten démon jmenuje."
"Jak to víš?"
Neodpověděla.
Obě válečná zvířata byla neklidná a přesouvala se na konec zástupu. Radulesku na ně musel neustále volat, aby je vedle sebe udržel. Ve vzduchu byl cítit podivný zápach. Ne, spíš než zápach to je jen zvláštní pocit, pomyslel si Perg. Jako kdyby teplota najednou o hodně stoupla. A nebo klesla…
"Tohle dělá se svými oběťmi?"
"Někteří démoni to takhle dělají. Jiní… dělají jiné věci, možná ještě ohavnější." Její vzdálený, nepřítomný hlas ho mátl.
"Co vlastně o démonech víš? Setkala ses někdy s nějakým?" zeptal se Ben.
Ariana zase neodpověděla. Rychle šla dál, ale byla jako v tranzu. Perg s Benem si za jejími zády vyměnili krátký bezradný pohled.
Vzduch byl čím dál podivnější. Perg slyšel, že démoni někdy tímhle způsobem ohlašují svou přítomnost, ale ještě před chvílí to nebylo tak nepříjemné jako nyní. Podíval se na ostatní a pomyslel si, že už to zřejmě vadí všem. Kromě Raduleskua, který je zvyklý, a Doona, jemuž pýcha nedovoluje, aby dal své pocity nějak najevo. Dokonce i Mitspieler, který by teoreticky měl být schopný se nějakým způsobem bránit, vypadal bledší než předtím.
Důstojník se zastavil a obrátil se k ostatním, gestem ruky jim naznačil, aby zůstali stát. "Čaroději, vy pojďte prosím se mnou - jen pro případ, že by se vyskytly nějaké problémy s heslem, jak jste předtím naznačil."
"Proč by měly?" pozastavil se nad tím on.
Radulesku by ho asi raději ignoroval, ale byl dost moudrý na to, aby to neudělal. "Nevím Pro všechny případy. Vy ostatní tady počkejte. Impe, ty pojď se mnou, chlapče." Poslední věta byla určena většímu z válečných zvířat, které nešťastně zakňučelo, ale rozkazu uposlechlo.
Sedm lidí a jedno válečné zvíře tedy zůstalo stát a čekalo, zatímco Radulesku, Mitspieler a Imp zmizeli za zákrutem cesty. Perg sice nevěděl, co očekával, ale následující události ho rozhodně překvapily. Začalo to přehlídkou různobarevných světel na opačném konci jeskyně, asi třicet metrů za strží.
Bylo naprosté ticho. Potom Raduleskuův hlas vykřikl několik nesrozumitelných slov. Následovalo hromové dunění a jekot zvířecích i lidských hlasů.
Zvíře se neobjevilo, ale oba muži se za chvíli vynořili a běželi směrem k nim. Mitspieler se obrátil a rukama udělal několik gest, jako by z konečků prstů vypouštěl neviditelné zbraně.
Zbytek skupiny nepotřeboval dvakrát pobízet. Všichni se otočili a prchali pryč. Ben za sebou táhl Arianu, která něco křičela a vypadalo to, že nechce jít. Perg se ještě naposledy ohlédl přes rameno a viděl, jak Mitspieler vytváří gesty rukou magický opar, potom se obrací a s Raduleskuem prchá za nimi.
Za oběma muži se teď objevila postava démona, který se podobal vysokému člověku oblečenému do tmavého brnění. Pod démonovými kroky se tvrdá skalní římsa jako by natahovala a prohýbala.
Doon běžel jako vždy v čele, s Mečem před sebou. Perg si byl jistý, že do něj tentokrát nevkládá přání najít poklad, ale bezpečný úkryt.
"Jeskyně!" ozval se něčí hlas. Perg viděl, jak Doon prudce zahýbá doleva a mizí v jeskyni, ve které ještě před chvílí odpočívali. Ostatní se vrhli za ním. Perg, který běžel těsně za Benem a Arianou byl poslední, kdo se dostal dovnitř před oběma čaroději. Těsně před vchodem mu válečné zvíře, které teď lítalo jako smyslů zbavené skoro podrazilo nohy.
Oba čarodějové vběhli za ním a snažili se popadnout dech. Z rukávů, z kapes a Mitspielerova rance vytahovali nejrůznější magické pomůcky. S jejich pomocí pak utkali přes vchod jemnou magickou síť, jejíž hmota jako by byla vytvořena ze samotného vzduchu. Skončili právě včas. Před vchodem se ozvaly těžké kroky a vzduch se opět naplnil zlověstným dusivým pachem, ohlašujícím démonovu přítomnost.
"Jsme v bezpečí, ale jenom na chvíli," vydechl Mitspieler.
"To heslo," lapal po dechu Radulesku, "bylo přece jen změněno." A vyndal z kapsy ještě jeden předmět, kterým dodatečně posílil obrannou stěnu. Teď byl vchod vyplněn jakýmsi průsvitným papírem či tenkou látkou, která byla pevnější, než se zdálo.
Daktylartha se snažil stěnu prorazit zatím bez úspěchu.
"Samozřejmě, že bylo změněno," řekl chladně Doon. "Takže Hyrkanus tě přece jen zamýšlel zlikvidovat. To tedy znamená, že touhle dobou už o celém podniku ví."
Radulesku na něj zíral. "I tak se nám ještě může podařit uniknout. Jestli ta loď opravdu čeká venku, jak jsi slíbil."
"A jestli se z téhle jeskyně dokážeme dostat, aniž bychom byli sežráni. Teď mi prosím tě řekni - ty, který ty jeskyně znáš skrz naskrz - jak to celé provedeme?"
Plukovník byl prozatím ušetřen nutnosti odpovídat. Venku totiž zahřímal démonův hlas, který všechny ostatní zvuky přehlušil. "Pojďte ven, lidský červové, jen pojďte. Dvě válečný zvířata jsou jen chabou přesnídávkou, a já umírám hlady. Můj hlad křičí po lidských myslích a tělech."

Uvnitř jeskyně všichni ztichli. Pak se ozval Arianin čistý hlásek: "Když jsem byla malá, tak mě učili jedno zaklínadlo staré bílé magie." Ale nikdo se jí nenamáhal odpovědět. Všechny oči byly upřeny na čaroděje a kněze Modrého Chrámu.
Mitspieler si povzdechl: "Pro zabezpečení vchodu jsme udělali, co jsme mohli. Moc dlouho to ale nevydrží." Pak se obrátil k Doonovi. "Myslím, že přišel čas."
"Čas k čemu?" zeptal se Perg.
Ale Doon to pochopil a chystal se vysvětlovat. Slovy i způsobem řeči začal ostatní nejprve uklidňovat.
Selhání hesla ještě nemusí znamenat úplný konec. Mitspieler a já - a Indosuaros - jsme o takovéto situaci uvažovali ještě dřív, než isme se k jeskyni přiblížili. Věděli jsme, že musíme mít v zásobě ještě další způsob, kterým bychom se přes démona dostali. A Strážce Cest nám našel, co jsme potřebovali."
Baronovy oči se teď obrátily k Arianě. Promluvil však na Mitspielera: "Čaroději, jste připravený? Uděláme to?"
Čarodějova odpověď byla pronesena změněným hlasem, tvrdším a mocnějším, než jak obvykle mluvil. "Ano, jsem si dost jistý, že to můžeme udělat. Nejenže je pannou, ale dokonce i dcerou královny. Obojí jsem si ověřil. Ale nesmíme ztrácet čas. Naše obranná zeď už dlouho nevydrží."
Jako kdyby chtěl jeho slova potvrdit, ozval se zvenčí nový výbuch démoního vzteku. Světlo, pronikající sem z tunelu, se změnilo a magickou stěnou k nim pronikla i nenávist, zloba a zášť.
Uvnitř jeskyně nastalo ticho. Bylo dost dlouhé na výměnu tichých pohledů, na přemýšlení, napnutí svalů a pohyby zbraní.
Pak Ariana vyskočila a vykřikla: "Chtějí mě zabít!"
Hlas měla naplněný hrůzou malé holčičky, uhnula před Doonovou napřaženou rukou a běžela na druhou stranu jeskyně, kde se postavila mezi Perga a Bena.
"Co má tohle znamenat?" křičel Ben s Mečem, napřaženým proti Doonovi.
Doon se na něj z povzdálí usmíval. Teď, když už byly zbraně ve zlosti tasené, vypadal mnohem veseleji, a dokonce i klidněji.
S útokem však nijak nespěchal. "Nechci vás zabít, mládenče," sdělil Benovi hlasem, znějícím klidně a rozumně. "Podívejte se - a vy také Pergu, jestli jste s ním. My všichni teď máme jenom dvě možnosti. Buď tady zůstaneme a počkáme, až sem démon pronikne. To bude už brzy a všichni tady zahyneme - ne, zahyneme je příliš optimistické slovo. Viděli jste přece, co Daktylartha s oblibou dělá s těmi, kteří se mu dostanou do rukou. Bude nás čekat něco horšího než umírání - pokud se dřív nezabijeme navzájem. Ale je ještě druhá možnost, a tu se teď chystám využít. A spolu se mnou i ostatní. Obětovat teď jednu…"
Při těchto slovech se hlasy tří lidí na opačné straně jeskyně zvedly v protestu. Doon však jen zesílil hlas a pokračoval: "…dceru královny, pannu. Její smrt, náležitě nabídnutá, by nám zavázala jakéhokoliv démona. Tohoto určitě, a na dost dlouho. A my ostatní můžeme volné projít. Přímo ke zlatu. Copak jste zapomněli?"
Baron se odmlčel, aby se ujistil, že ticho na opačném konci jeskyně stále ještě znamená tvrdohlavý odpor, a ne začínající váhání.
"Bene, co vaše dívka tam venku? Zapomněl jste na ni? Co si vyberete - malý krámek, který byste si spolu pořídili, nebo sto let škvíření se v Daktylarthově břiše?
Avy, Pergu! Ty Meče, které pan Ondřej tolik potřebuje! Jsou dole a čekají na vás! Kolik životů jeho poddaných můžou zachránit? Už jste pro jejich získání zabíjel. Teď stojí v cestě jen jeden ubohý život, patřící ženě, kterou sotva znáte… co?"
Doon se znovu odmlčel. Když opět promluvil, hlas měl stále ještě klidný. "Řeknu ještě jednu věc, než vás zabijeme. Tenhle démon je poslední pečetí, kterou máme rozlomit… správný počet je jen šest, ta stará píseň lže. Nemám pravdu, Radulesku?"
Plukovník však neměl pro diplomacii pochopení. Rozhodl se, v této chvíli poněkud nevhodně, použít důstojnickou autoritu.
"Vy tři tam, okamžitě složte zbraně!"
Nikdo ho samozřejmě neposlechl. Perg už měl nachystaný šíp, vystřelit ho mohl v okamžiku. První střelou musím dostat Doona, říkal si. Dostat ho, než se k nám přiblíží na vzdálenost čepele. Nikdo z nás se s jeho Mečem nemůže měřit a žádný ze zbývajících není ani z poloviny tak nebezpečný jako on.
Mitspieler stál opodál s rukama zdviženýma a vydával jakési nesrozumitelné zvuky.
Vypadal, že každou chvíli omdlí. Fyzický boj uvnitř jeskyně by totiž bariéru ve vchodu ještě více zeslabil, a démon by se pak vrhl na ně na všechny. Tohle by jim samozřejmě rád sdělil kdyby jen dokázal najít jasná slova.
Démona venku ovládl nový záchvat vzteku Perg slyšel a cítil, jak sebou za dveřmi zmítá jako vichřice, jako vzteklý pes, lovec, který se rozzuřeně vrací pro svou oběť, která unikla.
Konečně se mágovi podařilo najít řeč.
"Odložte ten luk, Pergu! A přiveďte kamaráda k rozumu!"
Perg si mezitím všiml, že Dimitrij, který neměl žádnou střelnou zbraň, se shýbl pro kámen. Mitspielerův syn teď Perga upřeně sledoval z druhého konce jeskyně. Možná byl dost chytrý na to, aby Pergovy záměry pochopil, a aby ho o krok předběhl. Jestliže ti tři rebelové mají být zneškodněni, aniž by silnější strana utrpěla přílišnou ztrátu, pak musí Pergovi hned na začátku zabránit, aby Doona zastřelil. Dimitrij, s malým kamenem nachystanýmk ráně, se zároveň moudře skrýval za balvany…
Vilém s Dagurem zmizeli úplně. Perg však pochyboval o tom, že by měli v úmyslu pokusit se o nějaký boční útok. Rozvržení jeskyně to ostatně ani nedovolovalo. Později si už Perg nedokázal vzpomenout, čí nečekaný pohyb dal podnět k boji. V jedné chvíli byli všichni sochami, vykreslenými ve světlech čelních lamp. V další se všichni zmítali v

divokém pohybu.
Perg vypustil šíp, kterým mířil na Doona, ale minul ho. Dimitrij svůj kámen vymrštil nečekanou obratností a razancí. Perga sice netrefil, ale narazil do jeho luku, který mu vypadl z rukou.
Některé čelní lampy zhasly, jiné se rozsvítily a paprsky světel tančily po jeskyni šílený tanec. Nemělo smysl se teď pokoušet použít luk, a tak ho Perg nechal ležet na zemi spolu s rancem. Zhasl čelní lampu, vytáhl dlouhý nůž a v očekávání se přikrčil.
Tuto strategii postupně přijímali i ostatní. V jeskyni nastávala tma. Perg zprava zaslechl jemné zasvištění Arianina praku - jedna střela, druhá, a nakonec rychlý sled výstřelů, jeden za druhým. Jejich úspěšnost se však v temné jeskyni nedala posoudit.
Tma je teď pohltila všechny, jen od vchodu sem pronikala podivná slabá záře. Démon venku stále zuřil a pokoušel se proniknout kouzelnou bariérou. V jeskyni se jen občas ozvalo slabé zašoupání nohou nebo kolen, jak se lidé přesouvali z místa na místo. Někteří se pohybovali, jiní zůstali stát a pozorně naslouchali. Skupinka na druhé straně se pokoušela dostat na Arianu. Ta však měla jako své obránce z jedné strany Bena a z druhé Perga. A i když její hlas zněl občas dětsky, ona sama ustrašená ani bezmocná nebyla.
Perg leknutím nadskočil, když Mitspielerův hlas zahřímal tmou: "Nechte toho, vy hlupáci!" Následovala chvilka ticha. Pak se mágův hlas ozval znovu, ale o stupeň níž.
"Bene a Pergu, není snad lepší, když urnř jen jedna, než…"
Nedopověděl. Jako kdyby v tu chvíli uslyšel nebo uviděl něco, co ho zarazilo. V jeskyni zavládlo ticho. Perg slyšel jen slabé zurčení po tučku. Ať už Mitspieler zaslechl cokoliv, dokázal to vnímat jen on sám.
Ve tmě se náhle ozvaly kroky člověka, kterému nezáleží na tom, jestli ho někdo slyší nebo ne. Mitspieler rozsvítil svou čelní lampu, jako kdyby chtěl naznačit, že boj skončil, nebo snad že veškerý boj je teď už zbytečný. Ve světle lampy se objevil jeho obličej, sešlý věkem, s neupravenými vousy a s vystouplými lícními kostmi. Zračila se v něm hrůza.
Stál uprostřed jeskyně a nepohnutě sledoval zapečetěný vchod, průsvitnou bariéru, kterou sám postavil. Potom znovu promluvil. Jeho hlas zněl úplně jinak než před chvílí.
"Počkejte. Tohle nemá smysl. Démon je pryč. Zmizel… nevím jak daleko, ale…"
Náhle se Mitspieler vrhl na kolena, ale nepřestával sledovat křehkou magickou bariéru.
Perg zvenčí zaslechl zvuky, zcela odlišné od kroků démona. Také světlo se změnilo, celý tunel jako by se projasnil. A v samém středu magické bariéry se cosi objevilo. Byla to ruka - neozbrojená, vcelku lidsky vyhlížející ruka, až na to, že byla obrovská. Nebyla však deformovaná jako ruka Běloruků, ani opancéřovaná jako obrovská pěst démonova. A tato ruka bariéru odstranila způsobem, jakým by člověk strhl pavučinu.
Za rukou vstoupil do jeskyně i její majitel, obrovský, lehce oděný muž mladistvého vzhledu. Na hlavě mu seděla fryžská čapka, v jedné ruce držel hůl. Perg pochopil, že se poprvé v životě setkává s bohem. A hned nato poznal, že se jedná o Herma.
Většina jeskyně byla najednou - když ne přímo osvětlená, tak alespoň božskou přítomností - odkrytá. Paprsek Mitspielerovy lampy byl zbytečný. Perg dohlédl i do těch nejvzdálenějších koutů jeskyně a připadalo mu, že vidí i skrz skály. Hermes sem přišel něco hledat a bylo jasné, že jeho hledání by žádná lidská skrýš nemohla odolat.
Nikdo z lidí v jeskyni se ani nepohnul, ani nepromluvil. Všichni zůstali ve stejné poloze, v jaké byli před vstupem boha. Hermes se rozhlédl kolem. Potom se jako dospělý, který se kvůli svým vlastním zájmům rozhodl přerušit dětskou potyčku, vydal směrem k Benovi.
Ben seděl na zadku, v pravé ruce svíral svůj Meč. Ten se v blízkosti boha rozechvěl. Když bůh došel až k němu, Ben nedokázal udržet oči otevřené, musel si volnou rukou zastínit obličej. Hermes se natáhl a Drakořez mu vytrhl z ruky. Benova mohutná postava se zachvěla v křeči, která snad znamenala odpor, ten však přišel příliš pozdě, a stejně by byl naprosto zbytečný.
Bůh před Benem cosi upustil do písku, Ben zahlédl záblesk zlata. Pak se Hermes otočil a Drakořez si uložil do prázdné pochvy, která mu. visela u pasu. Teď teprve si Perg všiml že jich má Heres kolem opasku víc, snad tucet.
Perg se začal škrábat na nohy, ani sám nevěděl proč. Postavil se vzpřímeně, i když se mu přitom strachy podlamovala kolena.
Hermes ten pohyb zaregistroval. V půlce kroku se zastavil, otočil hlavu a důkladně si Perga prohlédl. Byl to pohled - krátký, ale výmluvný - přestože si Perg nebyl zcela jistý, o čem vlastně promlouval. Na začátku jako by byl údiv z rozpoznání - cože, ty jsi tady? - a poté následovalo cosi složitého a nečitelného.
Jeho pohled však netrval dlouho. Hermes sem přišel pro něco jiného, kvůli čemu se teď obrátil k baronovi. Doon viděl, jak se k němu blíží, a s vypětím sil se postavil na nohy. Oběma rukama zvedl Strážce Cest do obranné pozice.
Hermes se zarazil a poprvé za celou tu dobu promluvil. Jeho hlas zněl mohutně, vzdáleně a povzneseně. "Dej mi to. Ten Meč, který držíš."
"Nikdy. Patří po právu mně." Ta slova byla jen těžko rozeznatelná, ale Doonovi se podařilo je vyslovit. Třásl se téměř stejně jako předtím Ben. Chvěl se strachem, vztekem a bezmocí.
Božstvo se uráčilo na něj znovu promluvit.
"Zřejmě hodláš namítnout, žes ho, na rozdíl od ostatních používal správně, v souladu s hrou. Snad. Ale teď už na tom nezáleží."
"Hodlám. Používal jsem. Je můj, je můj."
Bůh se netrpělivě natáhl a Doon po něm ťal. Byla to rána, která by byla pro člověka smrtelná, ale v této chvíli vypadala jen jako protest tvrdohlavého dítěte proti autoritě. Najednou měl Meč v rukou Hermes a Doon ležel roztažený na podlaze jeskyně, kam ho vrhl pouhý pohyb Hermovy hole, spíš gesto než cokoliv jiného. Baron se zmítal v agónii bolesti a zoufalého vzteku.

"Pýcha dost nepatřičná," poznamenal bůh, když Strážce Cest ukládal do další pochvy. "U takového smrtelníka, jako jsi ty."
Jediný člověk, který teď stál, byl Perg - a sám vlastně nevěděl proč. Stálo ho to strašlivé úsilí. Viděl, že velký čaroděj Mitspieler klečí s obličejem na zemi. Doon sebou zmítal a sténal. Ariana zmizela z dohledu. Ben se pokoušel zvednout, ale obličej měl stále ještě zabořený v dlaních. Něco takového tedy zažíval otec, uvažoval Perg. Tohle je jen malá část toho, co musel vytrpět, když ho Vulkán povolal, aby mu pomohl Meče kovat. Až do této chvíle se Perg za svého otce trochu styděl. Styděl se za jeho slabost, s níž se nechal zneužít, a pak bohovi podstoupil svou pravou ruku. Teď ale názor změnil. Konečně totiž získal představu o tom, co musel Jord prožívat.
Od chvíle, kdy Hermes naposledy promluvil, uplynula jen chvilka. Začalo se ale dít ještě něco jiného, jako by se ohlašovala přítomnost někoho dalšího. A tak, jako se před Hermovým příchodem v jeskyni rozlilo světlo, tak ji teď začal plíživě zaplavovat stín. Čaroděj Mitspieler tuto novou skutečnost vycítil a zvedl hla vu. Paprsek jeho čelní lampy byl pohlcen a odražen hustou tmou, která se shromažďovala u nechráněných dveří.
Perg zahlédl nejasné obrysy nově příchozího. Jeho zhruba lidská postava stála obklopená temnotou. Hlas, který vycházel ze zastíněného obličeje, v sobě měl podivnou rezonanci. Jako kdyby vycházel ze skal - přímo ze země.
"Podsvětí je mojí doménou. Co tady děláš, Herme? Co v mém světě hodláš měnit?"
Hermes Posel nevypadal, že by byl vyveden z rovnováhy.
"Shromažďuju Meče - jak jsi už zřejmě zjistil, Hádě. Vyřizuju záležitosti bohů."
"Jakých bohů?"
"Nás všech, přece. Tvoje taky. Nebo alespoň všech těch, kdo vědí, o co se tu jedná. Vykonávám jen společnou vůli bohů."
"Ha!" Byl to zvuk, který se spíše podobal pádu kamenu než vyslovené slabice. "Kdypak jsme se my všichni naposledy na něčem dohodli? Řekni raději, že se chystáš ve hře podvádět. Tak se mi tvé chování jeví."
Hermes se napřímil do plné výšky.
"Hra byla - přerušena. Alespoň prozatím - Jsou tu jistá nebezpečí, která na začátku nebyla plně doceněna."
"Opravdu? A čí to bylo rozhodnutí?"
Oba bohové se začali pohybovat k nízkému vchodu z jeskyně. Zřejmě uznali, že bude lépe, když si hádku dořeší v soukromí. Hádes už se skláněl, aby nízkým vchodem prošel.
Ale Hermes se zarazil a jeho pohled padl a Doona, který se s kvílením svíjel u jeho nohou. Koncem své dlouhé hole ho trochu šťouchl. Tak jaký lék ti mám dát na tvoji pýchu, člověče? Možná bych ti mohl nasadit hlavu tahouna, kterou bys nosil až do smrti. Co na to říkáš? No? Odpověz!"
"Ne - ne, nedělejte to. Ušetřete mě… prosím." Doonův hlas byl jen sotva slyšitelný, změněný téměř k nepoznání.
Hádes něco netrpělivě zamručel, hlasem tak nízkým, že mu Perg vůbec nerozuměl. Když ho Hermes uslyšel, zapomněl na svou lidskou hračku a vydal se za ním. Oba bohové vyšli z jeskyně. Jakmile se dostali do tunelu, Perg znovu zaslechl zvuky démona. Hádes promluvil, potom něco udělal - a Daktylartha poskočil, zakvílel, a pak se jako nakopnutý voříšek dal na útěk. Všechno utichlo. Uvnitř jeskyně se lidé pomalu sbírali ze země, oklepávali se a roztřeseně se pokoušeli postavit na nohy. Zdálo se, že se snad všichni zotavují z nějaké nemoci.
Když teď ostatní vstávali, Perg se vyčerpaně svezl na zem. Kolena se mu třásla. To není možné, uvědomil si, právě jsem se podíval do tváře samotného Pluta… a žiju. Mitspieler nebo Indosuaros nám přece říkali, že takový pohled žádný člověk nepřežije. A já ano… Mechanicky se sehnul pro luk a hodil si ho na záda. Co s tím teď jenom udělá?
Když se Doon posadil, ze všeho nejdřív se kolem sebe rozhlédl, aby viděl, kdo všechno byl svědkem jeho slabosti. Perg si ho příliš nevšímal, protože jeho myšlenky byly někde úplně jinde. Dimitrij se vynořil ze svého úkrytu a svolával všechny bohy a démony jako svědky, že je Dagur mrtvý.
"Podívejte se, vypadá to, že dostal kamenem. Kdo tady používá prak?" Perg z Dagura viděl jen bezvládnou ruku, kterou teď Dimitrij zvedl.
Ben křičel. Skláněl se nad Arianou a volal o pomoc. Perg k nim rychle přiběhl. Dívka se pomalu zvedala, ale po tváři jí tekla krev z rány na hlavě. Buď dostala kamenem, nebo spadla na zem, když se plížila ve tmě.
Mitspieler se zvedl také. Třesoucí se rukou ukázal k prázdnému vchodu. "Démon!" vyrazil ze sebe s námahou. "…je pryč. Utíkejte! Musíme rychle utéct!"
Všichni začali zběsile prchat. Ben vzal Arianu do náručí a běžel ven. Perg vyběhl jako poslední. Pohybovali se rychle, ale ostatní už dohonit nedokázali. Jen v dálce viděli paprsky jejich čelních lamp. Doon sice ztratil svůj Meč, ale jeho odhodlanost tím nijak neutrpěla. A jestliže měl nějaké pochybnosti o tom, jestli jít nahoru nebo dolů, pomohl mu je rozptýlit křik lidských hlasů, který k nim shora doléhal, poplašné signály zněly stále hlasitěji a blíž. Démon se schoval, nebo spadl do hluboké propasti vedle skalní římsy. Perg viděl záři mnohobarevných světel, vystřelujících z temných hlubin. Valily se na ně vlny nenávisti, podobné magickým kletbám.
Doon běžel první a s každým krokem získával před ostatními větší náskok. Mitspieler se otočil a pátral po synovi. Když viděl, že on i Vilém běží hned za ním, přidal na rychlosti. Radulesku, který by měl nejlépe vědět, kde hledat bezpečí, utíkal ze všech sil stejným směrem jako ostatní. Ben s Arianou v náručí a Perg za ním také vyvinuli překvapivou rychlost.
Právě míjeli zátočinu, kde je předtím démon zahnal na útěk. Perg viděl tělo prvního válečného zvířete, které tu zahynulo. Viselo bezvládně přes nízkou zídku u cesty, podobné přežvýkané slupce, celé smrsklé a svraštělé. Z vnitřku jeho těla stále ještě stoupala pára či dým.
Stejně tak jako zvířata, která si jsou jinak přirozenými nepřáteli, svorně prchají před hrozící katastrofou, tak i Doonova skupinka běžela společně a lidé se míjeli a předbíhali, jako by si byli navzájem zcela lhostejní.
Arianě se částečně vrátilo vědomí a nutila Bena, aby ji postavil na zem.

V této chvíli se však démon vzpamatoval z rány, kterou při průchodu bohů utržil. Vzduchem znovu zavířila světla a za sebou uslyšeli jeho hlas. Opět cítili dusivou nevolnost. Mitspieler pokulhával vzadu, už nedokázal běžet. Pak mu nohy vypověděly poslušnost úplně Otočil se a zoufalou magií na démona naposledy zaútočil. Perg zahlédl ohnivé plameny, vystřelující z konečků jeho prstů, vrhající se na světelný kotouč ve vzduchu. A pak viděl, jak po stejné dráze k čarodějovi přiletěly silnější plameny, a viděl také, co se s Mitspielerem stalo, když ho obklopily.
Démon prolétl vzduchem kolem Perga, Bena i Ariany, která už běžela sama, podpíraná z každé strany jedním z nich. Bylo jasné, že se snaží zabránit skupince dostat se do tmavého vchodu, který se otevíral přímo před nimi. Nepodařilo se mu to. Poslední z nich zmizel ve dveřích těsně před tím, než démon dorazil.
Daktylartha zakolísal a obrátil se zpátky. Pořád ještě mu zůstávaly tři živé oběti.
Vrhl se na ně s veškerou záští a zlobou. Kolem Bena zaplály modré nehmotné plamínky. Upadl na zem v dusivém záchvatu kašle. Perg pocítil bolest, která mu projela celým tělem…
Ariana se dopotácela ke skále, opřela se o ni zády a upřeně se na démona zadívala. Její čistý hlásek malé holčičky teď zanotoval zaříkadlo, které se naučila v dětství:
"Císařovy rolničky, zanech této honičky, nech nás projít hned!"
Ve vzduchu se ozvalo syčení a bublání. Daktylarthovo tělo začalo prskat a vřít. Vyřítilo se k nim, ale dosáhnout na ně nemohlo. Na cestě jako by vyrostla neviditelná skleněná štěna o níž se démonův oheň a vztek odrazily a vrátily se zpátky k němu. Cesta ke dveřím byla volná.
Z Benova těla zmizely všechny plameny a nezdálo se, že by byl někde popálený. Pergovi se podařilo Bena zvednout a táhl jeho i Arianu směrem ke vchodu. Uvědomoval si, že je v lepším stavu než oba jeho přátelé, ale zároveň věděl, že i on je napůl omámený.
Navzájem se podpírali a belhali se všichni tři dál, chráněni před démonem neviditelným kouzlem. Démonův řev je ohlušoval a pestrobarevná hra světel je oslepovala, ale magická stěna jeho útoky odrážela. Temný vchod se blížil, už jím procházeli. Náhlé ticho je až vylekalo. Pak ale pochopili, že se jim právě podařilo démonovu říši opustit.
Stáli v tiché kamenné chodbě, obklopeni přátelskou tmou, jíž k nim odněkud z hloubky pronikalo slabé světlo.
"Tohle vypadá jako odvodňovací trubka," mumlal omámeně Ben. "Nebo kanál."
Možná to opravdu je, pomyslel si Perg. Ale byla to cesta tam, kam chtěli jít, a dokonce celkem volná, tak po ní vykročili.
Postupně chodba klesala a objevily se v ní vytesané schůdky a záchytné otvory.
Ben se pomalu vzpamatovával. "Co se to tam Mastně stalo?" zeptal se Perga. "Už jsem si v jednu chvíli myslel, že nás dostal. Zahnal ho Mitspieler?"
Ariana mlčela. Šla pomalu dál, krok za krokem, ale vypadala opravdu špatně. Obličej plný zaschlé krve měla bledý jako stěna.
Ani Perg neodpověděl. Teď ne. Později, až bude mít čas o tom popřemýšlet, bude se chtít také na něco zeptat.
"Podívej," řekl Ben a zastavil se, aby Pergovi ukázal zlatou minci ve své dlani.
"Jo," kývl Perg.
Pokračovali dál a brzy se přiblížili ke konci tunelu. Perg viděl, jak se jeho ústí rozšiřuje do prostoru, širokého a otevřeného, jehož rozměry se odsud nedaly odhadnout. Na uvítanou se před nimi začaly rozsvěcovat skryté lampy Starého Světa a světlo, které zářilo do tunelu, s sebou přinášelo žlutavé odlesky zlata.

Kapitola 16

Nepříjemné stopy démonova vlivu z Benovy hlavy vyprchaly rychle. Ale jeho mysl se tím nevyčistila. Místo toho mu cestou podzemními chodbami začala myšlenky pohlcovat úchvatná záře zlata.
Procházeli dlouhými sály, lemovanými policemi se zlatem. Zlatý poklad vyplňoval výklenky, ale i celé místnosti. Zdálo se, že ho nikdo nehlídá, že tam leží odkrytý a nechráněný, vyzývající k dotykům každého, kdo po tom zatouží. Byly tam úhledné hromady zlatých prutů a cihel, plné koše valounů a zlatých zrn.
Všichni tři beze slova míjeli kupy mincí, bedny šperků, police, prohýbající se pod zlatými artefakty. Některé z nich byly prosté, jiné ošklivé, další vypadaly jako produkt podivného řemesla, jehož původ a záměry Ben nedokázal rozpoznat.
V prostorách poblíž vchodu našli několik zlatých hromad rozhrabaných, mnoho krabic s mincemi převržených, některé z polic byly úplně rozházené, jako by se tu s nimi už pohrávaly hrabivé ruce vetřelců. Doon, Radulesku Dimitrij a Vilém tudy museli projít jen o malou chvilku dřív.
Strop jeskyně byl relativně nízký, sotva metr nebo dva nad dřevěnými zdmi, příčkami a regály, na kterých byl vyrovnán zlatý poklad. Byla v něm instalována světla Starého Světa, která se rozsvítila dříve, než někdo vkročil do místnosti, po jeho odchodu zase automaticky zhasla.
Ben se zadíval dál do jeskyně a viděl, jak se světla v dalších místnostech rozsvěcují a zhasínají.
Usoudil, že tam asi bude Doon s ostatními, kteří se už touto dobou zřejmě dosyta vynadívali, a teď si horečně nacpávají kapsy a rance… Vlastně, když o tom tak uvažoval zapochyboval, že by někomu z nich po té poslední honičce ještě zbyl ranec. Oni tři už žádný neměli, i když Pergovi se nějakým způsobem podařilo udržet si svůj luk a toulec.
Objevovaly se nové a nové haldy zlata, další kupy mincí a regály zlatých ozdob, jejichž odlesky barvily světlo do žluta. Vysoké regály se zlatem lemovaly chodby mezi jednotlivými místnostmi, vytvářely mezi nimi příčky a pokrývaly celé dlouhé stěny. Určitě musí existovat celkový plán organizace pokladu, uvažoval Ben. Ale zatím se mu žádný systém objevit nepodařilo.
Beze slova kráčeli dalšími a dalšími halami a objevovalo se před nimi stále víc a víc zlata. Žasli nad neskutečnou velikostí pokladu a jejich úžas postupně přecházel až k pocitu nereálnosti. Tohle bylo až příliš. V tom musí být nějaké kouzlo, nebo snad žert…

V průsečíku dlouhých chodeb se Benovi podařilo dohlédnout daleko dopředu, kde ve vzdálenosti sta nebo dvou set metrů uviděl holou skalní zeď. Asi v polovině této vzdálenosti zahlédl konec zlata, ale ne konec pokladu.
V těchto místech se právě pohyboval ještě někdo jiný, a záře stropních lamp osvětlovala hranici, kde byl žlutý kov vystřídán pravděpodobně stříbrem. A že by ty zářivé tečky tam vzadu znamenaly třpyt diamantů?
Bylo toho všeho moc. Z něčeho takového se už ani úspěšní zloději nedokázali radovat. Takové obrovské množství se ani nedalo patřičně ocenit.
Zahnuli za roh do další místnosti, kde v záři světel, která se jejich příchodem rozsvítila, potkali náhle a bez varování Doona, který sem právě vstoupil z druhé strany. Překvapeně sebou trhl a lekl se stejně jako oni, ale neřekl nic. Byl špinavý a otrhaný, a připadalo jim, jako by se bez svého Meče celý scvrkl. Za opaskem měl stále ještě upevněnou dýku, ale nevypadalo to, že by ji chtěl vytáhnout.
S nepříčetným výrazem v očích je chvíli sledoval, a přitom si pro sebe cosi mumlal. Bylo však jasné, že jeho slova jsou určena pouze jemu samotnému.
Ben automaticky vytáhl svou poslední zbraň, kterou byla prostá dýka. Ale bez ohledu na jejich předchozí boj vůbec necítil potřebu na muže před sebou zaútočit. V té chvíli totiž baron vzbuzoval spíš lítost, než aby vypadal nebezpečně.
"Kde je Radulesku?" ozval se ostře Perg.
"A kde jsou Meče - ty, který jsou schovaný tady dole?"
Při zmínce o Mečích se Doonovi zaleskly oči. Zamumlal něco nesrozumitelného, proklopýtal kolem nich a běžel dál, za svým vlastním cílem. Díky světlům, která se při jeho průchodu postupně rozsvěcovala v různých částech jeskyně, mohli jeho postup dost dlouho sledovat. Jestli však jeho klikatá cesta něco naznačovala, tak jen to, že neměl ani tušení, kam jde.
"Hermes ho úplně oddělal," konstatoval Ben.
"Co teď uděláme my?" zeptal se Perg. "Rozdělíme se a budeme hledat každý zvlášť? Předpokládám, že ty Meče mají uložené všechny na jednom místě."
Ben rychle zvážil vlastní plán, který ho sem přivedl. Plán na zbohatnutí. Teď však vypadal zcela bezvýznamně -jako drobnost, kterou může zařídit kdykoliv - stačí jen natáhnout ruku. Ale Meče… ano, ty jsou opravdu důležité.
Při pohledu na Arianu však na Meče téměř zapomněl. Vypadala špatně. Ještě se nestačila vzpamatovat po dlouhé cestě a pohled měla po ráně do hlavy stále zamlžený. Chabě se na něj usmála, ale nepromluvila.
"Ne," řekl Ben. "Budeme se držet pohromadě."
Pokračovali dál. Zahnuli za další roh. Před nimi zářila světla dalších komnat. Najednou se z nich ozvala rána, podobná zvuku tříštící se keramiky. A hned za ní další. Šli dál, Perg se šípem nachystaným v luku, Ben s vytaženou dýkou.
Za dalším rohem spatřili malou místnost, přeplněnou sochami. Dimitrij s Vilémem ji ovšem objevili už před nimi. Kapsy jejich otrhaných kalhot se vydouvaly a vypadávaly z nich zlaté mince. Oba drželi v rukou meč a bavili se tím, že sochy rozbíjeli.
Při jejich příchodu na chvilku přerušili hru a nejistě se na ně podívali. S rozpačitým úsměvem přehlédli napřažený luk a dýku, ale mlčeli. Meče, se kterými si hráli, měly jen obyčejné čepele.
Perg krátce pokývl na své dva přátele a vydali se dál, ale ostražitě sledovali cestu.
Další místnost, přímo sousedící s hlavní chodbou, byla také osvětlena. Když do ní opatrně nahlédli, objevili Raduleskua, byl sám.
I tato místnost byla zaplněna soškami. Všechny byly zhotoveny z krásného, čistého křišťálu, a jednu z nich teď plukovník držel láskyplně v rukou.
Když vešli dovnitř, přelétl je lhostejný pohledem, ve kterém nebylo ani stopy po nepřátelství, a dál si hýčkal svůj úlovek. Jeho myšlenky se potulovaly někde úplně jinde. Připadalo jim, že pokus o obětování Ariany se odehrál před dvaceti lety, nebo v jiném životě.
Radulesku dojatě zdvihl svou sošku, aby si ji mohli prohlédnout.
"Tohle byl můj první lup," vysvětloval s něhou v hlase. "Krásná, co?"
Pak se na ně znovu podíval, tentokrát trochu obezřetně. "Můžete si klidně odpočinout. Máme dost času. Vyberte si z pokladu, co se vám líbí, a pak vám ukážu východ ven."
"Ukažte nám ho teď," požádal Perg. "Copak jste neslyšel ten křik?"
"Času dost," pravil Radulesku. "Máme teď na všechno spoustu času."
Znovu se zadíval na malou figurku ve své dlani. Byla to útlá tanečnice.
"…můj první lup. Kdysi jsem ji tady ukradl, víte. Propašoval jsem si ji do pokoje, tam jsem ji zabalil do svého pláště a vymyslel ochranná kouzla, která zabránila jejímu odhalení. Schoval jsem si ji do pokoje plný výčitek svědomí, jako kdyby to byla skutečná žena, a já nějaký akolyta, zavázaný k doživotnímu celibátu.
Samozřejmě, že je skutečnější a vitálnější než jakákoliv žena z masa a kostí, kterou jsem kdy viděl.
Ale… nepodařilo se mi ji udržet, přišli mi na ni. Už když jsem ji bral mi bylo jasné, že si ji nemůžu nechat, že ji budu muset před příští velkou inventurou vrátit zpátky."
"Ukažte nám, jak se odsud dostaneme," opakoval Ben.
Radulesku polekaně zvedl hlavu, jako kdyby úplně zapomněl, že tu jsou s ním.
"Hned tam půjdeme. Nejdřív si trochu odpočiňte."
"Kde jsou uložené Meče?" naléhal Perg.
"Ano." Radulesku chvíli přemýšlel, pak jim rukou ukázal směr.
"Dejte se tady touhle chodbou… jestli ale máte v plánu mě s nimi zabít, tak nezapomeňte, že jsem vám ještě neukázal cestu ven."
Ben se beze slova otočil a vyšel z místnosti. Jeho dva společníci ho následovali, zanechávajíce Raduleskua v tiché

kontemplaci svého pokladu.
Jeho osamělé rozjímání nad křišťálovou tanečnicí však netrvalo dlouho. Když opět zvedl hlavu, uviděl ve dveřích oba dezertéry z podzemní posádky. Upřeně ho sledovali. V očích měli nebezpečný výraz a v rukou meče.
Jejich pohled nezůstal u Raduleskua dlouho. Místnost plná pokladů přitahovala jejich pozornost daleko víc.
"Pojďte dál, mládenci, jen pojďte," vyšel jim plukovník vstříc. "Vstupte a poslužte si. Je toho tady spousta pro nás pro všechny."
Dimitrijův pohled se obrátil zpátky k Raduleskuovi, a pak se svezl k sošce, kterou držel plukovník v rukách.
"Dejte mi tuhle," poručil zpupně. "Ne." Důstojník udělal krok zpět. S rozhořčením si všiml, že ten druhý, který se jmenoval Vilém, udělal několik kroků směrem k němu, jako kdyby chtěl zaútočit ze strany.
"A jestli mě chcete napadnout, pamatujte na to, že…"
Než však stačil větu dořící, projel mu hrudí Dimitrijův meč.
Ben, Ariana a Perg už byli od velké místnosti s křišťálovými soškami dost daleko, když k nim dolehl chroptivý výkřik. Obrátili hlavu ve směru zvuku, ale nezastavili se, ani nepomýšleli na návrat zpět.
Ariana po dlouhé době znovu promluvila. "Sedmá pečeť… právě jsme se k ní dostali." Oba muži se na ni podívali. "Chamtivost zlodějů… ta stará píseň na to naráží." Pak zavřela oči, opřela se o Bena a nechala se vést. "U všech bohů a démonů, ta hlava mě ale strašně bolí."
"To se nedivím." Ben jí vtiskl letmý polibek a přál si, aby se mohli někde zastavit a nechat ji odpočinout. Věděl ale, že to nejde.
Prošli okolo dalších místností s křišťálem, pak dlouhých hal, zaplněných tyčemi, na kterých visely gobelíny. Když přišli do komory šperků, Ben se na chvilku zastavil a naplnil si jimi kapsy. V další hale se kolem zdí táhly regály plné lahviček a sklenic, ve kterých byly podivné tekutiny a prášky, všechny osvětlené a přehledně srovnané. Na všech byly cedulky, ale takové písmo Ben neznal.
Došli k další osvětlené místnosti. Byla plná nejrozmanitějších zbraní, z nichž většina nebyla vyrobena k praktickým účelům, protože byly plné zlata a stříbra a vykládané drahokamy. Ben zahlédl smaragdovou dýku a šípy s diamantovými hlavicemi.
Úplně vzadu stál vysoký stojan ve tvaru stromu, který sám o sobě žádným uměleckým dílem nebyl. Měl dvanáct dřevěných větví, na každé z nich visel tkaný pás a pochva, každá v jiné barvě. Devět z nich - jak Ben rychle spočítal - bylo prázdných.
Ale tři pásy se napínaly pod tíhou Mečů, z nichž byly vidět jen černé jílce.
Uprostřed místnosti stál baron Doon a držel další z Mečů. Jílec byl sice skrytý v jeho dlaních, ale při pohledu na dokonalost čepele nebylo o původu Meče nejmenších pochyb. Nemohla být vyrobena jinde než na Vulkánově kovadlině.
Baron měl hlavu skloněnou až u zbraně, zdálo se, že jí něco šeptá. Stál s nohama široce roztaženýma, svaly napjaté, jako kdyby se chystal někomu uštědřit mohutnou ránu.
Pergova ruka sevřela Benovu paži a chvíli jen tiše stáli a dívali se. Ben zajel pohledem k Mečům, které visely na stromě, a snažil s rozpoznat bílé symboly na jílci. Perg zřejmě už dávno ví, které to jsou, pomyslel si. Paní Julie mu před léty dala dobré školení. Ben však nepoznal žádný.
Jeden vypadal jako malý bílý klín, který štěpí blok, druhý představoval prostý kruh, křivku, která se vrací k zpět na svůj začátek. Jílec třetího Meče k nim byl obrácený druhou stranou, takže se Benovi nepodařilo symbol zahlédnout. Pochva Meče i pás, na kterém visela, byly černé, stejně jako jeho jílec.
Doonovo mumlání se stávalo stále hlasitějším a Bena na okamžik napadlo, že ví o tom, jak se všichni tři krčí za regálem. Ať už však Doon jejich přítomnost zaregistroval nebo ne, vypadalo to, že mu na nich vůbec nezáleží.
Nepřetržitě mumlal - ale ne pro sebe. Znovu a znovu opakoval stejná slova, jako by prováděl nějaký rituál:
"…do tvého srdce, do tvého srdce, tobě, který jsi mi ublížil! Do tvého srdce…"
Předklonil se směrem k temnému východu z místnosti, v gestu, které zřejmě nebylo namířené proti nikomu ani ničemu viditelnému.
Pak se otočil, a stále předkloněný se točil pořád dokola, rychleji a rychleji. Zdálo se, že Meč v jeho rukách ožil a táhl ho za sebou.
Čepel v jeho natažené ruce se stala pouhou šmouhou. Její svištění začínalo mít nepřirozený tón. Bylo stále silnější, bzučelo jako křídla obrovského létajícího hmyzu. Nad tímto svištěm se vznášela poslední slova Doonova chmurného zaklínadla:
"…do tvého srdce
…který jsi
…mi ublížil!"
S těmito slovy Doon Meč uvolnil - nebo možná meč uvolnil jeho.
Baron se zapotácel a upadl na zem. Jekot zmizel, stejně tak i Meč. Při rychlosti, kterou vylétl z Doonových rukou, by musel narazit na některou z příček nebo zdí v místnosti, anebo vylétnout otevřenými dveřmi ven.
Nic z toho však neudělal. Prostě byl najednou pryč. V jeskyni se rozhostilo naprosté ticho. Potom…
Výkřik, který k nim dolétl, ztlumený vzdáleností a kamennými zdmi, se nepodobal ničemu, co Ben kdy za svůj život slyšel.
Na okamžik si pomyslel, že to snad sama zem prožívá těžká muka. Nebo že bohové mezi sebou opět zápasí a zemětřesení, které jejich boj doprovází, pohltí celou tuto část pevniny. Že všechny jeskyně s jejich živými obyvateli i poklady za okamžik zmizí v moři.
Křik trval nekonečně dlouho, tak dlouho, že by to žádné lidské plíce nevydržely. Pak opět zavládlo ticho.

A Doon se rozesmál.
Seděl uprostřed podlahy, ve stejné poloze, v jaké ho Meč odhodil, a smál se a smál. Jeho smích byl hlasitý a odporný. Benovi připadal jako smích blázna.
A přesto to byl ten nejlidštější zvuk, kterv Doon vydal od chvíle, kdy se setkal s Hermem.
Perg se konečně pohnul. Vstoupil do zbrojnice, prošel kolem Doona, a než si baron uvědomil, že tu není sám, stál vedle stromu s Meči.
Nezdálo se, že by to Doonovi příliš vadilo.
"Není mnoho lidí," začal - a pak se znovu divoce rozesmál, takže musel počkat, než záchvat přejde.
"Není mnoho lidí, kterým by se kdy podařilo zabít boha. Nemám pravdu?"
Podíval se na Perga, potom i na Bena a Arianu, kteří stáli ve dveřích.
"Ale byl tady Smrtonoš - Meč, který umí zabíjet na dálku. Přímo tady na mě čekal. Dokonce i bohové se musejí podrobovat hříčkám Osudu."
"Smrtonoš," opakoval Perg hlasem, ve kterém byl úžas a zaujetí. Baron se s jiskřícíma očima postavil a obrátil se k Pergovi.
"Meč Pomsty," řekl. "Vy, který se v Mečích vyznáte, už určitě víte, co se stalo."
Ariana se tiše svezla k zemi. Ben, stojící po jejím boku, ji sotva stačil zachytit. Jemněji položil na podlahu a zoufale se nad ní sklonil.
Arianiny mdloby nebo umírání byly Doonovi zcela lhostejné.
"O jednoho boha míň," pokračoval. "S tímhle budu teď svým vlastním bohem."
Odhodlaně vykročil směrem ke třem Mečům, ale okamžitě se zastavil. Jeden z Mečů totiž vyjel ze své černé pochvy a vklouzl Pergovi do ruky. A Perg stál proti němu.
"Všechny tři půjdou k panu Ondřejovi."
"Oh? Ah?"
"Ano… jestli jste ochotný jít s nima, potřebuje i dobré válečníky. Možná ještě víc než jakýkoliv kov."
"Baron na něj zašilhal přivřenýma očima, pak se téměř vesele zeptal: "Který z Mečů teď máte v ruce, mladý muži? Ani jsem si je nestačil všechny prohlédnout."
"Mám ten, který právě teď potřebuju," postavil se mu Perg. Meč v jeho ruce ožil a začal temně pulzovat. Ben ten zvuk slyšel, i když byl velice tichý - jemné buch buch, jako kdyby nějaký vzdálený, ale odhodlaný kovář zpracovával ten nejtvrdší kov.
"Tak?" Doon pozdvihl jedno obočí a uvažoval o tom. "Zdá se, že opravdu máte. Ale uvidíme. Ještě nikdy jsem žádný boj nevzdal - dokonce ani proti bohovi - a také jsem nikdy neprohrál, pokud jsem měl zvítězit."
S obdivuhodnou hbitostí udělal pohyb, kterým předstíral, že se vrhá ke stromu. Když mu Perg zablokoval cestu, otočil se a hrábl do regálu na druhé straně zdi, plného exkluzivních zbraní.
Vytáhl malou válečnou sekyrku se štítem, obojí nádherně řemeslně zpracované, zdobené ornamenty a vykládané stříbrem, zlatem a slonovinou.
"Bene," volal Perg, "zůstaň tam, kde jsi. Já to zvládnu. Zůstaň s ní."
Perg cítil v dlaních slabé, studené vibrace Meče, který držel. Tohle nebyl Městská Hlídka se svým strhujícím řevem. Patrně však bude stejně mocný, možná dokonce ještě víc…
Perg znovu v duchu viděl smrt svého otce i bratra, který Městskou Hlídku držel v rukách. Meč, který stejně nic neuhlídal…
Doon starostlivě promluvil: "Měl byste nejdřív spustit ten luk a šíp, mládenče. Budou vám překážet. Nebojte, já počkám."
Perg pokrčil rameny, aby naznačil, že je mu to jedno. Doon, který uviděl pohyb jeho ramen předpokládal, že se Perg nesoustředí, že nesvírá jílec dost pevně, že léčka zabrala. Zvedl sekyrku i štít a prudce vyrazil do útoku.
Perg čekal, že rána sekyrkou přiletí z jedné strany, a příliš pozdě si uvědomil, že k němu míří ze strany druhé. Jeho paže by takovou ránu nedokázaly odrazit s žádnou zbraní.
Ale zbraň, kterou držel, už dávno nebyla podrobena jeho vůli. Meč Válečník zdůraznil pouhé dvě doby v jinak téměř hypnoticky pravidelném rytmu jeho pulzací.
V těchto dvou dobách vytáhl Pergovy paže vzhůru a vnutil jim svou vlastní moc a rychlost. Jeho úder odrazil letící sekyrku a vrhl ji jako střelu do protějšího kouta místnosti, kde narazila do brnění, vykládaného drahokamy. To se s ohlušujícím rachotem zřítilo na zem.
Zpětný úder Meče Síly se obrátil proti samotnému Doonovi, který ho ale dokázal zachytit štítem. Ocelový plát byl rozťat vejpůl, kousky vzácných kovů, jimiž byl vyložen, se rozlétly na všechny strany.
Doon byl sražen k zemi, ale okamžitě vyskočil. Z levé ruky setřásl nepotřebný štít a vrhl se k dalšímu regálu zbraní.
Uchopil kopí s hrotem z drahého kamene a vší silou jím po Pergovi mrštil.
Válečník vystřelil vzhůru a uprostřed letu ho srazil. Kopí se roztříštilo a jednotlivé části se rozlétly kolem jako vystřelené kameny.
Perg se ani příliš nezadýchal. Stál a oběma rukama držel jílec - nebo spíše dovoloval Meči, aby držel jeho. Teď už by jílec nemohl pustit, ani kdyby chtěl.
"Bene. Přesuň ji trochu víc dozadu. Někam stranou."
Ale právě v té chvíli se ozvalo Benovo zoufalé zaúpění. Aniž by musel odtrhnout oči od Doona, Perg pochopil, že je Ariana mrtvá.
Doon si mezitím z tohoto bláznivého arzenálu vybral další zbraň. Tentokrát to byla železná koule s ostny. Roztočil ji na řetězu a zřejmě doufal, že se mu s její pomocí podaří Pergovi vyrazit jílec Meče z ruky.

Meč Válečník však tentokrát udeřil přímo Proti samotné kouli. S řinčením, podobným tříštící se kovadlině, změnila ostnatá hlavice směr letu a vrazila do dalšího regálu, plného helmic a pozlacených kusů brnění, které za ohlušujícího rachotu popadaly na zem.
Doon už však držel další meč, jehož široká stříbrná čepel, vedená jeho rukou, ve vzduchu vykreslila zářivý oblouk. Podobal se tomu, který při svém pohybu zanechával Meč Síly. Když se však oba setkaly, zůstal jen jeden.
Baron se potácel mezi troskami, zraněný do krve úlomky rozbitých zbraní. Uchopil oštěp a se zoufalým výkřikem vzdoru a odhodlání vyrazil proti Pergovi.
"Stůjte! Já…"
Ať už chtěl Perg říct cokoliv, nebyl na to čas. Baron už byl v jeho těsné blízkosti. Meč vystřelil do výšky a jeho čepel jim v prudkém pohybu zmizela z očí.
Kolika údery se jeho ostří zaťalo do Doona, to Perg nedokázal spočítat. Oštěp byl na tři kusy ještě předtím, než dopadl na zem.
Ani Doon nezůstal celý. Jednu paži měl useknutou, a než se Meč Síly konečně zklidnil, pronikl jeho tělem skrz naskrz.
Perg se díval, jak z Doonových očí, které ho upřeně sledovaly, postupně vyprchává život. A rytmické dunění Meče Válečníka, v souladu s tepem proklatého srdce pomalu doznívalo v náhlém tichu kolem.
Baronovo tělo však ještě vzpřímeně stálo, jako kdyby jeho vůle odmítala zemřít. Ve skutečnosti se však opíralo o haldu převrácených polic a částečně ho držela i samotná čepel Meče.
Perg zvedl nohu a zatlačil. Meč vyklouzl ven a mrtvé tělo se s posledním žuchnutím svezlo mezi hromady trosek.
Meč najednou ztěžkl, podobný mrtvému tělu. Perg ho nechal klesnout. Obrátil se ke vchodu, kde seděl skrčený Ben. V náručí hýčkal mrtvou dívku a kromě ní mu byl celý svět lhostejný.
Právě v tomto okamžiku se z temné jeskyně ozval cizí hlas: "Vy čtyři ve zbrojnici, vzdejte se! Už jsme dostali vaše dva kamarády a jste v pasti!"
Perg se přinutil postupovat metodicky. Ze všeho nejdřív se obrátil ke stromu s Meči a sundal pás, na kterém visel Meč Válečník. Potom zbraň, ještě celou zakrvácenou, uložil do pochvy a upevnil si ji k pasu.
"Pojď, Bene," zavolal. "Musíš ji tu nechat. Rychle sem pojď."
Ben se k němu dopotácel jako opilý. "Kde je Dimitrij, Pergu? To on hodil ten kámen. To on ji zabil."
Byl v šoku. "Musím ho dostat. Ale - Ariana je mrtvá. Je mrtvá, Pergu. Je… prostě…"
"Já vím. Pojď, Bene, pojď. Já vím, kam Dimitrij šel. Ne, nech ji tam. Musíš ji tam nechat." Dotáhl Bena ke stromu s Meči a kolem pasu mu uvázal Meč Spravedlnosti. Pak Perg sundal poslední z Mečů, Meč Dobývání, a prozatím ho i s pásem nesl v ruce. Když se dotkl zároveň Meče Dobývání a Meče Síly, znovu se mu vrátil ten starý pocit, který ho jako malého chlapce vyděsil málem k omdlení: jako by se dostával ven ze sebe samého, jako by po něm sáhla sama smrt.
Teď ale honem najít cestu ven. Nebo nějakou udělat. Perg vyrazil k zadní stěně místnosti vedle níž stály obrovské regály.
"Bene, pojď mi je pomoct převrátit." Ben ho poslechl zcela mechanicky. Tlačili na regály, až se jim podařilo jejich horní konec opřít o stěnu. Z polic se vysypaly další poklady a s řinčením popadaly na podlahu. Regály teď sloužily jako žebřík nebo obrovské schody.
Perg po nich stoupal první. Znovu k nim dolehly vzdálené hlasy.
"Máte poslední šanci se vzdát!" Zatímco neohrabaně balancovali na vrcholku schodů, dal Perg Benovi do rukou Válečníka. "Jestli přijdou, tak je s tímhle zažeň."
Ben otupěle přikývl. "Co to děláš?" Místo odpovědi se Perg otočil ke stěně a přitiskl na ni čepel Meče Dobývání - Skálolamu. Cítil, jak mu čepel ožívá v rukách.
Stejně tak jako předtím Válečník, i tento Meč vydával rytmické zvuky, podobné bušení kladiva. Ale vibrace Skálolamu byly těžší a pomalejší, než jak tomu bylo u Meče Síly.
Když ho Perg přitiskl na zeď, jeho špice se do ní okamžitě ponořila, jako kdyby se tvrdý kámen jejím dotykem změnil na máslo. První vyseknutý kus kamene byl velký asi jako lidská hlava. Proletěl mezi nimi, odrazil se od vrchní části schodů a se zaduněním přistál na podlaze.
"Vytesáváš schody? Kam?"
"Tohle bude muset být víc než jen schody."
Další kus, který Perg vysekl, byl mnohem větší. Za chvíli se dunění padajících kamenů uzývalo téměř nepřetržitě. Perg je vysekával směrem nahoru, aby každý blok spadl na zem svou vlastní vahou.
To znamenalo, že oba muži museli neustále uhýbat nohama. A také to znamenalo, že díra ve zdi, která se teď rychle prohlubovala, směřovala vzhůru - což stejně potřebovali. Hrubě vyseknuté pyramidy a kužely padaly dolů povzbudivým tempem.
Brzy musel Perg ústí tunelu rozšířit, aby do něj mohl vstoupit a pokračovat v práci. Oba neustále uhýbali před padajícími kameny.
Ben se začal vzpamatovávat ze šoku, a konečně mu došlo, o co se Perg snaží.
"Můžeme si vytesat tunel a dostat se ven!"
"V to doufám. Jestli budeme mít čas. Pozor na nohy!"
Někde z okolí se ozvaly další výkřiky, ale nikoho neviděli, protože byli skryti uvnitř stoupajícího tunelu. Světla Starého Světa jejich odchod zaregistrovala a sama zhasla. Na práci jim však bohatě stačila jedna ztlumená čelní lampa. Zaslechli pod sebou dusot neviditelných nohou.
"Nech mě chvíli sekat," řekl Ben. "Ty si vezmi luk a pošli jim tam jeden nebo dva šípy."
Teď to byl zase Ben, kdo měl v rukou dva Meče najednou. Perg sledoval, jak se jeho výraz mění.
"To bude dobrý. Jen pokračuj," povzbuzoval ho.

Benovi šla práce od ruky rychleji. Tunel se prodlužoval a jeho drsné stěny jim poskytovaly dostatek prohlubní a skulin na zachycení i jako oporu pro nohy. Byl také dost široký na to, aby mohli uhýbat před padajícími kameny. Vysekané kamenné bloky padaly jeden za druhým a s těžkým duněním se tříštily o podlahu. Regál, přistavený ke zdi, byl dávno rozbitý a poklad z jeho polic teď ležel rozmačkaný pod neustále rostoucí hromadou balvanů.
Nepřátelé pod nimi rozsvěcovali pochodně a snažili se zjistit, co se tu vlastně děje. Mechanismus, kterým se rozsvěcovaly stropní lampy, na přítomnost Běloruků nereagoval. Perg na světla pochodní vystřílel všechny šípy kromě jediného, a pokaždé se zezdola ozvaly výkřiky bolesti.
Teď slyšel, jak se Běloruci pokouší vylézt na hromadu kamení, která se zvedala pod podivným novým otvorem, ale sprcha balvanů je neustále nutila uhýbat stranou.
Ben začal tunel hloubit za roh. Otvor byl už hluboký pět nebo šest metrů a stále rostl. Ohyb tunelu jim začal poskytovat ochranu, ve kterou Ben doufal. Když k nim zezdola začaly přilétat první kameny, mohli se bezpečně ukrýt za roh.
Běloruci, stejně jako vojenská posádka jeskyně, byli zvyklí na boj ve tmě nebo při špatném světle. Luky ani praky běžně nepoužívali.
Jak práce pokračovala, získával každý odseknutý balvan při pádu stále větší rychlost, a tím i razanci úderu při dopadu. Těžké kamené bloky udržovaly tunel čistý a bránily Bělorukům v jakémkoliv pokusu přiblížit se k jeho ústí. Netrvalo dlouho a křik raněných se vytratil. Běloruci zřejmě další pokusy vzdali.
Tunel rostl a rostl. Prach z kamení se jim začínal usazovat v nose, dýchalo se jim stále obtížněji. Světla jejich čelních lamp vypadala v mlze prachu matně a bíle.
Ben se na chvíli zastavil, aby si odpočinul.
"Co když vylezeme pod hladinou moře?" zeptal se.
"Nemyslím, že bychom mohli být tak hluboko. Jinak by jeskyně byla už dávno zaplavená."
Perg jenom doufal, že to, co říká, je pravda.
"Jak by se dalo zjistit, kde vylezeme?"
"To se zjistit nedá. Někde prostě vylézt musíme. Napadá tě snad něco lepšího?"
Perg vystřídal Bena v sekání. Když teď znovu držel v rukou Skálolam i Válečníka, nechápavě zavrtěl hlavou.
"Proč vlastně Modrý Chrám tyhle Meče nikdy nepoužil?" podivil se.
"Ty neznáš Modrý Chrám. Jestliže je něco cenného, je to poklad. A když je to poklad, tak se musí zahrabat do díry v zemi, abys neriskoval, že o něj přijdeš. Myslím, že až Benambra zjistí, co se mu ztratilo, uslyšíme jeho řev až nahoru."
Konečně se Meč prosekal ven. Otvorem ve skále k nim proniklo slabé denní světlo. Oba muži vykřikli radostí a žasli daleko víc než předtím nad šperky a zlatem.
Perg otvor rychle rozšířil a prolezl jím ven. Ben ho následoval. Stáli v úzké skalní průrvě, na jejímž konci bylo opravdové denní světlo. Vydali se k němu a brzy zahlédli zamlženou oblohu. Teď k nim dolehla i slaná vůně moře a pravidelný hukot příboje v hloubce pod nimi.
Na několika místech musel Perg použít Skálolam, aby skulinu rozšířil, nebo aby vyhloubil bezpečný schůdek.
Konečně se vynořili ven, do záře skutečného slunce. Stáli na úzké skalní římse, zhruba uprostřed mezi vrcholem útesu a mořskou hladinou.
Kapitola 17

Stáli na římse a přivírali oči před září slunečních paprsků, které se čas od času vynořily zpoza mlžných mračen. Pod sebou měli modrošedou mořskou pláň. Perg si uvědomil, že musí být časné ráno. Vzduch byl teplý, léto ještě úplně neskončilo. Země naproti přes záliv byla napůl zahalená stínem.
"Co to bylo?" zeptal se Ben a trochu naklonil hlavu. Z dálky k nim dolétla rána a výkřik.
"Znělo to jako boj. Ale nešlo to zezadu z jeskyně."
"To ne. Že by nahoře na útesu?"
Zvuk se už neopakoval.
"Slezeme dolů. Nějak se dostaneme k pláži, a tam zkusíme přivolat Indosuarosovu loď.
Opatrně se začali propracovávat dolů. Přelezli přes velkou skalní vypouklinu. Pod nimi byla další široká římsa.
A na ní, zpola zahalená v páře, obrovská ležící postava.
Obr ležel na břiše, ruce i nohy roztažené. Jeho tělo bylo potlučené o skály a tak mrtvé jako kterákoliv jiná mrtvola, kterou Perg kdy viděl. Fryžská čapka mu spadla dolů, hlavu měl stočenou k jedné straně, skelný pohled byl zabořen do skály, tyčící se jen několik centimetrů od něho.
"To je Hermes," pronesl šeptem Ben.
Následovala dlouhá pauza, než Perg zašeptal: "Ano."
"Ale… on je mrtvý."
"Ano."
Oba přátelé se na sebe podívali tak zoufale, jako by právě objevili mrtvého přítele. A se stejnou hrůzou v očích.
"Doon se chvástal, že zabil boha."
"Ale… jestliže je bůh smrtelný… co to potom znamená?"
Dívali se na sebe a nemohli se dopátrat žádné odpovědi.
Z ležící postavy stoupaly chuchvalce kouře či páry, jako by se začínala rozpouštět do mořské mlhy, vznášející se všude kolem. Uprostřed zad sejí šklebila otevřená čerstvá rána. Je právě tak velká, pomyslel si Perg, jako kdyby ji udělala rána Mečem s širokou čepelí.
Nahlas pronesl: "Doon měl v rukou Smrtonoše. A vrhl ho se zaklínadlem ze staré Písně Mečů. Tohle je určitě jeho dílo.

Ale kam teď zmizel? Akde jsou ty dva Meče, Drakořez a Strážce Cest, které nám Hermes sebral?"
Spočítali prázdné pochvy, které měl obr upevněné kolem pasu. Ať už byl jejich původní počet jakýkoliv, teď jich bylo jen deset - a všechny prázdné.
Perg mávl rukou. "Pojďme pryč. Smrt boha není… slezeme dolů, tady už nic nepořídíme."
"Vypadá to, že ty Meče, co teď máme, nám už Hermes nevezme."
Pomalu slézali po útesu dolů. Sestup byl obtížný, ale ne nemožný. Dostávali se už k místu, kde se útes začínal svažovat trochu pozvolněji, když na ně ze zálohy vyrazilo vojsko Modrého Chrámu.
Jeden za druhým vyskakovali vojáci z jeskyní, ze stínů a z mlhy. Ben sotva stačil zděšeně vykřiknout, a už mu Meč Válečník začal ožívat v rukách. Znovu uslyšeli jeho hlasité dunění, a když po Benovi skočilo první válečné zvíře, prvním úderem z něj vyrazil život.
Další z cvičených šelem srazila na zem Perga. Skálolam v jeho rukou ji sice trochu poranil, ale nebýt včasného Válečníkova zásahu, přišel by o život. Napůl omráčený ležel na zemi a uvědomoval si jen to, že se na ně muži v modrozlatých uniformách valí ze všech stran.
Válečníkův hlas zaduněl ještě mohutněji, zvukem podobným Vulkánově kovadlině. Řady vojsk trochu ucouvly.
Ale to už přijížděla další vojska, oblečená do oranžovočerných uniforem. Nepřátelé se dali na útěk a jejich překvapené výkřiky svědčily o tom, že očekávali pomoc vlastních jednotek. Perg viděl, jak se nad ním jeden z jeho zachránců sklání, hlavu ukrytou v těžké helmě Když helmu zvedl, objevil se pod ní známý široký obličej. Bradka a knír měly pískově šedou barvu. Pomalý, silný hlas samotného pana Ondřeje se Perga ptal, jak mu je.
Perg se těžce posadil. Už se vzpamatoval natolik, že byl schopný panu Ondřejovi vysvětlit, co se stalo. Stručně popsal jejich nájezd na pokladnici Modrého Chrámu a vylíčil i to, jak se jim právě podařilo uniknout.
Na závěr dodal: "Máme tu s sebou všechny Meče, které tam byly - kromě jediného. A myslím, že nemá smysl, abyste se pokoušel vniknout dovnitř - alespoň pokud jste si s sebou nepřivedl celou armádu."
Tady se zarazil a uvědomil si, že vlastně vůbec nechápe, jak se tady pan Ondřej mohl objevit.
"Hm, no jo. Zdá se, že Hyrkanus si ji určitě přivedl."
Pan Ondřej zvedl hlavu a zadíval se nahoru na útes.
"Předseda měl zřejmě podezření, že se jeho velké tajemství provalilo. No, ať se tedy nestaneme oběťmi chamtivosti. Máte u sebe mnohem víc, než jsme kdy doufali získat."
Rytíř se otočil k důstojníkovi, který čekal opodál.
"Zatrub na roh a přivolej naše lodi."
Pergovi pomohli vstát, ale zjistil, že se může pohybovat bez pomoci. Jeho zranění nebyla vážná. Opodál se objevila další známá tvář - paní Julie. Na sobě měla mužské šaty, které si prozíravě vzala pro případ boje nebo nutnosti slézat útesy.
Perg na ni začal chrlit historku o zabitém Hermovi. Čarodějka ho po prvních několika slovech přerušila a jeho i Bena odvedla za panem Ondřejem, trochu stranou od ostatních, kteří s nimi sestupovali dolů k moři.
Zatímco Perg vyprávěl, z mlhy se vynořily tři válečné veslice s oranžovo-černými vlajkami na stěžních.
Muži u vesel zabírali naplno a lodní přídě se zarazily o pobřežní písek dřív, než se k nim skupinka dostala.
"Samozřejmě jsem věděl, že jsou Smrtonoš i ostatní Meče hodně mocné," pravil Perg.
"Ale nikdy bych nečekal…" Nedořekl.
"Ani my ne," odtušila paní Julie. Vypadala otřeseně. "Tohle by nikdo z nás nečekal."
Pan Ondřej se obrátil k oběma mužům.
"A vy jste ho předtím viděli? Vzal si Drakořez a zase odešel?" Ben s Pergem přikývli. Na dlouhé rozhovory nebyl čas. Vstoupili do mělké pobřežní vody a se zbytkem posádky, která před chvílí vylezla na pobřeží, se přebrodili k lodnímu boku. Z jedné z lodí vyskočila Barbora, zamávala jim na přivítanou a s rozpřaženýma rukama se vrhla na Bena. V rychlosti jim vysvětlila jak namísto toho, aby se vrátila ke komediantům, vydala se s Pergovou mincí a s historkou o pokladu k panu Ondřejovi. Ben jí při loučení ve voze stačil vysvětlit, kde se poklad nachází.
Když lodě odrážely od pobřeží, zasvítilo na zem naproti zálivu slunce. Ben se tam upřeně zadíval. "Co tam vidíš?" zeptala se Barbora.
"Já… ale nic."
Perg se podíval také. Že by tam někdo stál? Asi to je jen dojem. Bylo to příliš daleko, než aby si tím mohl být jistý.
Ben sáhl do kapsy a začal do Barbořiných nastavených dlaní sypat šperky. Jeho pohled však byl lhostejný a bez radosti. Barbora se na něj zkoumavě zadívala.
Perg stál opodál a sledoval je. V této chvíli byl úplně sám.

Druhá kniha Mečů
Fred Saberhagen

Obálka Howard Chaykin
Grafická úprava Blanka Kroupová

Slepotisk Rytectví Pomahač
Z originálu Second book of Swords
vydaného nakladatelstvím Tor Book

přeložila Lenka Marková
Redigovala Blanka Kroupová

Vydalo nakladatelství Forma, s.r.o.
Křižíkova 67/70, 186 00 Praha 8
V roce 1996, 1. vydání
336 stran

Sazba Agentura In optima forma
Tisk ETIS, Jihlava

ISBN 80-902106-9-4